

ကျေးဇူးပြစ်မှားဒဏ်ဆယ်ပါး

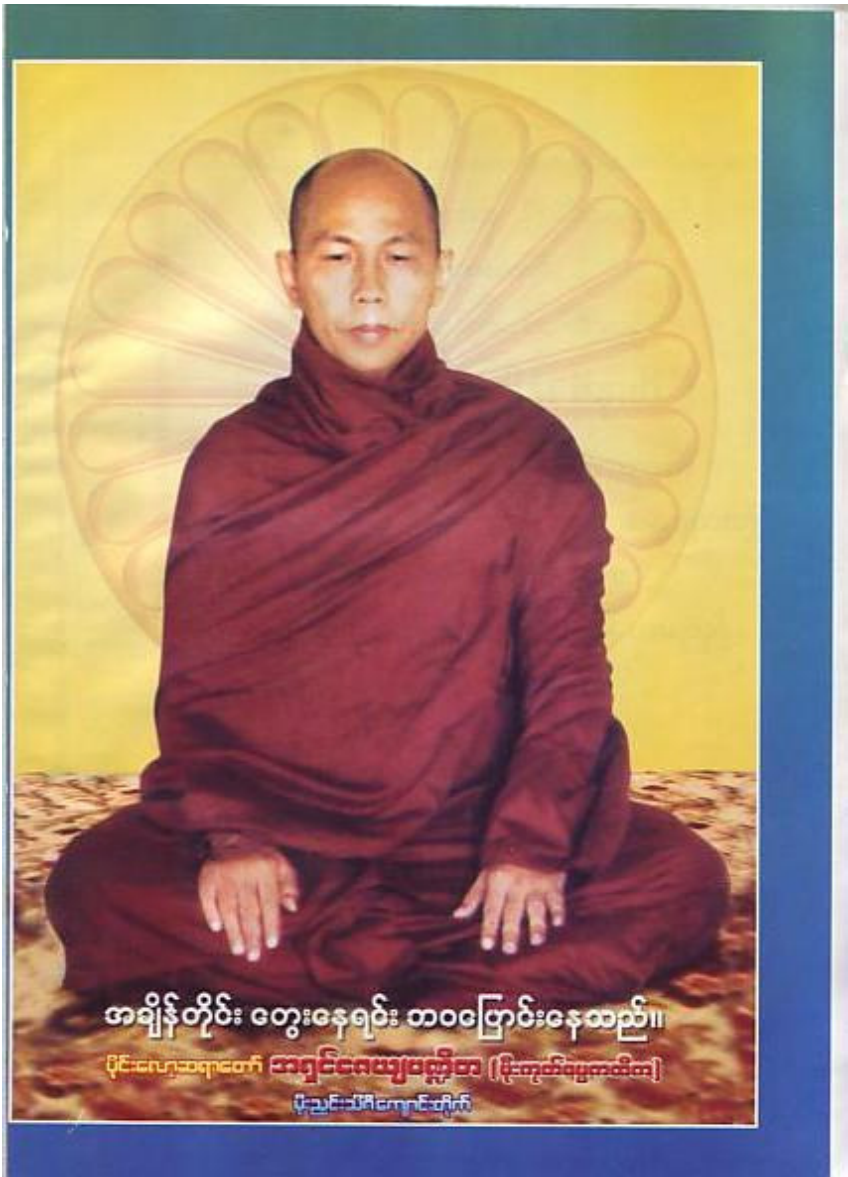
နှင့်

ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးကန်တော့ခန်း

ပိုင်းလော့ဆရာတော်
အရှင်ဇေယျပဏ္ဍိတ

အမှတ် (၁၆) ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံမြို့သစ် မြောက်ပိုင်း။

တရားစခန်းဝင်ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အတွက်သာ (သီးသန့်)
(တတိယအကြိမ်)

ခင်ပွန်းကြီး ဆယ်ပါး ကန်တော့ခန်း

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

ခင်ပွန်းကြီး ဆယ်ပါး ကန်တော့ရခြင်းအကြောင်း

ဘုန်းဘုန်းဟာ တရားသင်တန်း (၅)ရက်ပေးလေ့ရှိပါတယ်။ (၄)ရက် မြောက်နေ့ဆိုရင် သစ္စာလေးပါးကို သဘောပေါက်ရန် သင်ပါတယ်။ ဒီလိုသင်ပေး တဲ့အခါ အကုန်လုံးကို ရစေချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဉာဏ်လည်း ကောင်းတယ်။ ဘွဲ့ရ၊ ပညာတတ်တွေလည်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုန်းဘုန်းသင်တာကို ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်ကြဘူး။ သင်တဲ့အခါ ငိုက်တော့ တာဘဲ။ ဘုန်းဘုန်းက တစ်နာရီသင်လိုက်၊ နာရီဝက်လောက်နားလိုက် လုပ်ပေး တယ်။ မငိုက်အောင်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငိုက်တာပဲ။ ဒါကို လေ့လာကြည့်တော့ အဲ့ဒီ ကလေးတွေဟာ အဖေ အမေကို သေခန်းပြတ် ဆိုတဲ့ ကလေးတွေလို့ သိရတယ်။ ပြစ်မှားတာ များတာကိုး။

ပြစ်မှားတဲ့ ကံ ဖြေရှင်းခြင်း ဘုရားဟောကို လေ့လာကြည့်တော့ ပြစ်မှား တဲ့ကံ သတ္တိများတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ မဂ်တား၊ ဖိုလ်တား ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ဆိုထား တယ်။ တရားကျင့်လို့ မရနိုင်ကြဘူး။ တရားနာလည်း သဘောပေါက်မလွယ်ဘူး ပေါ့နော်။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေအတွက် ဘုန်းဘုန်းက နည်းလမ်းရှာရတာပေါ့။ ဘယ်လိုကန်တော့ရင် ပြေနိုင်မလည်းဆိုပြီး ရှာတော့ ကျမ်းတစ်ခုမှာ သွားတွေ တယ်။ ပြစ်မှားခံပုဂ္ဂိုလ်ကို တိုက်ရိုက်ကန်တော့ရင် ပြေပါတယ်တဲ့။ သို့တည်း မဟုတ် ဂုဏ်ပေါင်းစုတဲ့ ဘုရားဓာတ်တော်ကိန်းရာမှာ ကန်တော့ရင်လည်း ကျေပါ တယ်လို့ ပါတယ်နော်။

ဒါနဲ့ ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးကို ကန်တော့ခိုင်းတယ်။ စမ်းသပ်ကြည့်တာပေါ့။ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ပါပဲ။ ကန်တော့ပြီးတဲ့ ကလေးတွေမှာ ကြည်လင်လန်းဆန်းသွားတာကို တွေ့ရတယ်။ ဝမ်းသာသွားတယ်နော်။ ဒီတော့မှ ဘုန်းဘုန်းက ကန်တော့ခန်းကို ဆက်သင်ပေးတော့တာ။ ထူးခြားတာက အဲ့ဒီကန်တော့ခန်းမှာ ရောဂါလည်းပျောက်တာတွေ့ရတယ်။ စီးပွားရေးကအစ အကုန်အဆင်ပြေပြီး ကောင်းသွားတာ တွေ့ရတယ်နော်။ ဒဏ်ဆယ်ပါးလည်း ကင်းတယ်။

ဒကာတစ်ယောက်ဆိုရင် အရိုးကြီးပေါင်းတက်တဲ့ရောဂါ ဖြစ်တယ်နော်။ သူက ကန်ထရိုက်ဆောက်တဲ့နေရာမှာ သံချည်သံကွေး လုပ်ရတယ်။ တစ်နေ့ကို အမြတ်ငွေ မနည်းရတယ်။ သူက အဲ့ဒီရောဂါဖြစ်တော့ မူးမူးနေတယ်။ အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ဆေးကုခလည်း မနည်းကုန်နေပြီ။ ဘုန်းဘုန်းဆီရောက်လာပြီး သူ့အခက်အခဲကို ပြောပြတယ်။ ဒီတော့ ဘုန်းဘုန်းက ဘုရားဟောအတိုင်း ရှင်းပြခဲ့ရတယ်။ မှတ်ကြပါ... ကံနဲ့ပတ်သက်ပြီး မကောင်းတဲ့ကံသတ္တိတွေ ပြစ်မှားတဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေရှိမယ်ဆိုရင် အဲ့ဒီပြစ်မှားလိုက်တဲ့သတ္တိတွေကြောင့် တန်ပြန်လှိုင်းတွေရှိတယ်။ ဝန်ဆွဲတဲ့နွားရဲ့ ခြေရာနောက်ကို လှည်းဘီးလိုက်သလိုပဲ ဘဝအဆက်ဆက် ပါတယ်တဲ့။

ပြစ်မှားတယ်ဆိုတာက နှလုံးအိမ်မှာ စိတ်ကမိုထားတာကိုး။ တီဗွီ (TV) စက်ဖမ်းသလိုပဲ။ ပုံဖော်လိုက်တာနော်။ စိတ်ကညွတ်ပြီးတော့ ပြစ်မှားလိုက်တာ။ သူ့ရဲ့မကောင်းတဲ့ဂုဏ်တွေ၊ အပြစ်တွေနဲ့ တန်ဆာဆင်ပြီး၊ ဒီက (နှလုံးအိမ်က) တက်လာတာ။ မကျေမနပ်တဲ့အရှိန်နဲ့ သူ့ရဲ့မကောင်းတဲ့အကြောင်းတွေကို ပြောချလိုက်တာ။ မနောကထွက်တာနဲ့ အတူတူပဲ။ နှုတ်ကထွက်တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ ပိုအရှိန်ပြင်းတာပေါ့နော်။

ဒီလိုပြောလိုက်တဲ့အခါမှာ အမှီခံမှာလည်း သတ္တိကိန်းတယ်။ အဆိပ်တက်သလို ပျံ့နှံ့သွားတယ်။ အပြင်ဟိုဘက်က တန်ပြန်လှိုင်းက ရိုက်ခတ်လာတာ ရိုက်ပုံရိုက်နည်းက နာရီတွေ၊ နှစ်တွေ တောက်လျောက်ပါသွားတာပေါ့။ ဝန်ဆွဲတဲ့နွားရဲ့ ခြေရာကို လှည်းဘီးလိုက်သလိုဘဲတဲ့ ပြေးလို့မလွတ်ဘူး။ သဘောပေါက်တယ်နော်။

ဒီဆာတ်အနေနဲ့ဆို ရေဒါစက်လိုပေါ့။ ဥပမာ - လေယာဉ်ပစ်တဲ့ခုံးကျည်ဆိုပါတော့။ အပူလှိုင်းရှိတယ်။ ဒါကို ရေဒါနဲ့ ဖမ်းလိုက်တာ။ အပူငွေ့ရှိတဲ့ဆီကို

အဲ့ဒါက လိုက်တော့တာပဲ ပြေးလို့မလွတ်တော့ဘူး။ ဒီသဘောလိုပဲ အကုသိုလ်နဲ့ ပြစ်မှားတဲ့ တန်ပြန်လှိုင်းတွေ လိုက်တော့တာပဲ။ အဲဒီလို ပြစ်မှားလိုက်တဲ့ တန်ပြန် လှိုင်းဟာ ဘဝအဆက်ဆက် လိုက်တတ်တယ်လို့ ဘုရားအမိန့်ရှိထား တယ်နော်။

နှလုံးအိမ် ပူစရာတွေ့တယ်ဆိုရင် ပြစ်မှားလိုက်တဲ့ အကုသိုလ်ကံ အကျိုး ပေးလို့ ဘုရားကဟောတယ်။ ဒီ အကုသိုလ်အကျိုးပေးကို ဘာနဲ့ဖြတ်ရလည်းဆိုရင် ကံ ကို ကံ နဲ့ပဲ ဖြတ်ရတယ်တဲ့။ ကုသိုလ်ကံအကောင်းနဲ့ ဖျက်မှရတာနော်။ ဘုရားရဲ့ ဓာတ်ရိတ် ဓာတ်ခိုးဟာ အင်မတန် အားများတယ်။ ဘုရားကို ကြည်ညိုတဲ့စိတ်နဲ့ ရိုသေစွာကန်တော့မယ်ဆိုရင် သတ္တိပြောင်းတယ်။ တန်ပြန်လှိုင်းပါ ပြောင်းပြီးရပြီ တဲ့။ ဒါဆိုရင်ပျောက်ပြီလို့ ဘုန်းဘုန်း ခံယူထားတယ်။ ဒီတော့ စမ်းကြည့်ဆိုပြီး ကန်တော့ခိုင်းလိုက်တယ်။ အဲ့ဒီဒကာကြီးဟာ ဘယ်မှမသွားနိုင်တော့ အိမ်မှာပဲ ခဏခဏ ကန်တော့တယ်။

ကန်တော့ပွဲမပါလည်း သစ်သီးဆယ်မျိုးပေါ့ ဒါနများစွာနဲ့ ကြိုက်သလိုလှူ ပါ။ အဓိကကတော့ ဘုရားကို မနောက ကြည်ညိုဘို့ အဓိကဘဲ။ ဒီလိုနဲ့ (၁)လ လောက် ကန်တော့လိုက်တာ။ အချိုးတည့်သွားတယ်။ (၁) လကြာတော့ တိုင်းရင်း ဆေးဆရာတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ဆေးဖိုးငါးရာလောက်ပဲ ကုန်သွား ခဲ့တယ်။ အဲ့ဒီ ဆေးကိုသုံးတော့ အခု ရောဂါပျောက်သွားပြီ။ အဲဒီဆေးကို သူများ ပေးတော့ မပျောက်ဘူးနော်။ အရိုးကြီးပေါင်းတက်တယ်ဆိုတာ လွယ်ကူတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါကို ပျောက်သွားတယ်ဆိုတော့ အံ့ဩစရာ ပါပဲ။

မကန်တော့မီ သင်ယူလေ့လာရန် ဒီကန်တော့ခန်းဟာ အင်မတန်နက်ရှိုင်း ပါတယ်။ အကုသိုလ်လှိုင်းနဲ့ ကုသိုလ်လှိုင်း တိုက်ခိုက်တဲ့ သဘောပါပဲ။ အကုသိုလ်လှိုင်းကို ကုသိုလ်လှိုင်းနဲ့ အစားထိုးပြီး ဖယ်တဲ့နည်းလို့ မှတ်ရမယ်။ ဒီကန်တော့ခန်းမှာ သိသင့်တဲ့ အပိုင်းက -

- နံပါတ် (၁) ခင်ပွန်း ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ကျေးဇူး ဆိုတဲ့ စကားနော်....
- နံပါတ် (၂) က ဒဏ်ဆယ်ပါး၊ ဒါကိုလည်း သိအောင် ရှင်းပြမယ်။
- နံပါတ် (၃) ဒါက တန်ပြန် အဆနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် (၁၄)ဦး၊ ဒါကိုလည်း သိသင့်တယ်။
- နံပါတ် (၄) က ပြစ်မှားခြင်း၊ ဒါကို ဝတ္ထုနဲ့ သင်ပေးမယ်။

နံပါတ် (၅) သည် ပြန်လည် သုံးသပ်ချက် ပါပဲ။

နံပါတ် (၆) သည် ကန်တော့ခန်းပါ။

အားလုံး အပိုင်း(၆)ပိုင်း ရှိတယ်။ ဒါကို ဘုန်းဘုန်း သင်ပေးပါမယ်။

လေ့လာရန် နံပါတ်(၁) ခင်ပွန်း   အဲ့ဒီခင်ပွန်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ယောက်ျား ခင်ပွန်း သည်လို့ပဲ အောက်မေ့ကြမှာပေါ့။ မြန်မာစကားပါပဲ။ သို့သော် ခက်ဆစ်အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ရတယ်။ ကျေးဇူးရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်ရင် ခင်ပွန်းလို့ သုံးတယ်။ ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးလို့ ဆိုလိုက်တော့ တစ်ချို့မျက်စိလည်နေတယ်။ ကျေးဇူးရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်သမျှကို ခင်ပွန်းလို့ သုံးတယ်နော်။ လူတစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးဟာ ရက်တွေ၊ လတွေ၊ နှစ်တွေ တော်တော်ကြာကြာ ပေါင်းခဲ့တာကိုမဆိုနဲ့၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အဖော်အဖြစ် လေးငါး ဆယ်လှမ်း သွားမိရင်တောင် ခင်ပွန်းဖြစ်သွားပြီ။ ကျေးဇူးရှိလို့ ခင်ပွန်းခေါ်ထိုက်ပြီ။ ဘုရားအလောင်းတော်ကျေးမင်းဟာ သစ်ပင်ကိုမှီပြီးစားရလို့ သစ်ပင်ကိုတောင် အဆွေခင်ပွန်းလို့ သတ်မှတ်တယ်။ ပညာရှိများ သတ်မှတ်တာနော်။

ခင်ပွန်း (၁၀) ပါး ရေတွက်   အဲ့ဒီဆယ်ပါးက ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေလည်း ဆိုတော့ ဘုရားရယ်၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်တွေရယ်၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ပါရမီကို လေးပုံ တစ်ပုံဖြည့်တဲ့ အဂ္ဂသာဝကတွေရယ်နော်။ အဲ့ဒီသာဝကတွေဟာ တသချေနဲ့ ကမ္ဘာ တစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်ရတယ်။ အဂ္ဂသာဝကဆိုတာ အခြားမဟုတ်ဘူး။ လက်ဝဲရံ လေးဆယ်၊ လက်ယာရံလေးဆယ် ပေါင်းရှစ်ဆယ် ရှိတယ်နော်။ ဦးဆောင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က အရှင်သာရိပုတ္တရာ နဲ့ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလန် မထေရ်နှစ်ပါးဖြစ်တယ်။ အဲ့ဒီနှစ်ပါးကို အဂ္ဂသာဝက လို့ခေါ်တယ်။

သူတို့တွေဟာ ဖွဲ့စည်းပုံတွေ ကောင်းသထက်ကောင်းအောင် တသချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းတောင် အချိန်ပေးပြီး ဖြည့်ခဲ့ရတာတဲ့။ အဲ့ဒီအားတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ခန္ဓာအိမ်ဆိုတော့ စွမ်းအားများလို့ သီးခြားခွဲပေးထားတယ် မှတ်ပါ။ ကျန်တဲ့ (၇၈) ပါးသောပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်ခဲ့ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မဟာသာဝကခေါ်တယ်။ သူတို့လည်း စွမ်းအားရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်တယ်။

(၁) မြတ်စွာဘုရား (၂) ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ (၃) အဂ္ဂသာဝက မဟာသာဝက (၄) ရိုးရိုးရဟန္တာတွေဖြစ်တယ်။ သူတို့ကျတော့ ဘယ်လောက်အတိုင်းအတာအထိ ပါရမီ ဖြည့်ရတယ် မရှိဘူးနော်။ ခန္ဓာအိမ်ဖွဲ့စည်းမှုဟာ ရဟန္တာလောက်တဲ့ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ် ဆောင်လောက်တဲ့ထိ အားရှိတယ်။ ဒါဟာ သီးခြားခွဲထားတယ်လို့ မှတ်ထားပါ။

နံပါတ် (၅) နဲ့ (၆) ဟာ မိခင် နဲ့ ဖခင် ဖြစ်တယ်။ နံပါတ် (၇) က လောကီအနေနဲ့ ကြည့်မယ်ဆိုရင် အသိလိမ္မာဆိုတာ တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ စာပေ၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာတွေရဲ့ အသိအလိမ္မာတွေပေါ့နော်။ ဒါတွေကို သင်ကြားပေးတဲ့ ဆရာသမား ကျေးဇူး အင်မတန်များတယ်။ နောက် နံပါတ် (၈) သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်တွေ ဖြည့်ကျင့်တဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်၊ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်၊ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရှိတယ်။ သောတာပတ္တိမဂ်ကနေ အရဟတ္တဖိုလ် မတိုင်မီ အရဟတ္တမဂ်ထိ ယူရတယ်နော်။

နံပါတ် (၉) ဒါကဘုရားရဲ့ တရားတော်တွေကို ပြန်လည် ဟောကြားပေးတဲ့ ဆရာသမား၊ စကားလုံးတစ်လုံးလေးပဲ အသိရသွားပါစေ ကျေးဇူးရှိတယ်နော်။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ နာလိုက်ရပါစေ။ တိတ်ခွေနဲ့ နာလိုက်ရလည်းပဲ ကျေးဇူးရှိတယ် လို့မှတ်ပါ။

နံပါတ် (၁၀) ထမင်းတစ်လုပ်၊ ရေတစ်မုတ်ဖြစ်စေ၊ နောက်ဆုံး နေရာလေး ဖယ်ပေးတာက အစ အကုန်ပါတယ်။ အထောက်အပံ့ ပြုခဲ့ဘူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ ပါတယ်နော်။ အဲ့ဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ခင်ပွန်း ကြီးဆယ်ပါးထဲ ထည့်ထားပါတယ်။

ကျေးဇူး ကျေးဇူး ဆိုတဲ့စကားဟာ ဆန်းကြယ်ပြန်တယ်။ ကျေးဇူးဆိုတာ ကို တကယ်သိသလား။ ဘုရားတရားတော်ကို ခံယူ တဲ့အခါ စကားတစ်လုံးရရင် ဒီစကားဟာ ဘာကိုသမုတ်တာလဲ၊ အသမုတ်ခံသဘောကို မြင်အောင် လေ့လာ ရတယ်။ အဝိဇ္ဇာဆိုရင် အဝိဇ္ဇာ ဆိုတဲ့စကားသည် ဘာကိုသမုတ်တာလည်းဆိုတာ ကို ရှင်းရှင်းသိမှ လေးနက်မှု ရှိမှာပေါ့။ စာလုံးကြီးကို မယူရဘူးနော်။ ကိုယ့်သဏ္ဍာန်

ဘယ်လိုသဘောကို သတ်မှတ်တာလည်း ဆိုတာကို ရှင်းရှင်းသိမှရမယ်။ ဒါမှ ကျင့်လို့ရမှာပေါ့။

ဥပမာ - ရေပုလင်းလို့ သမုတ်လိုက်တယ် ဆိုပါစို့။ ဒီလို သမုတ်လိုက်ပြီဆိုရင် ကိုင်ပြန်ရမယ်ပေါ့။ ဒါဟာ အသမုတ်ခံသဘော၊ ရေပုလင်းဟာ စကားလုံး သမုတ် တာနော်။ သဘောပေါက် ပြီလား။

ဒီဥပမာလိုပဲ ကျေးဇူးဆိုရင်လည်း အကောင်အထည်မရှိတဲ့ ဓမ္မသဘော သဘာဝကို သမုတ်တာဖြစ်တယ်။ အသမုတ်ခံသဘောကို ကိုင်ပြသလို့ သိမှဖြစ်မှာ ပေါ့။

မိမိကိုယ်မိမိ မေးကြည့်ပါ။ ကျေးဇူးဆိုတာ ဘာကိုခေါ်တာလည်း။ ဘယ်သဘောကို သမုတ်တာလည်းလို့နော်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ မပြောကြဘူး လား။ (ပြောပါတယ်ဘုရား) ဒါဖြင့်ကျေးဇူးဆိုတာ ဘာကိုခေါ်တာလည်း။ ကိုင်ပြ သလို ရှာကြည့်ပါဦး။ ရမလားလို့။ သိသလိုလို သိသယောင်ယောင်တော့ ရှိသားနော်။ တကယ်သိသလားဆိုတော့ မသိဘူး။ ရှာလို့မရဘူး။ ဘုန်းဘုန်းတို့ ကိုယ်တိုင် ဖြစ်ခဲ့လို့ ကိုယ်ချင်းစာပြီး သင်နေရတာနော်။

ဒီတော့မှတ်ပါ။ ပဋ္ဌာန်းမှာ ဘုရားဟောထားတယ်။ အထောက် အပံ့လို့ ခေါ်တယ်။ ပစ္စည်းလို့ ပါဠိလိုသုံးတယ်။ မြန်မာလိုပြန်တော့ အထောက်အပံ့ပေါ့။ ပစ္စည်းဆိုတဲ့စကားကို ပါဠိကနေဆွဲယူပြီး မြန်မာလိုသုံးထားတာ အများကြီးရှိတယ်။

ဥပမာ - ရေခွက်၊ ဒီခွက်ကို ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ထားပါတယ်ဆိုရင် ငါ့ပစ္စည်းလို့ မပြောဘူးလား။ (ပြောပါတယ်ဘုရား) ရေကိုလက်ခုတ်နဲ့ ယူသောက်မယ်ဆိုရင် ပင်ပန်းတယ်။ ရေခွက်နဲ့ဆို စိတ်ချမ်းသာရတာပေါ့။ ဒီလိုစိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာကို ထောက်ပံ့သောကြောင့် ပစ္စည်း လို့ ခေါ်တာနော်။

ကုလားထိုင်လည်း ပစ္စည်းလို့ခေါ်တယ်။ အောက်မှာထိုင်ရင် ညစ်ပတ် တယ်။ စိတ်ပင်ပန်းရတယ်။ ထိုင်ခုံပေါ်ထိုင်တော့ သက်သာပြီး ချမ်းသာမှုရသော ကြောင့်၊ အထောက်အပံ့ဖြစ်သောကြောင့် ပစ္စည်းလို့ခေါ်တယ်။

ထမင်းစားလိုက်တယ်ဆိုရင် ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ အထောက်အပံ့ရတာကို သတိထားရမယ်။ ဘုန်းဘုန်းပြောမယ် စဉ်းစားပါ။ ကိုယ် နေထိုင်မကောင်းခဲ့သည် ရှိသော် ထမင်းစားမကောင်းဘူး ဆိုပါတော့။ ဒီအခါ ဦးခေါင်းတွေ ထောင်နိုင်မှာ

မဟုတ်ဘူး။ ဘုန်းဘုန်းတို့ အခုလို ခေါင်းတွေထောင်နိုင်အောင်လို့ အားလေး စိုက်ထားရတာနော်။ အဆက်ဆက် တွန်းအားလေးပေးပြီးတော့ ဒီဦးခေါင်းကို ထောင်ထားတာ တွန်းအားရှိတယ်နော်။ စေတနာ တွန်းအားလေးနော်။ အဲ့ဒီ အရှိန်သည် ဘယ်ကလာလဲလို့ ကြည့်ရမှာ။ နှလုံးအိမ်က ထွက်တာတော့ သေချာသွားပြီ။

စိတ်ဟာ သူ့ချည်းပေါ်လို့ မရဘူးတဲ့။ အညမညသတ္တိဟာ ကံ-ရုပ် လည်းပါတယ်။ ဥတုနဲ့အဟာရလည်း ပါတယ်။ ဒီလို အားစိုက်ပြီး ထောင်နိုင်တာ သည် စားထားတဲ့ အဟာရကြောင့်နော်။ တကယ်လို့ ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက် အစားမစားနိုင်ဘူးဆိုရင် ခေါင်းဘယ်ထောင်နိုင်ပါ့မလည်း စဉ်းစားလေ။

ကျေးဇူးကို ချေလို့မရ ထေလိုမရ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ကို ထမင်းတစ်နပ် ကျွေးလိုက်တယ်။ သူက တစ်ထောင်ဖိုးကျွေးတယ် ဆိုပါစို့။ ကိုယ်က နှစ်ထောင်ဖိုး ပြန်ပေးလိုက်တယ်ဆိုရင် သူကျွေးလိုက်တဲ့ပစ္စည်းရဲ့ အထောက်အပံ့ အစဉ်အဆက် သည် ရပ်သွားပါ့မလား။ (မရပ်သွားပါဘုရား) ဒါဖြင့်မှတ်ပါ။ ကျေးဇူးကိုချေလို့ မရဘူး။ ဒီလိုနော် နားလည်ပြီလား။

ကျေးဇူးချေတယ် ဆိုတဲ့စကားကို မပြောရဘူး။ ကျေးဇူးဆိုတာ မချေကောင်းဘူး။ ငွေနဲ့လည်း ချေလို့ ထေလို မရပါဘူး။

အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်ဆိုရင် ဘုရားအင်မတန် ချီးကျူးတယ်။ တစ်နေ့ ပုဏ္ဏားအိုကြီး တစ်ယောက်ဟာ အသက်ကြီးမှ ရဟန်းဝတ်ချင်တယ်ဆိုပြီး ဘုရားကိုလာလျှောက်တယ်။ ဘုရားက သူ့ရဟန္တာဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိတယ်။ သူ့ကျေးဇူးကို ဘယ်သူမြင်လို့၊ ဘယ်သူတွေ စောင့်ရှောက်မလည်းလို့ သံဃာတွေ ကိုမေးတော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာက သူ့စောင့်ရှောက်ပါမယ်တဲ့။ (လူအိုလူမင်းတွေ ရဟန်းဘဝကိုသွင်းတယ်ဆိုတာကလည်း လွယ်တော့မလွယ်လှဘူးနော်။ မေတ္တာ ပြည့်မှ သူတို့ကို စောင့်ရှောက်လို့ရမှာကိုး)

ဒီတော့ဘုရားက ဘယ်ကျေးဇူးမြင်လို့လည်းလို့မေးတော့ မှန်လှပါဘုရား ဘုရားတပည့်တော် ဆွမ်းခံတုန်းကတစ်ခါ၊ တစ်ဖွန်းလောင်းဘူးပါတယ်ဘုရား... ဒါကိုစားထားမိပါတယ်ဘုရားတဲ့။ ဒီကျေးဇူးဟာ သူ့မှာ အများကြီးရှိခဲ့တဲ့အတွက် သူ့စောင့်ရှောက်ပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းတော့ ဘုရားကသာဓုခေါ်တယ်တဲ့ နော်။

ရှင်သာရိပုတ္တရာမထင်သည် ဆွမ်းခတ်စားကာ
တစ်ခွမ်းခလောင်၊ ပုသလည်ကောသုကြောင့်
ပုညကုမ္ဘာကို သူ့စောင့်ရှောက်ပိရစေဟု ဗုဒ္ဓဘာား ခွင့်တောင်းခံခဲ့ရမှ

ဘုရားက ကျေးဇူးသိတယ်၊ ကျေးဇူးဆပ်ရာမည်တယ် လို့သာဟောတာ။ ကျေတယ်လို့ မပြောဘူးနော်။ ကျေးဇူးကို မချေကောင်းဘူး။ မထေကောင်းဘူးလို့ မှတ်ပါ။ ကျေးဇူးကိုဆပ်တာတောင် မနည်းကြီးစားရမှာ နားလည်ပြီနော်။ လိုင်းက တစ်လိုင်းစီ ဖြစ်နေတာကိုး။ သူကကိုယ့်ကို ရေတစ်ခွက်တိုက်လို့ ကိုယ်ကသူ့ကို ရေနစ်ခွက်ပြန်တိုက်လို့ ဒီက (ဒီကိုယ်ထဲက) ရပ်သွားပါ့မလား။ (မသွားပါဘူး ဘုရား) ဒါဖြင့် ကျေးဇူးကို ချေလို့ရမလား။ (မရ ပါဘူးဘုရား) သဘောပေါက်ပြီနော်။

ဘုရားဟောတယ်။ အခုတရားနာချိန်လေးမှာ မိဘပေးတဲ့ အသွေးအသား နဲ့ အားထုတ်ရတယ်။ တရားနာခွင့်ရတယ်။ ဒီလိုမဟုတ်လား။ ငယ်စဉ်က မိခင်ရဲ့ နို့ရည်တစ်စက်၊ ဖခင်ရဲ့ ပြုစုမှုတစ်ချက်လေးဟာ (စောင်လေးခြုံပြီး နွေးနွေး ထွေးထွေးထားပေးတာကအစ ပါတယ်နော်)။ အဲ့ဒီကျေးဇူးတွေဟာ ခုထိ ထောက်ပံ့ တုန်းဘဲတဲ့ စဉ်းစားလေ။ အဝေးဆိုတော့ ဉာဏ်မီပါ့မလား။ (မမီပါဘူး ဘုရား) ဘုရားရဲ့ ဉာဏ်တော်နဲ့မို့ မြင်နိုင်တာနော်။ ပဋ္ဌာန်းထဲမှာ ပါတယ်။ နတ္ထိပစ္စယောလို့ ပြတယ်။ အဟာရက ဥပနိဿယပစ္စယောနော်။ အားကြီးတဲ့ မှီရာ အထောက်အပံ့ နော်။

ဟိုကျတော့ နတ္ထိပစ္စယောလို့ ခေါ်တယ်။ ထောက်ပံ့ပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် မရှိတော့ဘူး။ လက်ဆင့်ကမ်း သဘောမျိုးလို့ မှတ်ရမယ်။ သေသေချာချာမှတ်ပါ။

ဥပမာ - မွေးခါစ ကလေးတစ်ယောက်ကို မိဘနှစ်ပါးက အဝတ်အထည် မပေးဘူး။ နို့မတိုက်ဘဲ တစ်ပါတ်လောက်ထားလိုက်တယ်ဆိုပါစို့။ ဒီဘက်တစ်ပါတ် မှာ အစာမစားရဘူးပေါ့နော်။ ဒါဆို ဒီကလေး အသက်ရှင်ပါ့မလား။ (မရှင်ပါဘူး ဘုရား) ဒါဆို ဒီဘက်က အဟာရ မဆက်မိတော့ဘူးပေါ့။ သဘောပေါက်လား။ ဒါဆို မိခင် ဖခင်တို့ရဲ့ ပြုစုမှုဟာ ကျေးဇူးမကြီးဘူးလား။ (ကြီးပါတယ်ဘုရား) ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ထောက်ပံ့ပြီး လာခဲ့တာလို့နော်။ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးကို ဆက်ကြည့် တဲ့အခါ ငယ်ငယ်ထဲက မိခင်နို့ရည်တစ်စက် ဖခင်ရဲ့ ပြုစုမှုတစ်ချက်လေးဟာ ခုချိန်ထိ ရှိတယ်လို့ မှတ်ရမယ်။ အင်မတန် ကျေးဇူးကြီးတယ်နော်။

ဒါကြောင့် အမိကိုလက်ဝဲ၊ အဖကို လက်ယာ (သို့မဟုတ်) ပခုံးနှစ်ဖက် ပေါ်မှာ မိဘကိုတင်ပြီး နှစ်ပေါင်းတစ်ရာအထိ လုပ်ကျွေးအုံးတဲ့ ကျေးဇူးဆပ်ရာ မမည်သေးဘူးလို့ ဒီလို ဆိုတယ်နော်။

မိဘနှစ်ပါးကို မဂ်ဖိုလ်ရတဲ့အထိ ပြန်စောင့်ရှောက်နိုင်ရင်တော့ ကျေးဇူး ဆပ်ရာတော့ မည်တယ်တဲ့။ ကျေတယ်လို့ မပါဘူး။ ဒါဟာဘုရားရဲ့ ဉာဏ်တော် နဲ့မို့လို့ မြင်နိုင်တာ သဘောပေါက်ပြီလား။ ရပြီနော်။

သံသရာသက်တမ်း ရေတွက်ပုံ နောက်တစ်ချက် ဘုရားကဟောပြန်တယ်။ သံသရာသက်တမ်းက အင်မတန်ကြာတယ်တဲ့။ ဘယ်လောက် ကြာလည်းဆိုရင် သင်္ချေပေါင်းအနှုတ်တဲ့။ ဘုန်းဘုန်း စဉ်းစားတယ်။ သင်္ချေပေါင်း အနှုတ်ဆိုတာ ဂဏန်းသင်္ချာတစ်ခုအနေနဲ့တော့ ရှိရမှာပေါ့။ တစ်သင်္ချေဟာ ဘယ်လောက် ရှိလည်းလို့ မေးခွန်းထုတ်တော့ တစ်ချို့ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ မဖြေနိုင်ကြဘူး။ စာတတ် ပုဂ္ဂိုလ်ဆရာတော်ကြီးတွေကိုမေးတော့မှ တစ်သင်္ချေဆိုတာ ဟာ တစ်နောက်မှာ သုံညအလုံးပေါင်း တစ်ရာလေးဆယ်ရှိတယ်တဲ့။ သတ်မှတ် ချက် တစ်ခုတော့ ရှိရမှာပေါ့။ သေသေချာချာမှတ်ပါ။

တစ်သင်္ချေဆိုတာသည် တစ်နောက်မှာ သုံညအလုံးပေါင်း တစ်ရာ လေးဆယ် ရှိတယ်လို့နော်။ ဒါဟာ နှစ်လားဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကမ္ဘာတွေတဲ့။ စာထဲဖတ်ရင် အင်မတန်ရှုတ်မယ် မပြီးနိုင်တော့ဘူး။ ကမ္ဘာအလုံးပေါင်းလို့ မှတ်လိုက်ပါ။ ကမ္ဘာစတည်တယ်။ နောက်ပျက်သွား တယ်။ ကမ္ဘာအလုံးပေါင်းလို့ မှတ်နော်။ ကာလနော်။ အဲ့ဒါကို တစ်သင်္ချေလို့ခေါ်တယ် နားလည်ပြီနော်။

တစ်ကမ္ဘာကို ဘယ်လောက်ကြာသလည်းလို့ မေးတော့ ဘုရားဖြေခဲ့ တယ်။ အလျား (၁၂)မိုင်၊ အနံ (၁၂)မိုင်၊ အမြင့် (၁၂)မိုင် ရှိတဲ့ သံကန်ကြီးတဲ့၊ အဲ့ဒီ သံကန်ကြီးထဲကို ပုံညှင်းစေ့ အပြည့်ထည့်မယ်တဲ့။ ချစ်သားတို့ အနှစ်တစ်ရာကြာမှ ပုံညှင်းစေ့ တစ်စေ့ ဖယ်မယ်တဲ့။ ထိုပုံညှင်းစေ့များ ကုန်သွားသောကာလသည် တစ်ကမ္ဘာခန့်ဟုမှတ်တဲ့။ အမိန့်ရှိခဲ့တယ်။ အချိန်ကာလ အင်မတန်ကြာတာနော်။

တစ်ကမ္ဘာအတွင်းမှာ မသေဘူးတဲ့နေရာ မရှိဘူးတဲ့။ ဘုန်းဘုန်းတို့ အခု ထိုင်တဲ့နေရာဟာလည်း နေရာဟောင်း၊ အသစ်မဟုတ်ဘူး။ ခြေချခဲ့တဲ့ နေရာတိုင်း လည်း ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးနဲ့ နေခဲ့ဘူးတဲ့နေရာနော်။ နေရာဟောင်းကြီးပဲလို့ မှတ်ပါ။ ဒါဟာ မလွဲတဲ့ နိယာမ ဖြစ်နေတာ။

ဘုန်းဘုန်းတို့ အနေနဲ့ ကြာခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာသင်္ချေအစသည် အနန္တလို့ပြောတာ။ နားလည်ပြီနော်။ ဘုရားရှင်ဖြည့်ခဲ့တာက အဲ့ဒီလို သင်္ချေအစုလေးစုအပြင် အစွန်း

ထွက် ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ လေးစုအပြင် ကမ္ဘာတစ်သိန်းနော်။ ဘုန်းဘုန်းတို့ သံသရာ ရှည်ခဲ့တာလည်း အဲ့ဒီလိုအစုပေါင်း မနည်းတော့ဘူးတဲ့။ အနန္တလို့ ပြောတာနော်။ ဒါကြောင့်ဘုရားရှင်ဟာ သတ္တဝါတွေရဲ့ အထည်အစ (တစ်နည်း) ဘဝအစကို မဟောဘူး။ ဘာလို့လည်းဆိုတော့ အချိန်မပေးနိုင်တာ။

ဘုရားဉာဏ်တော်ကြီးနဲ့ နောက်ကိုပြန်တွေးလိုက်ရင် တစ်ဝီထိမှာ အင်မတန်တိုတဲ့ ကာလလေးမှာတောင် ကမ္ဘာပေါင်းသိန်းချီပြီး မြင်နိုင်တဲ့အား ရှိတယ်။ သို့သော် အချိန်ပေးလိုက်ရတယ်။ ပညာအလင်းဟာ အင်မတန် အားကောင်းတာလို့မှတ်။

ဒဿန နဲ့ တက္က

ချစ်သားတို့ လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို နောက်ဆုတ်တွေးလိုက်ရင် (၄၅)ဝါ ပြည့်တာတောင် အစရောက်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အချိန်ပေးရတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားမဟောဘူး။ အကျိုးမထူးလို့တဲ့။ ကိုယ်တိုင် မမြင်တာကိုလည်း ဖြီးဖြန်းပြီး မဟောဘူး။ အထင်နဲ့လည်း မဟောဘူးတဲ့။ မြင်တာကိုဘဲ ဟောတယ်လို့ ဆရာတော်ကြီးတွေ ဟောခဲ့တယ်။ လိုအပ်ရင်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းဘယ်လောက်က ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုတော့ ဟောတယ်နော်။ သံဝေဂရအောင်၊ တရားရအောင်တော့ ဟောတယ်နော်။ ဒါလေးမှတ်ထားပါဦး။

ဒဿနဆိုတာ တိုက်ရိုက်မြင်တာကိုပဲ ပြောတာနော်။ မှန်းဆပြီး ဘုရားက မဟောဘူး။ တိုက်ရိုက်မြင်တာကို ဒဿနလို့ခေါ်တယ်။

မှန်းဆတွေးတာကို တက္ကလို့ခေါ်တယ်။ ရှေးတုန်းက ဝိုဏ်းဂဏတွေဟာ ကိုယ်တိုင်မြင်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့ သေရင်ရောက်မယ်။ May be ပေါ့နော်။ ဒါဟာ ကျိန်းသေမဟုတ်ဘူး။ သေရင်ရောက်လိမ့်မယ်ဆိုတာ တက္ကဝါဒ၊ ဒါကြောင့် တက္ကတွန်းလို့ ခေါ်တာ။ သဘောပေါက်ရဲ့လား။

ဘုရားက နိဗ္ဗာန်ကို တိုက်ရိုက်မြင်တာနော်။ အခုသက်ရှိထင်ရှားကိုပဲ နိဗ္ဗာန်မြင်ရမယ်။ သေရင်လည်း ကျိန်းသေလွတ်မြောက်မယ်။ တိုက်ရိုက်မြင်တဲ့ တရားကိုဘဲ ဘုရားကဟောတာ သဘောပေါက်လား။ တခြားသောတက္ကဝါဒတွေ က တစ်ယောက်ယောက်က ပို့ပေးလိမ့်မယ်။ မသေချာဘူး။ တကယ်မြင်တာ မဟုတ်ဘူး။

ဥပမာ - ဗြဟ္မာကြီးတွေကစတယ်။ တစ်ချို့ ဖန်ဆင်းရှင်တွေက ဖန်ဆင်း တယ်လို့ပြောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း တကယ်မသိဘူး။ သူမြင်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ မှန်းဆပြီးပြောလိုက်တာ။ သူလည်းမမြင်ဘူး။ ကိုယ်လည်းမမြင်ဘူး။ တမင် သက်သက်ခွဲတာ။ သူလည်းမပြနိုင်ဘူး။ ကိုယ်လည်း မမြင်နိုင်ဘူး။ ဘုရားရှင်ဟာ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ တိုက်ရိုက်ကျင့် တိုက်ရိုက်မြင်ရမယ်။ ဒီလိုနော်။ ခိုင်မာတဲ့ဝါဒ ခေါ်တယ်။ ဒါကိုသိထားနော်။

သံသရာ၌ ကျေးဇူးကင်းသူမရှိ

ဘုရားကပြပြန်တယ်။ မြေကြီးခဲကို ဇီးစေ့လောက်လေးလုံးတဲ့၊ အဲဒီလိုလုံးပြီး၊ ဒါဟာဒီဘဝမှာ တော်ခဲ့တဲ့အဖေဆိုပြီး ဖယ်လိုက်၊ ဒုတိယဘဝ၊ တတိယဘဝက အဖေတွေလို့ ရည်းစားပြီး ဖယ်လိုက်တဲ့ မြေကြီးသာကုန်သွားဖွယ်ရှိတယ်။ အဖေ၊ အမေတွေ ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဒီလောက်သံသရာမှာ များခဲ့တာနော်။ ဒါကြောင့်တရားတစ်ပွဲလုံး မတော်ဘူးတဲ့ အဖေ အမေ မရှိပါ။ အကုန်လုံးဟာ အမျိုးတော်ခဲ့ဘူးသူတွေချည်းပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ဘာသာတွေ၊ လူမျိုးတွေ မခွဲကြပါနဲ့။ အမျိုးတော်ခဲ့ဘူးသူတွေချည်းပဲ။ လူဟာလူပါ ပဲ။ ဘာသာအုတ်တံတိုင်းနဲ့ ခြားမနေပါနဲ့။ ဘာသာဆိုတဲ့ အယူဝါဒတွေ ခြားထားလို့ လူတွေဟာ မေတ္တာကင်းမဲ့ကုန်ကြတာ။ သဘောပေါက်ရဲ့လား။ ဘာသာဆိုတဲ့ နယ်နိမိတ် ခြားထားတာကိုး။ ဒီတော့ မေတ္တာတွေကင်းမဲ့ကုန်တာပေါ့။ နယ်နိမိတ် တွေမခြားဘဲ လူလူချင်း မေတ္တာထားရင် အကောင်းဆုံးပဲပေါ့။

တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ကျေးဇူးမြင်ရင် အားလုံးသဏ္ဍာန်မှာ ဘာပေါ်လဲဆိုတော့ မေတ္တာဆိုတာ ပေါ်လာတယ်။ ဘာပေါ်လာလဲ။ (မေတ္တာပါဘုရား) မေတ္တာဓာတ် ထွက်ခြင်းရဲ့အကြောင်းရင်းက ကျေးဇူးမြင်ခြင်းပဲ။ ဒီတော့ကျေးဇူးကင်းတဲ့သူတွေ မရှိပါဆိုတာ သဘောပေါက်ရမယ်နော်။ တစ်ဖက်သားရဲ့ကျေးဇူးကို စိတ်က ကျက်စားလိုက်ရင် အင်အားဓာတ်ထွက်တယ်။ သဘောပေါက်လား။ ဒါဟာမေတ္တာ ပဲ။ ကျေးဇူးကိုမြင်တာလည်း မေတ္တာဓာတ်ထွက်ပေါ်ရေးရဲ့ အနီးကပ်ဆုံးသော အကြောင်းလို့မှတ်ပါ။ တရားတစ်ပွဲလုံးဟာ လူဟောင်းတွေချည်းပဲဆိုတာ သဘော ပေါက်ရမယ်နော်။

နံပါတ်(၂) ဒက်ဆယ်ပါး

ဒါဟာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ကျေးဇူးတရားဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်အစဉ်မှာ ဆက်စပ်နေတယ်။ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးဟာ ဆက်စပ်နေတယ်။ သူပေးတဲ့ အစားအစာ၊ သူပေးတဲ့ အင်အားပေါ့။ တခြားပုဂ္ဂိုလ်ကပေးတဲ့ စွမ်းအင်တွေ ကိုယ့်မှာရထားတယ်။ အဲ့ဒီအင်အားနဲ့ အဲ့ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကိုပြန်ပြီး တိုက်ခိုက်တယ်ဆို တော်ပါ့မလား။ (မတော်ပါဘူး ဘုရား) ရှင်းရှင်းလေး မရှုတ်ပါဘူးနော်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ဟာ အပြန်အလှန် ကျေးဇူးတွေ ရှိနေတာကိုး။

မမြင်တာကို ကန်းတယ်လို့ခေါ်တယ်မဟုတ်လား။ (တင်ပါ့ ဘုရား) ကျေးဇူးကန်းတဲ့ စကားကိုပြောတာဟာ သူ့ရဲ့ ပြုဖူးပေးခဲ့တဲ့ကျေးဇူးကို မမြင်တာ သည် ကန်းတာပဲပေါ့။ အချင်းချင်းတိုက်ခိုက်တဲ့ စကားတွေကို ပြောကြတယ်။ ကန်းတော့မဟုတ်တာတွေ လုပ်ကြတာပေါ့။ အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်ကြတာပေါ့။ အမှန်တကယ်ဆို မတိုက်သင့်ဘူး။ ဘုရားဉာဏ်နဲ့ကြည့်တော့ (သူတော်ကောင်း အမြင်နဲ့ကြည့်လိုက်တော့) ပြစ်မှားစရာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်မှကို မရှိဘူး။ ပြစ်မှားခြင်းဆိုတာလည်း အပူဓာတ် အဟုန်တွေပဲ။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ပုံစံနဲ့ဖြစ်နေတာ အချိုးမတည့်ရင် ပူတာချည်းပဲ...နော်။

ဥပမာ - ကိုယ်ကဘယ်အချိန်သွားမယ်ဆိုပြီး အချိန်ကို သတ်မှတ်လိုက်တယ် ဆိုပါစို့... ဒီအချိန်မှာ ကားကနောက်ကျနေပြီဆိုရင် ရင်ထဲပူမလား အေးမလား။ (ပူပါတယ်ဘုရား) ကိုယ်ကတစ်နေရာကို သွားဖို့ပြင်ဆင်တယ် ဆိုပါစို့။ ကိုယ်ကပြီးပြီ။ အခြားတစ်ယောက်က မပြီးသေးဘူးဆိုရင်ရော ရင်ထဲဘယ်လို နေမလဲ။ (တင်းနေပါတယ်ဘုရား)။ ဒါဟာပူတာပဲပေါ့။ ဒီအပူနဲ့တင် ရပ်မထားသေးပဲ "လုပ်တာက အချိုးမပြေဘူး" ဆိုပြီးပြောလိုက်ရင် ပြစ်မှားတာပဲ။ အပူဓာတ်ကို လွှတ်လိုက်တာပေါ့။ အဲ့ဒီအခါ ကိုယ့်မှာလည်း သတ္တိတွေဟာ အဆိပ်ပြန့်သလို ပြန့်သွားတဲ့အပြင် တန်ပြန်လှိုင်းလည်းလာတော့တယ်။ အင်မတန်သိမ်မွေ့တယ် နော်။ ပြစ်မှားတာ သိပ်မြန်တာပဲ။ ဒါကိုရှေးဆရာများက ဒေါသလို့သုံးတယ်။ ဒေါသဆိုတာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ကွာဟချက်ကို နှလုံးသွင်းလိုက်လို့ ပူတာကို ပြောတာပါ။ နေရာတိုင်းရှိနေတယ်နော်။ တရားနာရင်လည်း ရှိတာပဲ။

ကြာနီကန်ဆရာတော်ဟောတာကို သွားသတိရမိတယ်။ ရှေးတုန်းက ဆရာတွေက သုတ္တန်ကို အဟောများကြတယ်။ ရှေးတုန်းက ဘုန်းကြီးကိုင်တဲ့ ယပ်တွေကကြီးတယ်။ တရားဟောတဲ့အခါ အဲ့ဒီယပ်ကြီးတွေကို ထောင်ပြီး

ကွယ်ဟောကြတယ်။ ယပ်ထောင် ခေါ်တယ်။ တရားက မဆုံးမချင်း ဟောနေတော့ ပရိသတ်က အိပ်ချင်သည်ဖြစ်စေ၊ မအိပ်ချင်သည်ဖြစ်စေ၊ ဟောနေတာပဲ။ ဇာတ်လမ်းကမပြီးနိုင်သေး။ ပရိတ်သတ်ကလည်း အိပ်ချင်လာပြီ။ ကလေးကလည်း ငိုလို့ပေါ့နော်။

ဒီအချိန်မှာ ဒကာမတစ်ယောက်ရဲ့ ကလေးကငိုတယ်။ သူကလည်း ပြန်ချင်ပြီဆိုတော့ စိတ်ကမရှည်ဘူး။ ဒေါသဖြစ်တာပေါ့နော်။ သူဖြစ်ချင်တဲ့ ပုံစံနဲ့ ဖြစ်နေတာကကွာဟတော့ ဒေါသဖြစ်ပြီး ပူလာတယ်ပေါ့။ ကလေးပေါင်တွင်းကြော ကိုလိမ်ဆွဲပြီး ... ဟဲ့... အဘိဓမ္မာ မသပ်သေးဘူးတဲ့...။ ဒေါသနဲ့ ပြစ်မှားလိုက်တယ်။ တရားနာရင်လည်း ရှိတတ်တယ်နော်။ နေရာတိုင်းရှိတာကို သတိထား။

တချို့ ဆွမ်းပွဲပြင်ရင်းနဲ့တောင်ရှိတယ်။ ဟင်းခွက်ကို ဘယ်ပုံစံချရမယ်လို့ ဖော်ထားတယ်။ ဒါကိုတခြားတစ်ယောက်က ပုံစံတစ်မျိုးနဲ့ ချလိုက်မိတယ်ဆိုရင် ရင်ထဲတင်းသွားပြီ။ (၁) ခါ၊ (၂) ခါ တော့သည်းခံပြီး (၃) ခါလောက်လည်းကျရော အော်လိုက်တာပဲ။ သိနေရမယ်နော် ကိုယ်သတ်မှတ်လိုက်တဲ့ ပုံစံလေးနဲ့ ဖြစ်နေတာက ကွာဟနေတယ်ဆိုရင် ဒေါသဆိုတာရှိတယ်လို့ မှတ်လိုက်တော့။ အဲ့ဒီဒေါသအပူလှိုင်းကို “ကြောင့်” တတ်တာ။ ဘယ်သူ့ကြောင့်၊ ဘယ်ဝါကြောင့် ပေါ့နော်။ “ကြောင့်” တတ်လွဲတယ်ဆိုရင် ပြစ်မှားတာပဲ။ ဒီအခါ ကိုယ့်ရှိတဲ့ စွမ်းအားလည်း ပျက်သွားတယ် အဆိပ်တက်သလိုပဲ အပူဓာတ်တွေဟာ ပြန့်နှံ့သွားတယ် ပြီးရင်တန်ပြန်လှိုင်းလိုက်မယ်။ ဆိုးကျိုးတွေပေါ့။ ဒါကိုဒဏ်လို့ ခေါ်တယ်နော်။ အကျိုးပေးတွေပေါ့ ဘုရားက ဆယ်ပါးလို့ ပိုင်းခြားသတ်မှတ် ပေးတယ်။ အပူလှိုင်းရဲ့ အကျိုးပေးပေါ့။ အချိုးအစားလိုက်ပြီး ဖြစ်တာနော်။ လင်္ကာလေးစပ်ထားတာ ဆိုရအောင်နော်။

“သွေးအန်ဖြစ်လွယ်၊ ရောင်းဝယ်ရုံးခြင်း၊ ရျိုယွင်းအင်္ဂါ၊ နုနာကုဋ္ဌ၊ ရှုကြဖောက်ပြန်၊ မင်းဒဏ်သင့်ခက်၊ ကြမ်းတမ်းစွပ်စွဲ၊ သေကွဲသားချင်း၊ ပျက်ခြင်းစည်းစိမ်၊ နေအိမ်မီးလောင်၊ ဒုက္ခကောင်သည်၊ လူ့ဘောင်ဒိဋ္ဌ၊ တွေ့ကြုံရ၍၊ သေကင်ရ၊ ကမ္ဘာစွဲ၏။” ဤဒဏ်ဆယ်ပါးအပြင် မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ကိုပင် တားနိုင်ပါသည်။

သွေးအံ့ဖြစ်လွယ်

ကျေးဇူးရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ပြစ်မှားမိရင် ကင်ဆာစတဲ့ ကုစားရခက်တဲ့ ဝေဒနာမျိုးဖြစ်တတ်တယ်။ စွဲကပ်တတ်တယ်တဲ့။ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်ဆိုရင် အတိတ်ကြောင့်ဖြစ်စေ၊ ပစ္စုပ္ပန်ကြောင့်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ့်ရဲ့ပြစ်မှားတဲ့ကံ အကျိုးပေးလို့ မှတ်ရမယ်။

ကျောင်းမှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဟာ အဆုတ်နာ၊ ရင်ကြပ်လို့ သွေးအန်တာ ကိုး၊ ဘုန်းဘုန်းက သိချင်လို့ မေးကြည့်တော့...တပည့်တော်ငယ်ငယ်က တရားခံ တွေကို တာဝန်ပေးရင် စစ်ဆေးရတယ်တဲ့။ ဒီအခါ ဇောက်ထိုးဆွဲထား၊ နှာခေါင်းထဲကို ရေလောင်းထည့်၊ ဒီလိုလုပ်ရတာပဲနော်....ဒါတွေကြောင့်ပဲနေမှာပေါ့ ဘုရားတဲ့။

ဘုန်းဘုန်းတွေကြည့်တယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ဟာ မြင်ဖူးတာ လည်းမဟုတ်၊ ရန်သူလိုသာပြောတယ် စကားပြောဖူးတာလည်းမဟုတ် ရန်ဘက်လည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒါကို အညှိုးနဲ့လုပ်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်ကောင်း မလည်းနော်။ ညှင်းဆဲတယ်ဆိုတာ ပြစ်မှားတာပဲပေါ့။ အဲ့ဒီဒဏ်တွေ သူ့မှာထိတာပဲ။ ဒါကြောင့်ရင်ကြပ်တာ၊ တစ်ခါတစ်လေ သွေးအန်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်တာနော်။ ဒီတော့ ဘုန်းဘုန်းက အရှင်ဘုရား ဘုရားဟောနဲ့ကိုက်ညီတယ်လို့ ပြောမိတယ်။

နောက် ဒကာမတစ်ယောက်ကျတော့ သူ့ရဲ့မိဘနစ်ဦးဟာ ဦးနောက်သိပ် မကောင်းဘူး။ ဒါကိုသူက ဆဲတယ်။ အော်ငေါက်ပြီးနှင်ချတယ်။ ကြမ်းတမ်းတယ်။ ဒေါသနဲ့တိုက်ခိုက်တယ် ခေါ်တယ်နော်။ ဘုန်းဘုန်းတို့ ဆွမ်းခံသွားတဲ့အခါ အဲ့ဒီ ဒကာမရဲ့ ပြောဆိုသံတွေကို နားမခံနိုင်လို့ ရှောင်ရတယ်။ ဘုန်းဘုန်းဝါလေး နည်းနည်းရတော့ သူ့ကိုလည်းခင်တော့ ဆုံးမတာပေါ့။ လျော့တော့ လျော့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဝါသနာဖြစ်နေတော့မရဘူး။ ပြစ်မှားတာပဲ။ သူ့အသက်(၅၀)လောက် ရတော့ နှုတ်ခမ်းကို သရက်စေးလောင်တယ်။ ညှော်မိပြီးတော့ ပါးတွေရောင် လာတယ်။ နောက် ကင်ဆာဖြစ်သွားတယ်။ ပါးကအပေါက်ကြီးဖြစ်ပြီး ကုလို့ကို မရတော့ဘူး။ သွားဖုံးတွေပဲ့ပြီး သွားတွေကျွတ်ကုန်တယ်။ လောက်တွေလည်း တွယ်လို့။ ဒီရောဂါနဲ့ပဲ သေသွားတယ်။ ဘုန်းဘုန်းသံဝေဂရပြီး တော်တော် ထိတ်လန့်မိခဲ့တယ်။

ဘုရားဟောမှာပါတယ်။ ပြိတ္တာဘုံခန်းမှာ ဖတ်ရတာ။ အမေနဲ့သမီးက ဘုရားတည်တာကို သွားကူညီနေတယ်။ ဒါကို ယောက်ျားက မလုပ်ဖို့ ကြမ်းကြမ်း

တမ်းတမ်း ပြောဆိုတားမြစ်တယ်နော်။ ကုန်ကူးတော့လည်း အမြတ်ငွေအများကြီး တင်ပြီး ကုန်ကူးတယ်။ ဒီကံနှစ်ခုကြောင့် သူသေတော့ ပြိတ္တာဖြစ်ရတယ်။ တန်ခိုး သေးတဲ့ နတ်ခေါ်တယ်ပေါ့။ အဲ့ဒီ အကုသိုလ်ကံတွေကြောင့် ပြိတ္တာဖြစ်ရတာနော်။ သူ့ရဲ့ပါးစပ်မှာ အနာဖြစ်ပြီး လောက်တွေတွယ်နေတယ်။ ကျောပြင်မှာလည်း အနာ တွေနဲ့။ စားတော့လည်း ကိုယ့်ကျောခုံးသားကို ကိုယ်ခွာစားနေရတာတဲ့။ ရဟန္တာကြီးတွေနဲ့တွေ့တော့ သူ့ကိုသနားလို့ ချဉ်းကပ်ပြီးမေးတယ်။ သူ့ရဲ့ ဖြစ်စဉ် တွေကို ပြောပြတယ်။ သူလုပ်ခဲ့တဲ့ကံတွေနဲ့စာရင် သူခုလိုဖြစ်တာ နည်းပါသေး တယ်တဲ့။ သူမှားခဲ့တာပါတဲ့ ဝန်ခံတယ်။ ကျောခုံးသားကို ခွာစားရတာက တစ်ဖက်သားရဲ့ကျောခုံးသားကို ခွာစားသကဲ့သို့ တစ်ဖက်သားခွန်အားနဲ့ ရုန်းကန် ပြီး ရှာထားတာကို မတရားအမြတ်တင်စားလို့နော်... ဒါကြောင့် အမြတ်ကြီး မစားနဲ့လို့ ပြောတာပေါ့။ သူလည်းသက်သာစေ၊ ကိုယ်လည်းအမြတ်ရစေပေါ့။ တစ်ချို့ ရိုတယ်။ ဖယောင်းတိုင်လေးတစ်တိုင်တောင် ခက်ခဲမှန်းသိတော့ မတရား အမြတ်တင်ပစ်တယ်။ မရှိတော့လည်း ဝယ်ရတာပဲ။ ဒီလိုမလုပ်နဲ့နော်။ ကျမ်းမှာ ဖတ်ရတာ မသေခင်ကို လောက်တွယ်တာတဲ့။ စောစောက ဒကာမဆို ပြစ်မှားတဲ့ကံ များလွန်းတော့ တကယ်ကို လောက်တွယ်ပြီး သေရတာနော်။ ဘုန်းဘုန်းကိုယ်တိုင် တွေ့ ရတဲ့ ဖြစ်စဉ်မှန်ပဲ...။

ရောင်းဝယ်ရှုံးခြင်း စီးပွားကျတာ၊ စီးပွားပျက်တာကို ပြောတာနော် ကိုယ်ဖြစ်တဲ့ အတိုင်းဖြစ်ပြီး စိတ်တိုင်းကျတာဟာ ကုသိုလ်ဓာတ်အကျိုးပေးလို့မှတ်။

ဥပမာ ဒီပုံစံလေး ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုပြီး ညွတ်တဲ့အတိုင်း စိတ်တိုင်းကျဖြစ်ရင် မပျော်ကြဘူးလား။ အအေးဓာတ်ဟာ အမှန်တကယ်တော့ ကုသိုလ်ဓာတ်အကျိုးပေးလို့ ခေါ်တယ်။ တစ်ဖက်သား စိတ်တိုင်းကျအောင် ပေးပြီး ပျော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် တူသောအကျိုးပေး၊ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်မှာပဲ။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ အမြဲတိုက်ခိုက်ပြီး စိတ်တိုင်းမကျအောင်လုပ်ရင်လည်း တူသောအကျိုး ပေးလာ မှာပဲ။ ကိုယ်လည်းစိတ်တိုင်းမကျ ဖြစ်တတ်တယ်။ ဆင်းရဲမယ်ပေါ့ မအောင်မြင်ဘူး။ ဒါကိုမသိဘဲ ဗေဒင်သွားမေး၊ နတ်သွားမေးရင်တော့ ဘယ်ပြီလဲစီးတယ်။ ဘယ်နတ် ကိုင်တယ်ပေါ့။ ဒီလိုနော်...။

အမှန်တကယ်တော့ ဒီက (အခံသတ္တိ) ဓာတ်က ညံ့ပြီဆိုရင်တော့ အကုန် ဝင်တာပဲ။ ကံသတ္တိညံ့ပြီဆိုရင် ကျန်တာအကုန်ပြောင်းတာပဲ။ ကံသည် အဓိက ပဲနော်။ ဒီတော့မှတ်ပါ။ ဘေးမှာရှိတဲ့ ဓာတ်သဘောတွေ နတ်တွေသည် အဓိက မဟုတ်ပါ။ ကံသည် အဓိကပါ။ သေသေချာချာမှတ်ပါ။

ဘုရားလောင်းတော်ကြီး သန္ဓေမှီတဲ့အခါ စကြဝဠာတစ်သောင်းမှာ ရှိတဲ့ နတ်မင်းကြီး လေးသောင်းကလည်း သန္ဓေမှီတဲ့ နေရာမှာလာပြီး စောင့်ရတယ်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ကံအရှိန်ကြောင့်လာကြရတာနော်။ စကြဝဠာ တစ်သောင်းရှိ ဂြိုဟ်၊ နက္ခတ်အသွားအလာ အကုန်လုံး အကောင်းပြောင်းပေး ရတာလို့မှတ်။ ဒါကြောင့် ဂြိုဟ်တွေ၊ နတ်တွေကြောင့် ကံပြောင်းတာမဟုတ်။ ကံကြောင့်သာ ဂြိုဟ်တွေ၊ နက္ခတ်တွေ ပြောင်းရတာပါ။ သေသေချာချာ မှတ်ပါ။ နတ်ဖမ်းစားလို့ ကံညံ့တာမဟုတ်ပါ။ ဂြိုဟ်ကြောင့် ကံပြောင်းတာ မဟုတ်ပါ။ ကံကြောင့်သာ ဂြိုဟ်တွေ၊ နတ်တွေလိုက်ရတာ အယူအဆအမှားတွေကို ပြင်ကြ နော်။

ဘုရားတွေမှာ ဂြိုဟ်တိုင်တွေ ထားတယ်မဟုတ်လား။ တကယ်တော့ ထေရဝါဒ သာသနာစစ်စစ်မှာ ဂြိုဟ်တိုင်တွေမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ဘုန်းဘုန်းတို့ အောက်ဖက်ဒေသတွေမှာ ဘုရားတည်တဲ့အခါ ဂြိုဟ်တိုင်တွေ ထည့်ကိုမထည့်ဘူး။ ပုဂံခေတ်မှာ ရှင်အရဟံဆိုတဲ့ ရဟန္တာကြီး ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ထေရဝါဒ စစ်စစ်ပဲ။ ပုဂံဘုရားတွေကို လေ့လာကြည့်၊ ဂြိုဟ်တိုင်မပါဘူး။ ရွှေစည်းခုံဘုရားမှာလည်း မရှိဘူး။ ဟိုတုန်းက ဂြိုဟ်စီး၊ ဂြိုဟ်နင်းဆိုတာ ရှိမှ မရှိဘဲ။ စဉ်းစားလေ။ ဂဠုန်တို့၊ ဆင်တို့ဆိုတာ တမင်သက်သက် ပုံဖော်ကြတာ။ ဒါကြောင့် တကယ့် ဒဿနပညာ ရှင်ကြီးတွေက ပြောတာပေါ့။ ဖန်ဆင်းရှင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုပြောလဲဆိုတော့ "ဖန်ဆင်းရှင်က လူကိုဖန်ဆင်းတာမဟုတ်၊ လူကသာ ဖန်ဆင်းရှင်ကို ပြန်ဖန်ဆင်း တာတဲ့"၊ ရိုတယ်လို့ထင်ပြီး ဖန်ဆင်းထားလို့သာ၊ သူကဖန်ဆင်းတာ မဟုတ်ဘူး နော်။ စိတ်ကသာ အထင်မှားနဲ့ဖန်ဆင်းလို့ ဆင်တွေ၊ ဂဠုန်တွေ ဖြစ်ကုန်တာ။ သဘောပေါက်လား။ ကိုယ့်ရဲ့ အယူအဆမှားတွေကို ပြင်တော့နော်။

တုရားဘဝလောင်း၊ သန္ဓေရှိတဲ့အခါ စင်္ကြံဝဠာတစ်ထောင်၊ မှာရှိတဲ့
ဒုတိယကြီးလေးထောင်၊ ကာလည်း၊ သန္ဓေရှိတဲ့ခရုရာမှာ လာပြီး
ခဏသို့ခဏသို့ခဏသို့

ကံအရှိန်ဟာ အဓိကပဲ။ ကံအရှိန်ကောင်းလာပြီဆိုရင် ဂြိုဟ်၊ နက္ခတ် အသွားအလာ အကုန်ပြောင်းပေးရတာ။ ဒီအရှိန်နောက်ကို လိုက်ရတာနော်။

ဘုရားကျတော့ အင်မတန် ပါရမီဖြည့်ခဲ့တဲ့အားဟာ ကောင်းတယ်။ လိုအပ်ရင် အသက်တောင်ပေးပြီး ပါရမီဖြည့်ခဲ့တာနော်။ အဲဒီအရှိန်အဟုန် အားကြီးလွန်းတော့ သန္ဓေမှီတဲ့အခါ နတ်တွေကလည်းချစ်ပြီး အကုန်ဝိုင်းရံတယ်။ ကောင်းတာတွေကို ပြောင်းပေးရတယ်။ အသွားအလာ အကုန်ပြောင်းကြရတာ။ မျက်စိမလည်ကြနဲ့နော်။ နားလည်ပြီလား။ စီးပွားရေးဆိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲတဲ့။ ငွေကြေး၊ ပစ္စည်းဥစ္စာအားလုံးသည် ဒီက (သတ္တိ) ကံအရှိန်ကောင်းမှ အချိုးတည့် ဝင်လာတာနော်။ ကံအရှိန်ဟာလည်း တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ တူသောအကျိုးပေး ပါပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ်ကြည့်ရင် ချမ်းသာပါစေ၊ တိုးတက်ပါစေ ဆိုပြီး ပေးပျော်နေ၊ တစ်ဖက်သားရတာကို ပီတိဖြစ်ပြီးနေနော်။

ဓမ္မဒါနဆိုပါတော့။ တရားပွဲကျင်းပပေးတိုင်း အသိတွေ တိုးပါစေ၊ စိတ်ချမ်းသာပါစေ ဆိုပြီး ကြည့်ပျော်နေပါ။ ထုံးစံပဲနော်။ အဲဒီစွမ်းအားဟာ ကိုယ်မှာဝင်နေပြီ။ ဒါကိုလည်း ဘုရားကဟောတယ်။ အဲဒီသတ္တိနဲ့ တန်ပြန်ဟာ လူသွားရာ အရိပ်ပါသလိုပဲတဲ့။ တူသောအကျိုးပေးပဲ။ စီးပွားလေး ဒီလိုလုပ်ရင် ကောင်းမယ်လို့ မှန်းလိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းဖြစ်တယ်။ ကူညီမယ့်သူ ပေါ်လာတာပဲ။ သူ့ရဲ့ဆွဲအားကလည်း ကောင်းတာကိုး။ နားလည်ပြီနော်။ စီးပွားအတက်အကျ သည် ဒါကြောင့်ပဲလို့ မှတ်ပါ။

ဘုန်းဘုန်းရဲ့ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပြောမယ်။ တချို့ကလေးတွေဆိုရင် ဘွဲ့ရ၊ ပညာတတ်ပါတဲ။ အမေက သားကိုလွမ်းလို့ နယ်ကို လိုက်သွားတယ်။ သားက ကျောင်းဆရာနော်။ ချွေးမနဲ့ အမေက သိပ်မတည့်ချင်ဘူး။ ချွေးမဖြစ်သူက အမေလာမယ် ဆိုတာ ကြိုသိတော့ ဘယ်နေ့သားသမီးလာရင် ခိုက်တတ်တယ် ဆိုပြီး ပူးသလို၊ ကပ်သလို ပုံစံနဲ့ ပြောထားတယ်။ ယောကျ်ားကလည်း ယုံတယ်။ ဒီလိုနော်။ အမေက ညဘက်ရောက်သွားတော့ ရင်ဝစီးပြီး ကန်လိုက်သလိုပဲ။ "အမေ ဒီနေ့ ဘယ်နေ့သား၊ သမီး မလာရဘူးလို့ နတ်ကဟောထားတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် တခြားအိမ်မှာ သွားအိပ်ပါအမေရယ်" လို့ပြောတော့ အမေဟာ အတော်

စိတ်ဆင်းရဲသွားတယ်။ တခြားအိမ်သွားအိပ်ဖို့ ကြံရတယ်။ အိမ်ထဲကို မဝင်ရဘူး။ အဲ့ဒီနောက်ပိုင်း ဒီဒကာဟာ စီးပွားထိုးကျသွားတယ်။ ကျောင်းဆရာဘဝလည်း ပြုတ်၊ စီးပွားလည်းပြုတ်ပဲ။ နေစရာအိမ်တောင် မရှိတော့ဘူး။ အခုတော့ အသက် (၅၀)လောက် ရှိသွားပြီ။ အမေက အသက်ကြီးပြီ။ သေခါနီးပြီဆိုတော့ ဘုန်းဘုန်း တအားသင်ရတာ။ အမေကို ကန်တော့ခိုင်းရတယ်။ အဲ့ဒီနောက်ပိုင်း အလုပ်လေး ပြန်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်ပိုင်တော့ မရှိသေးဘူး။ အမေမေတ္တာဓာတ်ကို ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်တာကိုး။ ဒီလောက် ဆိုးဝါးတာနော်။ ဒါကြောင့်မှတ်ပါ။ ပြစ်မှားတဲ့ကံ ဒဏ်ထိထားရင် စီးပွားမတက်ဘူးလို့ မှတ်ပါ။ မိခင်၊ ဖခင် မျက်ရည်ကျပြီဆိုရင် ဒဏ်ထိထားပြီ။ အရမ်းကြောက်စရာကောင်းတယ်နော်။ သတိထားပါ။ အဲ့ဒီလို ဒဏ်ဆူးထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ ဘယ်တော့မှ မကြီးပွားဘူး။ သတိထားကြနော်။

နောက်တစ်ယောက်က အမျိုးသမီးနော်။ သူကအမေကို ဖက်နပ်နန်း လုံးတာ။ အဖေမရှိ တော့ဘူး။ အဖေရှိတုန်းကလည်း သောင်းကျန်းပေါ့။ အမေပဲ ရှိတယ်။ အမေနဲ့ကျတော့လည်း မကျေနပ်ရင် ဖက်နပ်နန်းလုံးတော့တာပဲ။ သိပ်အားများလာတော့ အကျိုးပေးတာနော်။ ယောက်ျားနဲ့ကွဲ၊ စီးပွားလုပ်တော့ လည်း အရင်းတွေပြုတ်၊ အဖမ်းခံရနဲ့ အကုန်ရှုံးပေါ့။ သူငယ်ချင်းတွေက သူနဲ့ မတွဲရဲဘူး။ သူပါရင်ရှုံးလို့။ သားအိမ်သွားနေတော့လည်း သားလည်း အလုပ် ပြုတ်တယ်။ သူရောက်တာနဲ့ အဲ့ဒီအိမ်ဟာ ဒုက္ခရောက်တာပဲ။ အရမ်းအံ့ဩစရာ ကောင်းတယ်။ သိပ်ကြမ်းတမ်းတာကိုး။ သူကြမ်းတာက (၃/၄)ဆင့် ကြမ်းတာနော်။ ဘုန်းဘုန်း ကသူညီမနဲ့လည်းခင်တော့ သူညီမကိုလည်းသင်ပေးတာကို၊ မိဘကို ကန်တော့ခိုင်းတယ်။ ကန်တော့ရင်လည်း ခြေထောက်နဲ့နဖူး ထိပြီး ရိုရိုသေသေ ကန်တော့ခိုင်းတယ်။ ခြေရာကိုလည်း တောင်းခိုင်းထားတယ်။ ပြီးရင် တရိုတသေ ထားဖို့လည်း မှာရတာပေါ့။ အကြီးမကတော့ အမေနဲ့မတည့်ဘူးဆိုရင် ယူထားတဲ့ ခြေရာကို ဓားနဲ့ခုတ်ပစ်တယ်။ (၃)ခါလောက် တောင်းပေးထားတယ်။ (၃)ခါစလုံး ခုတ်ပစ်တယ်။ သိပ်ဆိုးတာနော်။ ဒီလောက်ကြမ်းတမ်းနေတာ ဘယ်ခံနိုင်တော့ မှာလဲနော်။ နောက်ဆုံးပိတ် ဒဏ်သင့်တာက ခုချိန်ထိ သင့်တုန်းပဲ။ အရမ်း အံ့ဩစရာ ကောင်းတယ်။ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပဲ။ အနှစ် (၂၀) အတွင်းမှာ အဲ့ဒီ ဒကာမဟာ ခုထိ နှလုံးမထူနိုင်ဘူး။ ညီမကတော့ ချမ်းသာနေပြီ။ ညီမက မိဘကို တအားရှိသေတယ်။ နှစ်ပေါင်း (၂၀) အတွင်းမှာ အများကြီးကွာသွားတယ်။

တစ်မိသားစုထဲက မွေးထားတာနော်။ စိတ်ကျက်စားရာ မှားတာကို သဘောပေါက် ပြီလား။

ချို့ယွင်းအင်္ဂါ

ဒါကလည်း မိဘတွေ နှလုံးပူအောင်လို့

အော်ဟစ်ဆဲဆိုပြီး စစ်ထဲဝင်တဲ့ ကလေးတွေသာ ဒဏ်ရာရတာနော်။ ဘုရားရှိသေ၊ မိဘရှိသေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုရင် ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်တာတောင် ဒဏ်ရာမရဘူး။ ကွာခြား တယ်။ ဘာလို့လည်းဆိုတော့ ဒါတွေဟာ ကံအရှိန်တွေပဲ။ မိဘလည်း ရှိသေတယ်။ ဂုဏ်တော်တွေလည်းပွားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆို မိုင်းနင်းမိတောင် မပေါက်ဘူးနော်။ ဘုန်းဘုန်းအသိ ကလေးတစ်ယောက်ဆိုရင် စစ်ထဲဝင်တော့ မိဘခြေရာကို ယူခိုင်းထားတယ်။ မိဘနှစ်ပါးကို နှဖူးနဲ့ခြေထောက်ထိပြီး ကန်တော့ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ ခြေရာတောင်းခိုင်းထားတယ်။ ဒါဟာ ရှေးပညာရှင်များရဲ့ နည်းနော်။ ပိတ်စလေးမှာ မဲနယ် (သို့မဟုတ်) မှင်ပေါ့။ တစ်ခုခုကို ယူပြီး ခြေရာကိုသုတ်တယ်။ ပြီးရင် ပိတ်စလေးပေါ် နင်းခိုင်းလိုက်ရတယ်။ ကိုယ်ကခြေထောက်ကို ဖိပေး ရတယ်။ ပြီးရင် မိဘနှစ်ပါးကို ခြေဆေးပေးရသေးတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီပိတ်စကို သူတို့လက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်။ မိဘနှစ်ပါးကို အမြင့်မှတင်ထားပြီး နှဖူးနဲ့ ခြေထောက်ထိပြီး ရှိရှိသေသေ ကန်တော့ပါ။ ပြီးမှ မွေးထဲက ခုချိန်ထိ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ တွေနဲ့ ပြစ်မှားမိရင် ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ကန်တော့။ ဒီအခါ ရင်ထဲမှာ အေးနေပစေ။ ပြီးမှ မိဘတွေရဲ့ခြေရာကို ကိုးကွယ်ရာအဖြစ်ပေးပါဆိုပြီး တောင်း၊ ဆောင်ထား။ မိဘရှိသေးတယ်ဆိုရင် ညတိုင်း ကန်တော့ပြီးမှအိပ်၊ ခရီး သွားမယ်ဆိုရင်လည်း ကန်တော့ကြ၊ မိဘသေမှ ဒီကုသိုလ်ယူချင်လို့ မရဘူး။ မသေခင်သာရမှာနော် ... ဟုတ်တယ်နော်။ စောစောက ကလေးဆိုရင် ဦးထုပ်ထဲ ကို ထည့်ပြီးဆောင်းထားတယ်။ အတိတ်ကံနဲ့ သူမိုင်းနင်းမိတယ်။ သူက ဘာမှ မဖြစ်လိုက်ဘူး။ ဘေးလူတွေတော့ ထိတယ်။ ဒါတွေဟာ တကယ့်ဖြစ်ရပ်တွေ။

ဘာကြောင့်လည်းဆိုရင် မေတ္တာဓာတ်အရှိန်ကြောင့်ပဲ။ မေတ္တာဆိုတာ အအေးဓာတ် မဟုတ်လား။ မေတ္တာအကျိုး (၁၁) ပါးဆိုတာ ကြားဖူးတယ် မဟုတ် လား။ “ချမ်းသာအိပ်နိုး၊ အိပ်မက်ဆိုးကင်း၊ ချစ်ခြင်းလူနတ်၊ နတ်စောင့်တတ်လျက်၊ လက်နက်၊ဆိပ်၊မီး မရောက်ပြီးခွဲ (လက်နက်၊ အဆိပ်တောင် ပြီးတယ်တဲ့နော်)၊ စိတ်လည်းကြည်လင်၊ သေလျင်မတွေ၊ သေသောအခါ ဗြဟ္မာရွာ လားရာမေတ္တာ

ကျိုး” တဲ့။ ဒီလိုပြထားတယ်နော်။ မေတ္တာအအေးဓာတ်ကို ရအောင်ယူရတယ်။ ကိုယ်ကလည်းအေးမယ်။ မိဘတွေရဲ့ မေတ္တာဓာတ်လည်းရတယ်ဆိုရင် အန္တရာယ် အကုန်ကင်းတယ်။ အောင်ခြင်းရှစ်ပါးမှာ ဘုရားဟာ တခြားတန်ခိုးမသုံးဘူးနော်။ မေတ္တာတစ်ခုတည်းသုံးတယ်။ အအေးဓာတ်ပဲ နားလည်ပြီနော်။ တခြားဘာအကာ အကွယ်မှ မလိုဘူး။ တချို့က အဆောင်တွေ ဆောင်ထား ကြတယ်။ မလိုပါဘူး။ ဒီအအေးဓာတ်ကိုသာ အရယူကြပါ။

နုနာကုဋ္ဌ

ဒါဟာလည်း ကိုယ်တွေ့ပါဘဲ... ရဟန်းတပါးကို

ဘုန်းဘုန်း ကိုယ်တွေ့တွေ့ရဘူးတယ်။ ဘုန်းဘုန်းခပ်ငယ်ငယ် ကျောင်းထိုင်ခါစပေါ့။ ဒီတရားနဲ့ ပတ်သက်လို့ မရှင်းရင် အရပ် (၉) မျက်နှာမှာ ကိုယ့်ထက်အဆင့် အတန်းမြင့်တဲ့ ရဟန္တာဗြဟ္မာကြီးတွေ တောထဲမှာလည်း တန်ခိုးအဘိညာဏ်ရှိတဲ့ ရဟန္တာကြီးတွေရှိတယ်နော်။ အဲဒါကိုသစ္စာဆိုပြီး တိုင်တည်ရင်ရတယ်။ နည်းမှတ် ထားနော်။ သစ္စာဆိုရင် သူတို့ကြားတယ်။ ဒီတရားနဲ့ပတ်သက်ပြီး လမ်းမှန် ရောက်အောင် သင်ကြားပေးပါလို့ တိုင်တည်ရတယ်။ ကိုယ်မသိတာကို တိုင်တည် ပေါ့။ နောက် တပည့်သားအဖြစ် သတ်မှတ်ပါဆိုပြီးလည်း အပ်ရတယ်။ ဆရာပေးတဲ့ နည်းနော်။ ဘုန်းဘုန်းဒီနည်းကို သိထားတော့အကြောင်းအရာတစ်ခု စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ မရှင်းတော့ဘူးဆိုရင် တိုင်တည်တာဘဲ။ အဲဒီအခါ အိပ်မက်နဲ့ လာပေးတာတို့၊ တစ်ခါတစ်လေ ဒကာတစ်ယောက်က စာအုပ်ဟောင်းလာပို့တယ် ဆိုရင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ဘုန်းဘုန်းသိချင်တဲ့ အကြောင်းအရာ အချက်တွေ ပါလာတာပဲ။ တစ်ခါတစ်လေ အနီးအနားမှာရှိတဲ့ စာအုပ်ထဲလည်း ပါရင်ပါတယ်။ ဆန်းကြယ်တယ်နော်။ တစ်နေ့မှာ ဘုန်းဘုန်းခက်ခဲတာရှိလို့ တိုင်တည်တော့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက သိပ်ရင်းနှီးသေးတာမဟုတ်ဘူး။ ဆွမ်းခံသွားရင်းနဲ့ လိုက်ခဲ့လို့ ခေါ်ပြီး ရှေးတုန်းက စာအုပ်အဟောင်းကြီးတစ်အုပ် ထုတ်ပေးတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ဘုန်းဘုန်းသိချင်တာ အကုန်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျေးဇူးရှိတယ်ဆိုပြီး ကျောင်းမှာပင့်ပြီး ခေါ်ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းပုံက မကောင်းဘူး။ သွားကျ တယ်။ သွားခေါတယ်။ ဘုရားဟောမှာရှိတာ သွားတွေဟာ စီပြီးညီမှ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား။ အတင်းပြောတဲ့ ဝါသနာကြောင့် သွားတွေကြိတာကိုး။ ဘုန်းဘုန်းရဲ့

ကွယ်ရာဆို ဘုန်းဘုန်း မကောင်းကြောင်းပြောတယ်။ နောက်သူမှာ လေတစ်ဖက် ဖြတ်ထားသေးတော့ မသန်ဘူး။ မြန်မြန်မသွားနိုင်ဘူး။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့ ... သူ့အတွက် ကျောင်းဆောက်ပေးတယ်။ သူကသွပ်မိုးပြီး ပြတင်းပေါက်မှန်လေး တပ်ချင်တာကိုး။ ဝတ္ထုမနိုင်သေးတော့ သွပ်ကို နောက်မှမိုး ပေးမယ် ဘုရား။ ခေါင်တော့ချိုးထားတယ်လို့ လျှောက်ထားတယ်။ ဒါနဲ့ သွပ်မမိုး ဖြစ်တော့ သူနေတဲ့ နေရာကဆင်းလာပြီး လက်ညှိုးထိုးပြောတော့တာပဲ။ သူနဲ့ ဘုန်းဘုန်းက တစ်တောင်လောက်ပဲကွာတယ်။ ဒီလိုသူ လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောနေတဲ့ အချိန် သူ့ကို စိတ်ဆိုးစရာရှာကြည့်တယ်။ ရှာလို့မတွေ့ဘူး။ သူ့အတွက်ကိုယ်က ပိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး ဆောက်ပေးတာ ဖြစ်နေတော့နော်။ သွပ်ကိုလည်း အဆင် ပြေတော့ မိုးပေးမယ် ပြောထားပြီးသား။ ဒီတော့စိတ်ဆိုးစရာ ရှာလို့ မရဘူးပေါ့။ သူက ကိုယ်တော့်တရားဟာ ဘာတရားလည်း စသည်ဖြင့် အစုံပေါ့။ ပြောလိုက် တာ။ နောက်ဆုံး ဘုန်းဘုန်းလည်း စဉ်းစားတာမရတော့ ပြောချင်တာပြောတော့ ဆိုပြီး မျက်စိမှိတ် တရားမှတ်ပစ်လိုက်တယ်။

အဓိကတော့ ဘုရားဟောတဲ့ အနတ္တလက္ခဏာသုတ္တန်ပေါ့ ...“**နေတံမမ နေသောဟ မသ္မိ နမေသော အတ္တာ**” ဆိုတာကိုပေါ့နော်။ အာရုံသိတာ တကယ်တော့ ဝိညာဏက္ခန္ဓာပါပဲ။ ငါးခုပေါင်းစုလို့ ပေါ်တာ အထည်သတ္တဝါ မဟုတ်ဘူး။ ငါ သူ လို့လည်း မပြောဘူး။ တံလျှပ်လှိပ်လို့ ဖယ်လိုက်တော့ သူရော ကိုယ်ရော မရှိတော့ဘူး။ ပြောနေတဲ့ အသံတွေဟာလည်း အချိန်နဲ့အမျှ ကုန်နေတာပဲလို့ ကြည့်ပြီးတော့ ဉာဏ်မိနေ လွတ်နေတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အထည်မှ မလုပ်တာပဲ။ ပျောက်နေတာပေါ့။ ကြားသမျှကာလမဆက်တော့ အကုန်ပျောက် နေတာပေါ့။ သူ့ဟာသူ ပြောချင်ရာပြောတော့ဆိုပြီး တရားမှတ်နေ လိုက်တာ ပေါ့နော်။ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာသွားတယ် မသိဘူး။ ပြောလို့မော တော့ သူပြန်သွားတယ်။ ဘုန်းဘုန်းကို လက်သမားတွေက ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ကြဘူး။ ဆောက်မပေးတော့ဘူးဆိုပြီး လွှဲတွေကိုလွှင့်ပစ်လိုက်ကြတယ်။ ဘုန်းဘုန်း က ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့။ လူကြီးဆိုတာ ဖြစ်တတ်တယ်။ သူ့မှာ လေငန်းရောဂါရှိတော့ စိတ်တိုတာပေါ့။ ပြီးအောင်လုပ်ပေးလိုက်ပါဆိုပြီး ပြောရတယ်။ မေတ္တာထားရတယ် ပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျောင်းဆောက်ပြီးသွားတယ်။ ကျောင်းပေါ်တက်ပြီး (၄) ရက် လောက်ကြာတော့ နူတယ်။ ဘုန်းဘုန်းက အံ့အားသင့်သွားတယ်။ မျိုးရိုးလည်း

မရှိဘူးနော်။ နူတာမှ အထွတ်အထွတ်ပဲ ... ဘယ်သူမှ အနားမကပ်နိုင်ဘူး။ ကြည့်ပြီးလန့်သွားတယ်။ အကြောင်းရှာတော့မှ ဓာတ်လှိုင်းသဘောတွေရဲ့ အားများ ပုံကို သိရတော့တယ်။ ဒီတော့မှ ပိုယုံတော့တယ်။ စိတ်လှိုင်းနော်။ သူက ဒေါသ လှိုင်းကို အပြင်းအထန်လွှတ်တဲ့အချိန်၊ ဘုန်းဘုန်းက ဘုရားပေးတဲ့ဓာတ်နဲ့ အအေး ဓာတ်နဲ့ ခံတဲ့အချိန် သူ့ဆီအကုန်ပြန်သွားတာ။ တန်ပြန်အဆ အများကြီးဝင်သွား တာနော်။ ဒီလောက်ပြင်းထန် လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး။ ဒီတော့မှ သိတာနော်။ ဒီလိုမှန်းသိရင် ဘုန်းဘုန်း တရားမမှတ်ပါဘူး။ မသိလို့ မှတ်မိတာနော်။ ဒီမှာတင် ဒီလောက်ပြင်းထန်ပါလားဆိုပြီး သံဝေဂရပြီး တအား ကြောက်သွားတယ်။ သူက နူတာကို စိန်ဆေးတွေ သောက်တယ်။ နူတာတော့ လျော့သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီစိန်ဆေးတွေကြောင့် အူတွေပြတ်ပြီး သေတာပဲ။ ဒါ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်နော်။ ဒီတော့မှ ဘုရားဟောက မှန်လိုက်တာလို့ ဉာဏ်ကစားရတာပေါ့။ ဘုရားဟောမှာ ပါတာက ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အစိုင်အခဲလို့ ဘုရားက မဟောဘူး။ ဓာတ်ရိပ်၊ ဓာတ်ခိုးလို့ ဘုရားကဟောတယ်။

ဓာတ်ခိုးတွေတဲ့ သဘောပေါက်လား။ အတုံးအခဲ မယူနဲ့နော်။ ခန္ဓာ အိမ်ကြီးဟာ ကံနဲ့ ယှဉ်ဖြစ်တယ်ခေါ်တယ်။ အပူဓာတ်အရှိန်နဲ့ ဖြစ်တဲ့ ဓာတ်ရိပ်၊ ဓာတ်ခိုးကျတော့ ညံ့ဖျင်းတယ်။ အရောင်မှိန်တယ်။ တန်ခိုးကျတယ်။ အအေးဓာတ် အရှိန်နဲ့ဖြစ်တဲ့ ဓာတ်ရိပ်၊ ဓာတ်ခိုးကျတော့ အရောင်တောက်တယ်။ တန်ခိုး ကြီးတယ်။ နားလည်ပြီနော်။ ဓာတ်ချင်းတိုက်တာ ပိုဆိုးတယ်။ အင်မတန် အအေး ဓာတ်ထွက်နေတဲ့ ခန္ဓာအိမ်ကို ဒီက (နှလုံးအိမ်က) အပူဓာတ်တွေ လွှတ်လို့ရှိရင် ပြန်ပြေးတာဘဲ သူလည်းပူတဲ့အပြင် တန်ပြန်လည်းလာပြီ။ အရမ်းလောင်တော့ တာပဲ။ ဒါကြောင့် ရုပ်တွေပါ ပျက်စီးကုန်တာလို့ နားလည်ရမယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ ကိုယ့်အပေါ်ဆိုးဆိုး သူဆိုးတာသည် သူ့အပိုင်း၊ သူ့မှားသူ့ခံလိမ့်မယ်။ တပိုင်းစီ နော်။ ကိုယ်က သူ့အကြောင်းကို ဒီပေါ် (နှလုံးသွေးပေါ်) တင်တွေးရင် ကိုယ်ရုံးမှာ ပဲ။ ဒီပေါ် (နှလုံးသွေးပေါ်) တင်လိုက်တာနဲ့ သတ္တိကိန်းသွားပြီ။ သူ့အကြောင်းကို ပုံဖော်တဲ့အခါ ပြုံးတဲ့ပုံကိုဖော်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ မဖော်နိုင်ရင် တွေးကိုမတွေးနဲ့ ရပ်ထားလိုက်။ ကုသိုလ်စိတ်နဲ့ ယှဉ်တဲ့အတွေးဘက်ကိုပြောင်းလိုက်။ သဘော ပေါက်လား။ နို့မဟုတ်ရင်တော့ ကိုယ်ပြန်စူးပြီး လောကဓံအဆိုးကို ခံရလိမ့်မယ်။

နားလည်ကြတယ်နော်။ ဒီတော့မှ ဘုန်းဘုန်းလည်း ဒီဓာတ်သဘောဟာ မှန်ပါလား ဆိုပြီး လက်ခံတော့တာနော်။

ရှူးကြဖောက်ပြန်

အမေ၊ အဖေ သူငယ်ပြန်တာကို ရိုက်တဲ့ ကလေးမလေး၊ အသက် (၂၀) လောက်ပဲရှိသေးတယ်။ အမေနဲ့ အဖေက သူ့မြင်ရင် ကြောက်နေလိုက်တာ။ ဟိုပုန်း၊ ဒီပုန်းနဲ့။ အဲ့ဒီလောက်ဆိုးတဲ့ ကလေးမလေးနော်။ နောက်တော့ မိဘနှစ်ပါး သေပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ အကောင်းသားကနေ ရှူးသွား တယ်။ ချက်ချင်းတော့ မရှူးဘူးနော်။ နောက်ပိုင်းမှ ဖြစ်တယ်။ ဘယ်ဆရာမှ ကုလို့ မရဘူး။ စုန်းပြုစားတာကမှ သမ္မဒွေဂါထာနဲ့ ပျောက်ရင် ပျောက်အုံးမယ်။ အဲ့ဒီလို ပြစ်မှားတဲ့ကံစူးထားရင် မပျောက်ဘူး။ ဒဏ်ရဲ့သဘောနော်။ အရမ်းကြောက်စရာ ကောင်းတယ်။ အမေတွေမှာ အရှူးတပိုင်းဖြစ်ရတယ် မဟုတ်လား။ ကြောက်ပြီး ဟိုပြေး၊ ဒီပြေးနဲ့ ပြေးနေရတာနော်။ သူလည်း ဒီအတိုင်းကို ဖြစ်တာပဲ။ အဲ့ဒီ အားတွေဟာ အချိုးအစားအလိုက် သတ္တိရော တန်ပြန်ပါဝင်ရင် ဘုန်းမကြီးဘူး။ အပိတ်အဆို များပြီး စီးပွားမတက်ဘူး။ ဒါလည်း မှတ်သားထားကြ။

မင်းဒက်သင့်ခက်

ကလေးတစ်ယောက်အကြောင်း။ သူက အဖေကို လက်သီးနဲ့ ပြန်ထိုး၊ အစ်မလည်း ပြန်ရိုက်နဲ့နော်။ အရမ်းကြမ်းတမ်းတယ်။ ဒီကလေး ဒီလောက်ကြမ်းတမ်း နေရင်တော့ ဘာဖြစ်မလဲ မသိဘူးဆိုပြီး ဘုန်းဘုန်း စောင့်ကြည့်နေတယ်။ နောက်မကြာဘူး သူငယ်ချင်းနဲ့ ဆေးခြောက်သွားဝယ်တော့ စီမံချက်နဲ့ပြီပြီး အဖမ်းခံရတယ်။ ထောင် (၅) နှစ် ကျတယ်။

ထောင်ကထွက်ပြီးတော့လည်း ခုချိန်ထိ နလန်မထူသေးဘူး။ စီးပွားကို မတက်ဘူး။ ဒဏ်သင့်ထားတာကိုး။ တစ်ချို့ဆို အိမ်မှာနေရင်းနဲ့ အဖမ်းခံရတာ ရှိတယ်။ ဘယ်လိုမှ ရှင်းလို့ မရဘဲ ထောင်ကျသွားတာတွေ ရှိတယ်နော်။ ဘာကြောင့်လည်း အဖြေရှာတော့ သူငယ်ချင်းက သူ့နာမည်ကို ယောင်ပြောမိလို့ အပြစ်မရှိဘဲနဲ့ ထောင်ကျသွားတာကို ရှိတယ်။ သူက မိဘတော့ တအားကို နိုင်တယ်။ အဖေ၊ အမေကို ကလေးတွေလို မာန်၊ ဝေါက်နဲ့ လုပ်တယ်။ ဒါဟာ တစ်ချိန်ကျတော့ အကျိုးပေးတော့တာပဲ။ မိဘကို ချုပ်ချယ်တယ်ခေါ်တာပေါ့။ သူ့မြင်ရင် ရင်ပူနေရပြီ။ တူသောအကျိုးပေးပဲ။

မုဂ်ဒါနာအမည်ရှိ တုရားအလောင်းခေတ်ဘဝတုရားက အရက်မူးမူးနဲ့
 ဝဇ္ဇကုမုဒ္ဓိသင်္ကန်းရုံဆရာတော်ကို ခဝားက မာတုကကမောစိဝယာက်ကလည်း
 ဗြဟ္မာ့ဘုံအစီရိန်နဲ့ ဝိဂ္ဂင်္ဂင်္ဂတော်ကို တာညာ တာညာ ဇွပ်ဇွပ်ဆောင်သွား

ကြမ်းတမ်းစွပ်စွဲ

စွပ်စွဲတဲ့ ဘေးကို မှတ်ပါ။ ဘုရားရှင်တောင် ခံရတယ်။ တန်ပြန်အဆများတဲ့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ပြစ်မှားလိုက်တဲ့ကံတဲ့။ မုလိနာ အမည်ရှိတဲ့ အလောင်းတော်ဘဝတုန်းက ပေါ့နော်။ သူမူးနေတဲ့ အချိန်မှာ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါ သင်္ကန်းရုံတာကို ဘေးက ဒကာမ တစ်ယောက်ကလည်း ဖြတ်သွားတဲ့အချိန် နဲ့လည်း တိုက်ဆိုင်နေတော့ ဘာညာ ဘာညာ ... လို့ စွပ်စွဲလိုက်တာ အထင်ကို အမြင်လုပ်ပြီး စွပ်စွဲတယ်လို့ ခေါ်တယ်။ မပြောရဘူးနော်။ သူ့အပိုင်းနဲ့သူ ကိုယ့်အပိုင်းနဲ့ကိုယ်ပဲ။ အပိုင်းခွဲထားနော်။ ဒါကလည်း မေတ္တာ ကင်းမဲ့လို့ပဲပေါ့။ ဒီလို အထင်ကိုအမြင်လုပ်တာ အင်မတန်မှားတတ်တယ်နော်။ အဲ့ဒီစွပ်စွဲတဲ့ ကံအရှိန် အဟုန်ကြောင့် ငရဲကျတဲ့အပြင်၊ ဘဝအဆက်ဆက်ပါလာတယ်။ ဘုရားဖြစ်တဲ့ နောက်ဆုံး ဘဝမှာတောင် သုန္ဒရီ ပရိဗိုဇ်နဲ့ စွပ်စွဲခံရတယ်။ ဘုရားလက်ထက်တော် အခါက ဂိုဏ်း (၆) ဂိုဏ်းရှိတယ်။ အဲ့ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဘုရားမလာခင် သာဝတ္ထိမြို့ မှာ အင်မတန် လာဘ်လာဘပေါ့တယ်။ ဘုရားလည်းကြွလာရော လူတွေဟာ အမှန်တရားကို နားလည်လာကြတယ်။ တရားနာကြည့် သိတာပေါ့နော်။ လမ်းမှန်ဆိုတာကို သဘောပေါက်တော့ သူတို့ဆီ အသွားအလာ နည်းသွားတယ်။ သူတို့က တိုက်ခိုက်တယ်။ ဘုရားက မတိုက်ခိုက်ဘူး။ အဖြစ်မှန်အတိုင်း ဘုရားက သွားတယ်။ တစ်ချို့ဒကာတွေဆိုရင် “သင်ဟာ ဒီဂိုဏ်ဂဏတွေရဲ့ ရေတွင်း၊ ရေကန်လိုဘဲ အဲဒီအတွက်လည်း လှူကြ၊ တန်းကြ” ဆိုပြီး ပြန်လွှတ်တယ်။ ဒီလိုပြောလေ လူတွေက သဘောပေါက်လေပဲ။ ဟိုဘက်ကတော့ ဂေါတမဘုရား ဆီကို မသွားဖို့ ပိတ်ပင်တယ်။ ဘုရားက သူတို့လို မဟုတ်တော့ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ ဖြစ်နေတာပေါ့။ မေတ္တာကြီးမားတော့ ဘုရားကိုပဲ ပိုလေးစားကြတယ်။ သူတို့ လာဘ်လာဘ တွေ ရှားပါးတော့ ဘုရားကို နာမည်ပျက်အောင် ကြံစည်ကြတယ်။ သုန္ဒရီပရိဗိုဇ်မလေးက လှတယ်။ သူ့ကို ဝိုင်းပြီး ခိုင်းကြတယ်။ ဘုရားကျောင်းတော် မှာ ညဆိုအဝင်ပြတယ်။ မနက်ဆို အထွက်ပြတယ်။ ပရိတ်သတ်က တရားနာပြီးလို့ ညနေပြန်ပြီဆိုရင် သူက ကျကျနနပြင်ဆင်ပြီး ကျောင်းတော်ကို အဝင်ပြတယ်။ ဘယ်လဲလို့ လူတွေကမေးရင် ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ မပြောပါနဲ့လို့ ပြန်ပြောတယ်။ မနက်ကျတော့လည်း ဒီအတိုင်းပဲဖြေတယ်။ အထင်မှားအောင်ပေါ့နော်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်လလောက်ကြာတော့ ဂေါတမဆီ သွားအိပ်တာလို့ ပြောချလိုက်တယ်။ အဲ့ဒီ နောက်ပိုင်း သူပျောက်သွားတယ်။ လူပျောက်ကြော်ငြာတာပေါ့။ ရှာကြတယ်။

အများထင်တာက ဘုရားကျောင်းတော်ဘဲ ထင်တာပေါ့။ သာဝတ္ထိမြို့မှာ လူဦးရေ (၇) ကုဋေရှိတယ်။ (၅) ကုဋေက နေ့စဉ် ဘုရားကျောင်းတော်ကို အသွားအလာ ရှိကြတယ်။ ဘုရားကျောင်းတော်ကလည်း အကျယ်ကြီးပဲနော်။ အဲဒီ (၇)ကုဋေ လူဦးရေ လှူတဲ့ပန်းတွေကလည်း အများကြီးပဲ။ ပန်းတွေစွန့်တဲ့မြောင်းဟာလည်း အကြီးကြီးပဲတဲ့။ ဒါနဲ့ ဘုရားကျောင်းမှာ ရှာတော့ အလောင်းကို စွန့်ပစ်ထားတဲ့ ပန်းပုံကြီးရဲ့ကြားမှာ သွားတွေ့တယ်။ အလောင်းကိုထမ်းပြီး ဒိဋ္ဌိတွေက “ဘုရားဟာ မတရားလုပ်တယ်၊ သားတွေကသတ်တယ်” လို့ ဆိုပြီး မြို့ထဲကိုပတ်တယ်။ မသိတဲ့ ပုထုဇဉ်တွေကတော့ ယုံတာပေါ့။ ရဟန်းတွေ ဆွမ်းခံသွားတော့ အဖေကမတရား လုပ်၊ သားတွေကသတ် နဲ့ စွပ်စွဲခံရတယ်။ ရဟန်းတွေက ပြန်လာပြီး ဘုရားကို လျှောက်တယ်။ ဘုရားရှင်က ဘဝများစွာကိုမြင်ထားတော့ အေးအေးဆေးဆေး ပဲနော်။ ရဟန်းတော်များကို ပြန်ပြောရန် သင်ပေးတော်မူတယ်။ “အကြင်ပုဂ္ဂိုလ် သည် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်မမြင်ဘဲ မကြားဘဲနဲ့ မြင်သယောင်၊ ကြားသယောင် စွပ်စွဲ ပြောဆို၏။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မကောင်းမှုပြုပြီးတော့ မပြုဘူးပြောဆို၏။ ထိုနှစ်ဦး သားတို့သည် ငရဲသို့လားရမယ်” တဲ့ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန် စကားကိုဆိုပါ လို့ဆိုတော့ သူတို့ တွေက ဆို ဆို သွားတယ်။ ဒါဟာကျိန်စာပဲဆိုပြီး လူတွေကြောက်သွားကြတယ် နော်။ မကောင်းတာလုပ်ပြီး မလုပ်ဖူးလို့ပြောတယ်၊ တကယ်မသိဘဲ ကိုယ်မြင်တာ မဟုတ်ဘဲ အထင်နဲ့ စွပ်စွဲတယ်ဆိုရင် ငရဲလားရမယ်။ သူတို့မဟုတ်ရင် သူတို့ ခံရမယ်ဆိုပြီး ကျိန်စာတိုက်သွားတာပဲတဲ့။ တကယ်စဉ်းစားကြည့် ငါတို့လည်း တကယ်မြင်တာ မဟုတ်ဘူး။ တဆင့်ကြားနဲ့ ပြောတာဆိုပြီး လူတွေဟာ အပြော ရပ်သွားတယ်။ ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထောက်လှမ်းရေး လွှတ်ထားတယ်တဲ့။ (၇) ရက်လည်းပြည့်ရော ထန်းရည်ဆိုင်မှာ (သေရည်ဆိုင်လို့ ခေါ်တယ်) အမူးသမား တွေ မူးပြီး ရန်ဖြစ်တော့မှ ဒီအမှုဟာပေါ်တာ။ “မင်းဟာ ငွေငါးရာ ရလို့ သုဒ္ဓရီကို တစ်ချက်တည်းနဲ့ ရိုက်တဲ့အကောင်” လို့ပြောလိုက်တော့ ဖမ်းစစ်ပြီး ဘုရင်က နှင်ပစ်လိုက်တယ်တဲ့။ ဝိုဏ်းဆရာတွေက ငွေငါးရာပေးပြီး တပည့်ကို ပြန်သတ် တယ်။ အဲဒီလောက်ဆိုးတာ။ လာဘ်လာဘ အတိုက်အခိုက်တွေနော်။ ဒီလို သူတို့ကို နှင်ပစ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ဘုရားကျောင်းတော်က ပိုတောင်စည်ကားသွား သေးတယ်တဲ့။ ခုနစ်ရက် အတွင်းမှာတော့ အစွပ်စွဲခံရတဲ့ဘေး သင့်သေးတယ်။ ဒါဟာဘယ်ကံလည်းဆိုတော့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓကို စွပ်စွဲမိတဲ့ကံ၊ သဘောပေါက်တယ်

နော်။ တစ်ခုခု မကောင်းတဲ့ကံ ညွတ်လိုက်ရင် (စိတ်မှီရာသွေး) မှာ ဒဏ်ရာလိုဘဲ သတ္တိကိန်းသွားတာ၊ တစ်ချိန်ပြန်ပေါ်မှာပဲ။

ဥပမာ - ချော်လဲလို့ နံအောင့်သွားတယ်ဆိုရင် ဆေးကုရင် ၄/၅ ရက်နဲ့ တော့ ပျောက်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် နေမကောင်းတဲ့အခါ သူကစပြီး ပြန်နာတာပဲ။ ဒီတော့ ကိုယ်လုပ်သမျှတွေဟာ ကိုယ့်ဆီ အကုန်ပြန်လာမှာပဲ။ မှတ်ကြပါ။ မကြမ်း ကြန့်နော်။ ကြမ်းရင် ဘယ်သူခံရမှာလဲ။

ကိုယ်က ကုသိုလ်လေးနဲ့ အုပ်ထားလို့သာ ငုတ်နေတာနော်။ တစ်ချိန် ပြန်ပေါ်မှာပဲ။ အခွင့်သာရင် ကိုယ့်ကို ဒုက္ခပေးတော့မယ်။ သတိထားကြနော်။ သူ့စိတ်က ဘယ်လိုရှိတယ် မသိဘူး။ အကောင်းဖြစ်နေမလား။ အဆိုးဖြစ်နေလား ဆိုတာ မသိရဘူး။ အကောင်းဆုံးဟာ မေတ္တာနဲ့ နေတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ။ အတင်းပြောစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရှုံးမခံပါနဲ့။ သဘောပေါက်ပြီ နော်။ ဘယ်အရာမဆို မေတ္တာထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ။

သေက္ခသားချင်း ဒါဟာလည်း အလွန်အင်မတန် ချစ်စရာ နှလုံးအေးစရာ ကောင်းတဲ့ သားသမီးတွေနဲ့လည်း သေက္ခက္ခတတ်တယ်။ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ပါဘဲ။ အမေကိုဆဲတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်နော်။ အမေနဲ့သမီး နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ။ သမီးက အိမ်ထောင်ပြုတော့ အမေက သဘောမတူ ဘူးပေါ့။ နောက်သူက အမေနဲ့ အတူမနေဘဲ ယောက်ျားအိမ်မှာ လိုက်နေတယ်။ တစ်နေ့ အမေက နေမကောင်းဖြစ်တယ်။ ပြုစုဖို့လာတယ်။ ဒါပေမယ့် အမေကို ငြိုငြင်တယ်။ ဆောင့်အောင့် ဆဲဆိုပြီး ပြုစုတယ်။ တော်... မြန်မြန်သေရင် ကောင်းမယ်။ တော်ကြီး... မြန်မြန်သေရင်ကောင်းမယ်ဆိုပြီး နားမခံသာအောင် ပြောတယ်နော်။ အမေကိုပြစ်မှားတဲ့လှိုင်းက များလွန်းတော့ တန်ပြန်လှိုင်းက လာပြီနော် ... တစ်နေ့ (၂) နှစ်အရွယ်သမီး နေမကောင်းဖြစ်တယ်။ ဒါကို ဆေးတိုက်တာ ဆေးတိုက်မှားပြီး သေသွားတယ်။ တစ်ညလုံး ငိုလိုက်တာ။ မနက်မိုးလင်းတော့မှ အမေမှားသမျှ သမီးခံရတယ် ဆိုပြီး ပြောတယ်။ ကြားဖူးနားဝ ရှိနေတာကိုး။ အဲ့ဒီနောက်ပိုင်း အမေကို မပြစ်မှားရဲတော့ဘူး။ ကိုယ်တွေ့တွေပဲ။

ပျက်ခြင်းစဉ်းစိမ်
ဒါကတော့ ရှင်းပါတယ်။

စဉ်းစိမ်လည်း ပျက်စီးလွယ်တတ်တယ်။

နေအိမ်မီးလောင်

နေအိမ်မီးလောင် ဆိုတဲ့နေရာမှာ ခန္ဓာအိမ် ကိုပါ ထည့်သင့်တယ်။ မိုးကြိုးခလို့ လောင်တာရှိတယ်။ ငရဲမီးလည်း ရှိတယ်။ ရိုးရိုးမီးလည်း ရှိတယ်။ အဆိပ်မီးလည်း သင့်တတ်တယ်။

အညာဒေသမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့အကြောင်းကို ပြောရအောင်နော်။ အညာ ဘက်က အိမ်တွေဟာ ခြေတံရှည်တဲ့ ဆင်ဝင်အိမ်ကြီးတွေနော်။ ဒီတော့ လှေကား က အရှည်ကြီးပေါ့။ အိမ်တစ်အိမ်မှာ အမေရယ်၊ သားရယ်၊ ချွေးမရယ် သုံးယောက် နေတယ်။ အမေအိုကြီးက မျက်စိမသန်ဘူး။ အသက် (၇၀) လောက်ရှိပြီ။ ဒါကို ချွေးမလုပ်သူက ငြိုငြင်တယ်။ ယောက်ျားကို တိုက်တယ်။ ကြာတော့ သားက အမေကို မုန်းလာတယ်။ တစ်နေ့ နေ့လည် အရက်မူးပြီး ပြန်အလာ မိန်းမက ဆီးပြီးပြောလိုက်တော့ ဒီအသွားကြီး ရှုပ်လိုက်တာဆိုပြီး အိမ်ပေါ်ကနေ လှေကား အောက်ကို ကန်ချတယ်။ တစ်ဝက်လောက်ပဲ ကျတယ်။ ဒါကို ဆက်ပြီးကန်ချ တယ်။ ဒီလောက်ကြမ်းတာနော်။ ဘေးအိမ်တွေက မခံနိုင်တော့ဘူး။ ဒုတ်၊ ဓါး ဆွဲပြီး လာကြတယ်။ “ဒီကောင်ကို သတ်ပစ်တာ ကောင်းပါတယ်” ဆိုတော့ မိခင်မေတ္တာ ဘယ်လောက်ကြီးတယ် ဆိုတာနော်။ ပုံလဲနေတဲ့ကြားထဲက “ကျွန်မသားလေးကို မလုပ်ကြပါနဲ့” ဆိုပြီး တောင်းပန်ရှာတယ်။ သားလုပ်သူ သွေးရဲ သံရဲ ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်တာကိုး။ မိဘမေတ္တာနော်။

ဒါနဲ့ သတ်ဖို့လာတဲ့လူတွေက နောက်ဆုတ်သွားတယ်။ ဒီလိုကောင်မျိုး အတွက် ငရဲဆိုတာ မရှိတော့ဘူးလားဆိုပြီး ကျိန်ဆဲတာပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ ပြဿနာဖြစ်ပြီး (၂) လအတွင်းမှာ ချမ်းသာလိုက်သေးတယ်။ မျက်စိလည်စရာပဲနော်။ (၂)လပြည့် ပြီးတော့မှ ရေချိုးနေရင်းနဲ့ ပူလိုက်တာဆိုပြီး အော်တယ်။ ဝိုင်းပြီး ရေလောင်းတယ်။ ဒီကြားထဲကပဲ ပူတယ်လို့အော်တယ်။ ဒါနဲ့ ရေစိမ်ကြတာပေါ့။ သူစိမ်နေတဲ့ရေက ပွက်ပွက်ဆူပြီး သူသေသွားတယ်။ ငရဲမီး ခေါ်တာပေါ့။ အညာက ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနော်။

ဘုန်းဘုန်း အောက်ဘက်ဒေသ သက္ကယ်သောင်မှာ တရားသွားဟော တော့ ပုသိမ်နယ်ဘက်မှာ ဖြစ်တဲ့ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုကို ဆရာတော်က ပြောပြတယ်။

ဓာတ်ပုံပါ ရိုက်ထားတယ်တဲ့။ ဓာတ်ပုံကို ဘုန်းဘုန်းတောင်းထားတယ်။ မြေမြို့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် အကြောင်း။ နောက်တစ်ပတ်တော့ ဓာတ်ပုံရမယ် ထင်တယ်။

အမေက ဆင်းရဲတယ်။ သမီးနဲ့သားက ကုန်စုံဆိုင် ချမ်းသာတယ်။ အမေက အကြော်ရောင်းတယ်။ ဒါကို လှည့်မကြည့်ကြဘူး။ တစ်နေ့ အမေက ဆန်ကုန်လို့ သမီးဆီ သွားတောင်းတယ်။ ဒါကို သမီးက မခြေမငံ ပြောတယ်။ အမေကစိတ်မရှည်တော့ ပါးကို ရိုက်လိုက်တယ်။ အစ်ကို့ကို လှမ်းတိုင်တော့ ရိုက်ရပါ့မလားဆိုပြီး အမေကို အိမ်ပေါ်က ကန်ချတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့တင် မကျေနပ် သေးဘူး။ ဓားခွဲလိုက်တယ်။ အမေက ကြောက်လို့ ထွက်ပြေးတယ်။ သူ့ဝဲလေးထဲ ဝင်ပုန်းနေတယ်။ လိုက်ရှာပြီး ခုတ်မယ်ဆိုတော့ အမေက နောက်ဖေးဘက်က ဆင်းပြီး ကွင်းထဲကို ထွက်ပြေးရတယ်။ သားက လိုက်တုန်းတဲ့။ တစ်နေရာလည်း ရောက်ရော မြေကြီးက ဟက်ခနဲဆိုပြီး အပူတွေထွက်လာတယ်။ မြေကြီးက ကွဲပြီး သူကွဲကျသွားတယ်။ ခါးနားလောက်ရောက်တော့ ရပ်သွားတယ်။ အဲ့ဒီ တစ်ဝက် လောက် ကျန်တော့ အနားနားကို ဘယ်သူမှမကပ်နိုင်ဘူး။ (၇) ရက်ကြာတယ်တဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး အနီးအနား အကုန်ချိတ်ထားခိုင်းတယ်တဲ့။ ဓာတ်ပုံတော့ တောင်းထားတယ်နော်။ တပည့်တော် နယ်လှည့်ဟောတော့ ပြချင်လို့ပါဆိုပြီး တောင်းထားတယ်နော်။ ရမယ်လို့တော့ ပြောတယ်။

ဒီတော့ ငရဲမီးလည်း ရှိတယ်လို့မှတ်ပါ။ အညာမှ သံဃာပါဘဲ သံဃာ အချင်းချင်းတောင် ဖြစ်တယ်နော်။ သီလပြည့်တဲ့ ဆရာတော်ကြီးကို တစ်ပါးက စိတ်ဆိုးပြီးတော့ ခုံကိုထုထုပြီး ကျိန်းတယ်တဲ့။ လူကိုတော့ မလုပ်ဘူး။ ဒီလို ကျိန်းရုံ သက်သက်တောင် လောင်တယ်။ လက်မှာ ညှိမပြီး နှင်းခူလိုဖြစ်တာ ဘာဆေးမှ လိမ်းလို့မပျောက်ဘူး။ သူသဘော နည်းနည်းပေါက်လာတော့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ဂူ ကို သွားကန်တော့တယ်။ ကျောင်းတွေ ပြန်ဆောက်တယ်။ ဒီတော့မှ ပျောက်သွား တယ်။ ထိတယ်နော်။ အင်မတန် ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်မှတ်။ အပူလှိုင်းတွေ မီးတွေလိုဘဲလို့ မှတ်ထားပေါ့။

မိခင်မပျက်ဘဲမကြီးကို ပြုစုလုပ်ကွဲ၊ ခေတ္တတစ်ခဏသာ မဟာသန့်ယူ (တုရားအာဇာနည်၊)
 စုလသန့်ယူ (ညီမတော်အာသန့်အာဇာနည်၊) ခုန် မိခင်ဘိကြီးတို့ကို
 ခဒဿတိအာဇာနည်၊ မုဆိုးမှ မညှာမတာ ရက်စိတ်စွာ သတ်ဖြတ်ခံရပုံ။

အိမ်လည်းမီးလောင်တတ်တယ်။ ဘုရားအလောင်းမျောက်မင်း စူဠနန္ဒိယ၊ မဟာနန္ဒိယ ဆိုတာရှိတယ်။ မျောက်ရှစ်သောင်းကို အုပ်ချုပ်နေတာ။ အာနန္ဒာ အလောင်းနဲ့ ဘုရားအလောင်းနော်။ မျက်စိမမြင်တဲ့ အမေအို မျောက်မကြီးရှိတယ်။ အသီးအနှံကောင်းတွေ ဆိုရင် အမေအိုကို ပေးလိုက်ပါပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် မျောက်တွေဟာ လမ်းမှာတင် စားပစ်တယ်။ ဒီအကြောင်းတွေသိတော့ အလောင်းတော်ကြီးက "ညီလေး ငါတော့ ဒီမျောက်တွေနဲ့ အတူမနေတော့ဘူးတဲ့။ အမေခေါ်သွားပြီး ပြုစုတော့မယ်တဲ့" ကျွန်တော်လည်း လိုက်မယ်ဆိုတော့ (၃)ယောက်ဟာ သီးခြားတစ်နေရာနေပြီး အမေကို ပြုစုကြတယ်။ တစ်နေ့ ဒေဝဒတ်အလောင်းဟာ မုဆိုး။ သူဟာမျောက်မကြီးကို တွေ့တော့ များနဲ့ပစ်မယ် ဆိုပြီး ရွယ်တယ်။ ဘုရားအလောင်းဟာ လူစကားပြောတတ်တယ်။ မလုပ်ဖို့ တောင်းပန်တယ်။ ဒါပေမယ့်မရဘူး ပစ်လိုက်တယ်။ အလောင်းတော်ကြီးက ငါမသေ အမေမသေရဘူးဆိုပြီး ရှေ့ကနေ ဆီးပြီးကာတယ်။ ဟိုက ပစ်ချလိုက် တယ်။ သေသွားတယ်နော်။ အာနန္ဒာအလောင်းကလည်း ထွက်လာတယ်။ ငါမသေ အမေမသေရဘူးဆိုပြီး ရှေ့ကခံတယ်။ ဟိုက ပစ်ချတယ်။ သေသွားတာပဲ။ (ဒါကြောင့် အာနန္ဒာ မထေရ်မြတ်ကြီးတွေဟာနော် ဖြည့်ခဲ့တဲ့ ပါရမီတွေဟာ ပေါ့ပေါ့ မဟုတ်ဘူး။ စွမ်းအားပြည့်တယ်နော်) နောက်ဆုံးအမေပါ ပစ်ချလိုက်တယ်။ ဟိုက အအေးဓာတ်နော်။ ဒေဝဒတ်က အပူဓာတ်နော်။ နိုင်ပြီဆိုပြီး မျောက်သုံးကောင် ထမ်းပြီး ပျော်ပြီး ပြန်လာတယ်။ ရွာထိပ်လည်းရောက်ရော သူ့အိမ်မိုးကြီးပစ်တာပဲ။ သူလည်း အော်ဟစ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ရှာတော့ မိန်းမနဲ့ကလေးနှစ်ယောက် သေနေ တယ်။ သူလည်း ထုတ်တန်းမီးလောင်ပြီး ခေါင်းပေါ်ပြုတ်ကျသေတယ်။ ဖြစ်ခဲ့ဘူး တယ်တဲ့ နားလည်နော်။

နောက်တစ်ခု ဘုန်းဘုန်းကျောင်းမှာ ဟိုးတုန်းက ဘုန်းကြီး ငါးပါးဘဲ ရှိတယ်။ ဘုန်းဘုန်းတို့ ဝတ်ခါစက (၂) ပါးဝတ်တာဆိုတော့ နဂိုရှိတဲ့ ဘုန်းကြီးနဲ့ဆို ငါးပါးပဲရှိတယ်။ မနက်ဆို (၄) နာရီထ၊ ဘုရားရှိခိုး မေတ္တာပို့ပေါ့နော်။ နေ့လည် လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ဒါကို ကျောင်းဘေးနားကအိမ်က ဘယ်အချိန်ကတည်းက ကြည့်မရလည်း မသိဘူး။ ဝင်းထရံတွေ ချိုးပြီး ထင်းစိုက်တယ်။ ဘုန်းကြီးတွေ ဘုရားရှိခိုး မေတ္တာပို့တာကို ဆဲတယ်။ ဒါနဲ့ တစ်နှစ်လောက် ကြာသွားတယ်။

တစ်နေ့ကျတော့ သူတို့တစ်အိမ်တည်း မီးလောင်တော့တာပဲ။ အမှုတွေဖြစ်ပြီး စီးပွားပျက်သွားတာကို တွေ့ရဖူးတယ်။ နားလည်ပြီနော်။

ဒီက တန်ပြန်တွေ ခေါ်တယ်ပေါ့။ ကိုယ်ပြုတဲ့ကံရဲ့ ပဲ့တင်သံလိုပဲ။ ကိုယ့်ဆီ အကုန်ပြန်လာမှာ။ ရှေးစကားရှိတယ်နော်။ “ကိုယ်ပြုတဲ့ကံ ပဲ့တင်သံလို ကိုယ့်ထံ ပြန်လာမယ်” တဲ့နော်။ အပူလှိုင်းဟာ မီးလောင်တတ်တယ်နော်။ ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ဒီတော့မှတ်ပါ။ ကိုယ်မှားရင် ကိုယ်ပဲ ခံရတတ်တယ် လို့နော်။ ဒီနေရာမှာ အပိုင်းခွဲထားပါ။ သေသေချာချာမှတ် မေးစရာတွေရှိတယ် ပေါ့။ “တကယ်ဆိုးလို့ ဆိုးတယ်ပြောတာကို အပြစ်လား” လို့ မေးစရာ ရှိတယ်ပေါ့။ တစ်ချို့ကလေးတွေဆို ဆင်ခြေကန်တယ်နော်။ ကလေးတစ်ယောက်ဆို အတင်း ပြောနေတယ်။ အတင်းပြောတယ်ဆိုတာဟာ ပြစ်မှားတာပဲပေါ့။ “မှန်တာပြောတာပဲ အတင်းလား” တဲ့။ ရှင်းပြရတယ်။ မဟုတ်သေးဘူးသမီး။ အပိုင်းခွဲထားရတယ်။ သူဆိုးတာဟာ သူ့သွေးနဲ့ သူ့စိတ်၊ သူ့ဟာသူ ခံလိမ့်မယ်။ သူ့အကြောင်းကို ကိုယ်က ဆွဲယူလိုက်တော့ ဒီက (ဘဝင်မှာ) ပုံဖော်ရတာ။ “နှလုံးသွင်းတယ် ခေါ်တယ်။ စိတ်အစာစားတယ်လို့လည်း ခေါ်တယ်” ပြီးတော့ ဝမ်းထဲလည်း မကောင်းဘူးပေါ့။ မကောင်းတဲ့ အစာကို စားမိသလိုပဲ။ သူလည်း ဒီလိုပဲ အာရုံ သွင်းတယ်ဆိုရင် အပူဓာတ်နဲ့ ဒီမှာ (သတ္တိညံ့ပြီး) ရှုံးသွားရောပေါ့။ အပိုင်းခွဲထားကြ ပါ။ ဒီလိုအပိုင်းခွဲတာသည် ရဟန္တာအထိ အရေးကြီးတယ်လို့ မှတ်ပါ။ ဒီအကြောင်း ကို နားလည်ထားတဲ့ ရဟန္တာကြီးတွေဆိုရင် သတ်ဖို့လာပစေဦး သေမယ့်ကံပါရင် သေမှာပဲ စိတ်မဆိုးဘူး။ သတ်နေပါစေ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်တယ်။ သူ့အလုပ် သူလုပ်တယ်။ ကိုယ့်အလုပ်ကို လွတ်အောင်လုပ်သွားတာလို့ မှတ်ပါ။ သူမှားသူခံပဲ။ သဘောပေါက်လား။ ဒီလိုအပိုင်းခွဲထားရမှာနော်။ ကိုယ်ပြုတဲ့ကံ ရှိလို့သာ သူက ကိုယ့်ကို တိုက်ခိုက်တာ၊ ကံမရှိရင် လာပါ့မလား။ ဒါကို သိထားရမယ်နော်။ ပြန်မတိုက်ရဘူး။ “အကြွေး ကျေအောင်သာ ဆပ်လိုက်တော့။ နောက်ထပ် အကြွေး သစ်ကို ထပ်မတင်စေနဲ့တော့” သဘောပေါက်တယ်နော်။

ဒီတော့ ဒဏ်ဆယ်ပါးသည် တစ်ပါးပါးဖြစ်စေ၊ ဆယ်ပါးလုံးဖြစ်စေ၊ အချိုးကျဖြစ်စေ ကိုယ်ပြုတဲ့အတိုင်း သင့်တတ်ပါတယ်လို့ မှတ်ကြပါ။ လူ့ဘဝ နေရတဲ့အချိန်လေးဟာ ဘယ်လောက်မှ မကြာပါဘူး။ အကုသိုလ်တွေနဲ့ လုံးထွေး နေမယ်ဆိုရင် စီးပွားလည်း တက်မှာမဟုတ်ဘူး။ အသက်သာကြီးသွားရော

ပလုံးပထွေးနဲ့သေရရင် မကောင်းဘူးနော်။ ဒီဓာတ်တွေ ရှိနေတယ်ဆိုရင် မဂ်တား၊ ဖိုလ်တားလည်း ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒီလောက် ကြမ်းတမ်းပြီး သွေးသတ္တိတွေ ညံ့နေမှ တော့ စွမ်းအားလည်း ညံ့ပြီပေါ့။ ဒီတော့ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်လည်း ဝေးပြီပေါ့။ သဘောပေါက်ကြလား။ အကင်းပါးပါး နေကြနော်။

နံပါတ် (၃) ပုဂ္ဂိုလ် (၁၄) ဦးနဲ့ တန်ပြန်အဆ

ဘုန်းဘုန်းဟောတာက တစ်လောကလုံးမှာ ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဘုရားက ခွဲလိုက်တော့ (၁၄)ဦး တွေ့တယ်။ အပေါ်ဆုံးက (၂)ဦး၊ နောက် (၈)ဦး၊ နောက် (၄)ဦး၊ ဒီ (၄)ဦးမှာ တိရိစ္ဆာန်က စတယ်နော်။ ဒီလိုရေးလိုက်မယ်။

ပုဂ္ဂိုလ်	တန်ပြန်အဆ
၁) ဗုဒ္ဓ၊ သက်ရှိဘုရား မိဘ	(အထူးဆိုဖွယ်မရှိ)
၂) ပစ္စေက ဗုဒ္ဓ	
၁) အရဟတ္တမဂ်	
၂) အရဟတ္တဖိုလ်	
၃) အနာဂါမိမဂ်	
၄) အနာဂါမိဖိုလ်	(ဆိုဖွယ်မရှိ) အသေချေယျ
၅) သကဒါဂါမိမဂ်	
၆) သကဒါဂါမိဖိုလ်	
၇) သောတာပတ္တိမဂ်	
၈) သောတာပတ္တိဖိုလ်	
၁) သီလ + သမာဓိ	ကုဋေတစ်သိန်း
၂) သီလရှိလူ	သိန်း
၃) သီလမဲ့လူ	ထောင်
၄) တိရိစ္ဆာန်	အဆ/၁၁၀ ရာဂဏန်း

ကိုယ့်စိတ်က အာရုံကိုလက်ခံပြီး ဆုံးဖြတ်တဲ့အခါမှာ ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ယှဉ်ပြီးဆုံးဖြတ်တော့ မေတ္တာအအေးဓာတ်နဲ့ တစ်ဖက်သား နှလုံးအေးအောင်၊ ပြည့်စုံအောင်၊ ချမ်းသာအောင်လို့ ညွှတ်ပြီးပေးကမ်းမယ် (သို့မဟုတ်) မေတ္တာ ပို့မယ်၊ ဂုဏ်တွေပွားများမယ် ဆိုရင်တော့ အအေးဓာတ်အရှိန်ကြောင့် အဲဒီက (သတ္တိလှိုင်း) တန်ပြန်လာမှာပဲ။ နားလည်ပြီလား။ ဒေါသ အရှိန်နဲ့ ဆိုရင်လည်း အဲဒီက (သတ္တိလှိုင်း) တန်ပြန်လာမှာပဲ။ တန်ပြန်အဆသည် အချိုးအစားအလိုက် ကွာသွားတယ်လို့ မှတ်ပါ။

တိရိစ္ဆာန် မှာကျတော့ တန်ပြန်အဆသည် ရာဂဏန်း ရှိတယ်တဲ့ အဆအရာ ဘဝအရာ လို့ မှတ်ပါ။

သီလမဲ့ သီလမဲ့တဲ့လူ ဆိုရင်တော့ တန်ပြန်အဆဟာ ထောင်ဂဏန်း ရှိတယ်တဲ့။ အဆအထောင်၊ ဘဝအထောင်နော်။

သီလရှိ သီလရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင်တော့ အဆတန်ပြန်အားဟာ သိန်းဂဏန်း ရှိတယ်တဲ့။ အဆအသိန်း၊ ဘဝအသိန်း ပိုများတယ်။ သီလရှိတော့ အေးချမ်းတာကိုး။

သီလ၊ သမာဓိ သီလ အပေါင်း သမာဓိဈာန် ပါရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် ပိုအေးချမ်းတယ်။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ပြစ်မှားမိရင်တော့ ကုဋေတစ်သိန်းတဲ့ အဆရော ဘဝရော တန်ပြန်လိုက် တတ်ပါတယ်တဲ့။

အရိယာ(၈)ယောက် ဒီအရိယာ (၈) ယောက်မှာ ရဟန္တာ၊ အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်၊ အနာဂါမိမဂ်ဖိုလ် တည်လို့ရှိရင် အရဟတ္တမဂ်ပုဂ္ဂိုလ် လို့ခေါ်တယ်။ အရဟတ္တမဂ်မှာ တည်ပြီဆိုရင်

အရဟတ္တဖိုလ် လို့ခေါ်တယ်။ ဒီလိုနော်။ ပြီးရင် အနာဂါမိ မဂ်ဖိုလ်နော်။ ပြီးရင် သကဒါဂါမိ မဂ်ဖိုလ်၊ နောက် သောတာပတ္တိ မဂ်ဖိုလ်။ ဒီ (၈) ယောက်ကို ရေတတ်ပြီနော်။

သောတာပန်မှာ မဂ်ဖိုလ် (၂) ဦး၊ သကဒါဂါမိမှာ မဂ်ဖိုလ် (၂) ဦး၊ အနာဂါမိမှာ မဂ်ဖိုလ် (၂) ဦး၊ နောက် အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ် (၂) ဦး၊ ပေါင်းတော့ စုစုပေါင်း ရှစ်ဦး မဟုတ်လား။

အောက်ထစ်ဆုံး သောတာပတ္တိတည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တောင်မှ တန်ပြန်အဆဟာ အသေခံယူလို့ ပြတယ်။ အဆအများကြီး အဆများစွာလို့ ဘုရားကဟောပြ တယ်။ နားလည်ပြီနော်။ ဒီတော့ အထက်မဂ်ဆိုရင်တော့ ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့ဘူး လို့ မှတ်ပါ။ ပိုများသွားပြီ။

ဘုရား၊ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓ အပေါ်ဆုံးမှာက ဘုရားနဲ့ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓတဲ့။ ဒါလည်း သိပြီးသားနော်။ သမ္မုသမ္မုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကျတော့ ကိုယ်တိုင်လည်း ပညာအလင်းပွင့်သလို၊ တဖက်သား ကိုလည်း ပညာအလင်း ပွင့်အောင်ဟောနိုင် တယ်။ ပစ္စေကဆိုတာ သီးခြား တစ်ပါးတည်း ပွင့်တာ။ တစ်ဖက်သားကို သဘော ပေါက်နားလည်အောင် မဟောတတ်ဘူး။

ဒီ (၂) ဦးစလုံးဟာ အမြင့်ဆုံးပဲတဲ့။ ပြစ်မှားမိရင် တန်ပြန်အဆများစွာဟာ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ဒီအထဲမှာ ထူးခြားတာဟာ သက်ရှိဘုရားဆိုတာ ရှိတယ်။ ဒါဟာ ဆရာများ ဆုံးမတာနော်။ မိဘဟာ သက်ရှိဘုရားတဲ့။ ကိုယ့်အတွက် မိဘဟာ သက်ရှိဘုရားပဲ။ အဆသိပ်များတယ်မှတ်ပါ။

ဝေသန္တရာမင်းကြီးတင်တင် သမီးနဲ့ သားကို စုခကာပုလ္လုားတာ၊ လျှင်နိုးခေပုံ

မြတ်စွာဘုရားရဲ့ မေတ္တာတော် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာက ဗုဒ္ဓလို့ အမည်
ကြီးမားပုံ ရှိတဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့သဘောပဲ။ ဘယ်လိုလည်း ဆိုရင် သတ္တဝါ အားလုံးအပေါ် မှာ မိခင်ရင်းပဲ။ မေတ္တာအပြည့်ပဲ။ ဝေဿန္တရာမင်း ဇာတ်တော်မှာပါတဲ့ သမီးနဲ့သား လှူတဲ့အခန်းကို ဘုန်းဘုန်းတို့ ငယ်ငယ်က ဖတ်ပြီး ဘုရားကို တအားကြည်ညိုခဲ့ရတယ်။

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက သုမေဓာရသေ့ဘဝတည်းက နိဗ္ဗာန်ကို ဝင်လိုက ဝင်နိုင်ပါတယ်တဲ့။ သို့သော်လည်း သတ္တဝါ အားလုံးအပေါ်မှာ ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ မေတ္တာဓာတ် အင်မတန်ကြီးမားတာကြောင့် ဘုရားဆုပန်ခဲ့တယ်နော်။ ဒီလိုဆုပန်တဲ့ အခါ လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း အချိန်ကာလတွေဖြတ်သန်းပြီး ပါရမီတွေ ဖြည့်ခဲ့ရတယ်။ အင်အားတွေ ဖြည့်ခဲ့ရတယ်နော်။ ဆယ်ပါးသော ပါရမီတွေ ဖြည့်ခဲ့ရတယ်။ ဥစ္စာ၊ ပြည်ရွာ၊ သားသမီး၊ သားမယား၊ အင်္ဂါကြီးငယ် နောက်ဆုံး အလိုရှိမယ်ဆိုရင် အသက်ပါစွန့်ရတယ်။ ဒီထဲမှာ သားသမီး စွန့်ရတာ အခက်ဆုံးပဲ။

အလောင်းတော်ဟာ ဝေဿန္တရာမင်းကြီးဘဝမှာ စူဇကာပုဏ္ဏားဟာ သမီးနဲ့သား သေးသေးလေးတွေကို ကျွန်လုပ်ဖို့အတွက် လာတောင်းတယ်။ လာပြီး အလှူခံတယ်တဲ့။ ဒါကို အလောင်းတော်ကြီးဟာ ပျော်တယ်။ ပီတိဖြစ်တယ်တဲ့။ ပါရမီပြည့်တော့မယ်။ သတ္တဝါတွေ အားလုံးကို ကယ်ဖို့ အခွင့်ရတော့မယ်ဆိုပြီး တအားပျော်တယ်။ ဝမ်းသာနေတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ သမီးနဲ့သားကို ချောခေါ်ပြီး ရိုရိုသေသေပဲ လှူလိုက်တယ်။ ပြီးမှ ပီတိဖြစ်ပြီး ကျောင်းသင်္ခန်းရှေ့ ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ တင်ပလ္လင်ခွေထိုင်ပြီး ပီတိနဲ့ နေခဲ့တယ်တဲ့။ အဲဒါကို ပီတိစားတယ်လို့ ခေါ်တာပေါ့နော်။

စူဇကာပုဏ္ဏားဟာ မလှမ်းမကမ်းလည်းရောက်ရော ကလေးတွေကို နွယ်ကြိုးနဲ့ချည်ပြီး ရိုက်နှက်ခေါ်သွားတယ်။ ကလေးတွေဟာ ကြောက်တော့ ရုန်းကန်ကြတယ်။ ပုဏ္ဏားက အသက်ကြီးတော့ လဲသွားတယ်ပေါ့။ အဲ့ဒီအချိန်မှာ ကလေးတွေဟာ နွယ်ကြိုးတွေဖြတ်ပြီး ပြန်ပြေးလာကြတယ်တဲ့။ အလောင်းတော် ကြီးရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ခူးထောက်ထိုင် မျက်နှာကိုမော့ကြည့်ပြီး ဖခင်ရဲ့ ပေါင်ကို လှုပ်ကာလှုပ်ကာနဲ့ ပုဏ္ဏားကြီးဟာ ဘီလူးနဲ့တူပါတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ပုဏ္ဏားကြီးနဲ့ မထည့်လိုက်ဖို့အကြောင်းကို တိတိတာတာနဲ့ ပြောကြတယ်။ ဒါကို အလောင်းတော်ကြီးဟာ မျက်စိမှိတ်ပြီး ဘာမှပြန်မပြောပဲနေခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ

ပုဏ္ဏား ဟာပြန်လာပြီး ကလေးတွေကို ဆွဲခေါ်သွားတယ်တဲ့။ ဘုရားရှင်ဟာ ဒီအကြောင်းကို ပြန်ပြီး အမိန့်ရှိခဲ့တယ်။ “ချစ်သားတို့ ထိုအချိန်က ငါဘုရား အလောင်းတော်ရဲ့ နှလုံးအိမ်ဟာ မီးအလျှံ အလျှံတောက်နေတဲ့ ဖားဖိုအဝန်းမှာ ထည့်ထားတဲ့ သံတွေခဲလိုပဲ အင်မတန်ပူပါတယ်တဲ့” အအေးဓာတ်ပျောက်သွား တယ်နော်။ အဲ့ဒီပူတဲ့အရှိန်ကြောင့် ကျခဲတဲ့မျက်ရည်တွေဟာ အဖြူရောင်မဟုတ်ပဲ ကြေးနီရောင်ကျပါတယ်တဲ့။

ဒီလောက်တောင်ခံစားရတယ်တဲ့နော်။ အဲ့ဒီခံစားချက်ကို အလောင်းတော်ကြီး ဘယ်လိုဖြေသိမ့်လည်းဆိုတော့ အရပ်စကားနားလည်လွယ် အောင်ပြောရရင် ဘုရားဆိုတာသည် သား...သမီး တစ်စုအတွက် မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တွေပြန်ကြည့်တော့ သားသမီးတစ်စု အတွက် မိဘဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဘုရားကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါ ရပ်ရွာတစ်ခု၊ မြို့၊ ရွာတစ်ခု၊ တိုင်းပြည် တစ်ခုအတွက်လည်း မဟုတ်ဘူး။ စကြဝဠာရှိတဲ့ သတ္တဝါအားလုံး အတွက် ဘုရား၊ အားလုံးကို မေတ္တာပေးဖို့အတွက် မေတ္တာဖြန့်လိုက်တယ်။ ဒီလို ဖြန့်လိုက်တော့ ဇာလီ နဲ့ ဂဏှာဆိုတဲ့ သားနဲ့သမီး အရေးဟာ အသေးအဖွဲလေး ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကို ကျော်နိုင်သွားတယ်နော်။ သဘောအဓိပ္ပါယ်က အမြင်ပြောင်းသွားတယ်ပေါ့ နော်။

အင်မတန်သေးငယ်တဲ့ ဆံပင်ချည်ကို လက်ဝါးထဲ ထည့်ကြည့်ရင် မမြင်လောက်အောင် သေးငယ်မယ်။ သူငယ်အိမ်မှာ ကပ်နေရင်တော့ ကမ္ဘာကို ဖုံးနိုင်တယ်။ သဘောပေါက်တယ်နော်။ အခုအားလုံးဟာ အိမ်မှာရှိတဲ့ သားရေး၊ သမီးရေးက ကမ္ဘာကို ဖုံးနေတာပဲ။ အဲ...ဘုရားရှင်မြင်တဲ့ အမြင်မျိုး ချဲ့လိုက်ရင် တော့ အိမ်မှာရှိတဲ့ သားသမီးဟာ အသေးအဖွဲလေး ပဲနော်။ ကျော်နိုင်တာပေါ့။ ဘုရားဟာအားလုံးအတွက် မေတ္တာဖြန့်လိုက်တော့ သားရေး သမီးရေးဟာ အသေးအဖွဲဖြစ်သွားပြီ။ အအေးဓာတ်က အပူဓာတ်ကို လွှမ်းနိုင်တယ်။ နားလည်ပြီ နော်။ အင်မတန် မေတ္တာကြီးမားတဲ့ မြတ်စွာဘုရားလို့ မှတ်ကြပါ။

သက်ရှိဘုရား ကိုယ့်အတွက်ကျတော့ မိဘနှစ်ပါးဟာ ဘုရားဘိ။ သဘောပေါက်ကြလား။ မိဘနှစ်ပါးဟာ သက်ရှိဘုရား။ အမြဲတမ်း ကိုယ့်ကို စိတ်ဝင်စားပြီးတော့ တန်ဖိုးထားတာနော်။ တိုးတက်မှု အမြဲတမ်း စိတ်က

ညွတ်နေတာ။ စဉ်းစားလေ။ အစားအသောက်နည်းတယ်ဆိုရင်ပဲ မိဘကစိတ်မကောင်းဘူး။ ဘာလေးချက်ကျွေးရင် ကောင်းမှာပဲဆိုပြီး ကောင်းကောင်းစားနိုင်ဖို့ အရေး အားစိုက်တာနော်။ ဒီလောက်မပြတ်မလပ် စိတ်ဝင်စားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကိုယ့်အတွက်က တခြားပုဂ္ဂိုလ် မရှိနိုင်ဘူး။ မိဘပဲရှိတယ်။ သဘောပေါက်လား။ သားမယားတောင် စိတ်တိုင်းကျတုန်း ခဏပဲ။ မတည့်ရင် ပစ်ထားတာ နော်။ ဒီတော့ ကိုယ့်အတွက် မိဘဟာ သက်ရှိဘုရားပဲလို့ မှတ်ပါ။ သူတို့ရဲ့ အသွေးအသားထဲမှာရှိတဲ့ ဓာတ်ဟာလည်း ကသိုင်းအောင်ထားတယ်လို့ ခေါ်တယ်။ သားသမီးလေးတွေ ဝိုက်ထဲမှာ နေကတည်းက ပုံဖော်ပြီး ချစ်နေတာ။ နလုံးသွေးပေါ်မှာ တင်ထားတာ တီဗွီ (TV) အရွေ့ရိုက်ထားသလိုပဲနော်။ သတ္တိတွေကိန်းတာ (၉)လလွယ်၊ (၁၀)လဖွားတော့လည်း သားသမီးလေးတွေရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ချစ်တာ။ ကလေးနို့ဆွဲတော့လည်း မိဘက ရင်ထဲ အရိုးထဲအထိ စိမ့်သွားတာနော်။ သားသမီးတွေကြည့်ပြီး ဝိတိဖြစ်ကြတာ။ မပြတ်မလတ်မျက်နှာလေး စိုက်ကြည့်ပြီးတော့ ပျော်နေကြတာ။ ကြာတော့ ကသိုင်းအောင်သလိုပဲတဲ့။ မျက်စိမှိတ်ထားလည်း သားသမီးရဲ့ မျက်နှာပေါ်နေတာပဲ အမူအရာမျိုးစုံကို ဖော်လို့ရတယ်နော်။ ကြီးအောင်ချဲ့လို့ ရတယ်။ သေးအောင်လည်း ချဲ့လို့ရတယ်။ စိတ်ကလိုသလို ပုံဖော်လို့ ရသွားတယ်။ ဒါက ကသိုင်းအောင် တာပဲ။ ဘာလို့လည်းဆိုတော့ ဘုန်းဘုန်းတို့ ဗုဒ္ဓကသိုင်းကို ကြည့်တဲ့အခါ ဘုရားရှင် ရူပ ကာယကို ပုံဖော်လို့ ရရတယ်။ အသက်ဝင်လာတယ်။ အကြီးကြီးလည်း ချဲ့လို့ ရ ရမယ်။ ဒါဆိုရင် ကသိုင်းအောင်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။

ဘုန်းဘုန်းစဉ်းစားပြီး ပြုံးမိတယ်။ "မိဘတွေဟာ ဘုရားကသိုင်းသာ မအောင်တာ။ သားသမီးကသိုင်းတော့ အောင်ကြတယ်လို့" နော့။ ဒါတော့ သေချာတယ်။ အကုန်လုံး ဖော်လို့ ရတာကိုး။ ဒီလောက်ချစ်ကြတာ။ နားလည်ပြီလား။ ကြာတော့ သူတို့ အသွေးအသားမှာ ဖြစ်တဲ့ဓာတ်ကများတော့ အသွေးကနေ ပိုရင် အသားဖြစ်တယ်။ သွေးက အသားအစားထိုးတာနော်။ ပိုရင် ချဉ်ဆီ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီတော့ အသွေး၊ အသား၊ ချဉ်ဆီ ထဲကအထိ ချစ်တဲ့ဓာတ်က အပြည့်လို့မှတ်။ သို့သော် ပုထုဇဉ်တို့ သဘာဝက တစ်ခါတစ်လေ ကွာဟချက်ရှိရင် ဒေါသနဲ့ အော်မိ ငေါက်မိတာတော့ ရှိတာပေါ့။ သို့သော် အော်၊ ငေါက်ရင်းနဲ့ပဲ

နောက်က သွေးသားဟာ အစားထိုးပြီး ပြန်ချစ်သွားတာပဲ။ ပြောရင်းနဲ့ စိတ်ဆိုးတာ တွေဟာ ပြေပြီး ချစ်တာဟာ မလျော့ဘူး။ နားလည်ပြီနော်။

ဒါကြောင့်မို့ မိဘရဲ့ မေတ္တာရှိန်ဟာ ပြင်းလွန်းအားကြီးလို့ သက်ရှိဘုရားလို့ မှတ်ပါ။ နားလည်ပြီလား။ ဒီတော့ သက်ရှိဘုရားဖြစ်တဲ့ မိဘတွေအပေါ် ပြစ်မှားရင် လည်း ဘုရားပြစ်မှား သလိုပဲ။ တန်ပြန်အဆဟာ များတယ်။ မိဘပြစ်မှားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေ ခံရမှာပဲ။

ပြစ်မှားခြင်း

ပြစ်မှားခြင်းကို ဝတ္ထုနဲ့ သွားရအောင်နော်။ လူစင်စစ်ကနေ ငရဲသား ဖြစ်သွားတာ ရှိခဲ့ဘူးတယ်။ ဒီခေတ်မှာလည်း ရှိပါတယ်။ ဒီခေတ်ကိုပြောမယ်။ အကြမ်းဖျင်း မှတ်ပါအုံး။ အညာဘက် မင်းဘူးခရိုင်၊ ပွင့်ဖြူမြို့နယ်၊ သရက်တောရွာမှာ ဦးကုလား ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက ငါးတွေသတ်တာ သိပ်ဝါသနာ ပါတယ်။ ဘုန်းဘုန်းတို့ ငယ်ငယ်က မှတ်တမ်း ရှိခဲ့တာနော်။ ဘိုးအေ၊ ဘွားအေတွေ လက်ထက်တည်းက တံငါလုပ်တယ်။ သူကစိတ်ဝင်စားပြီး သတ်ပါများတော့ စိတ်ကျက်စားရာ အားများခဲ့တယ်နော်။ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို သတ်တယ်ဆိုတာ လွယ်တာမှ မဟုတ်တာနော်။ အင်မတန် ချစ်တဲ့စိတ်၊ မေတ္တာစိတ်ရှိရင် သတ်ရဲပါ့မလား။ (မရဲပါဘူးဘုရား...) ဒါဟာ ဒေါသ ဘဲ။ ဒေါသကြောင့် အပူဓာတ်ထွက်တယ်။ အပူရှိန်ပြင်းတယ်ပေါ့။ မေတ္တာကင်းမဲ့ရင် မာန၊ လောဘ၊ ဒေါသ လာမှာပဲ။

အကြိမ်များစွာ စိတ်ဝင်စားပြီး သတ်ပါများတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဓာတ်ပြောင်းသွားတာ နော်။ ဓာတ်ရိပ်၊ ဓာတ်ခိုးတွေ ပြောင်းသွားတာ။ တန်ပြန် လည်းလာတယ်။ အဆလည်းပါတယ်။ ဒီလိုပြောင်းသွားပြီး ရေထဲက ငါးတွေကို မြင်နေရတယ်။ ရေထဲဆင်းသွားရင် မမွမ်းတော့ဘူး။ တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီ ရေထဲမှာ ငုတ်ပြီး နေနိုင်တယ်။ အိမ်ထောင်ကျတော့ မိန်းမဖြစ်သူက ဦးကုလား ဘာဟင်း လေး စားချင်လိုက်တာလို့ ပြောရင် မတ်တပ်ဆင်းသွားတယ်။ တအောင့် ကြာတော့ ငါးတွေဖမ်းပြီး ပြန်တက်လာတယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ စကားမပြောတော့ဘူးတဲ့။ တနေ့ ရေထဲဆင်းသွားတာ ပြန်မလာတော့ဘူး။ အရှင်လတ်လတ် ငရဲဘုံသား ဖြစ်သွားတာလို့ မှတ်။ ပြိတ္တာဆိုတာ ငရဲပဲ။ အပါယ်လေးဘုံသားပဲ။ ငရဲ၊ တိရိစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ် ဒီလိုနော်။ သူက ပြိတ္တာဖြစ်သွားတာ။ ဒါဟာဖြစ်ရပ်မှန်နော်။

အခုပြောမယ့် ဇာတ်လမ်းကတော့ မိတ္ထဝိန္ဒကလို့ခေါ်တယ်။ ဘုရားလက်ထက်တော် အခါက ရဟန်းတစ်ပါးဟာ ပြောရဆိုရခက်တော့ ဘုရားကို အပ်ကြတယ်။ ဘုရားရှင်က ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သိတယ်တဲ့။

ချစ်သား... သင်မမှိုက်နဲ့တဲ့။ ပြောဆိုရ ခက်ခဲခဲ့တာကြောင့်၊ ဆိုနိုင်ခက်ခဲရှိခဲ့တာကြောင့် သင်ဟာ အရှင်လတ်လတ် ငရဲကျခဲ့ဘူးတယ်တဲ့။ ဒီလိုပြောပြီး ဘုရားဟာ ဆိတ်ဆိတ်နေတယ်။ မသေဘဲ ငရဲကျတာနော်။ ဒါကို သိချင်တော့ ရဟန်းတွေက တရားတောင်းကြတယ်။ ဘုရားရှင်က အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူခဲ့ပါတယ်။ စကားပြေနဲ့ပဲ ပြောရအောင်။ ပြီးခဲ့တဲ့ ဘုရားရှင် သာသနာ နောက်ပိုင်းမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်လို့ မှတ်ပါ။ သူကြွယ်လင်မယား နှစ်ယောက်မှာ သားတစ်ယောက်ဖွားမြင်ရထားပါတယ်တဲ့။ သားနာမည်က "မိတ္ထဝိန္ဒက" လို့ခေါ်တယ်။ မိဘ နှစ်ပါးက သောတာပန်တွေလို့ပဲ မှတ်လိုက်ပါအုံး။

သားဖြစ်တဲ့ မိတ္ထဝိန္ဒကမှာ ငြင်ဆိုးရှိတယ်။ နှုတ်လှန်ထိုးတတ်တဲ့ ငြင်လို့ မှတ်ပါ။ နှုတ်လှန်ထိုးဆိုတာ ...

ဥပမာ - သားရေ ထတော့ စာကျက်တော့ ... မထချင်ဘူးဗျာ၊ ဟင့်အင်း ... ဆိုတာမျိုးပေါ့။ ဒါ သွားပေးစမ်း ... ထမင်းစားနေတုန်းကို၊ သမီးချည်း ခိုင်းနေတာပဲ၊ သားချည်း ခိုင်းနေတာပဲ ... စသဖြင့် ဆန့်ကျင်တာမျိုးကို ... နှုတ်လှန်ထိုးလို့မှတ်။

မိဘက ဖြစ်ချင်တာလေးကို ပုံစံချထားတယ်။ ဒါကို တော်လှန်တယ်ဆိုရင် နှုတ်လှန်ထိုးတယ် ခေါ်တယ်။ ဒါဟာ ပြစ်မှားခြင်းကို သရုပ်ဖော်တဲ့ စကားပါပဲ။ မိဘရင်ထဲ ပူသွားအောင် ပြောဆို လုပ်ကိုင်လိုက်တာကိုလည်း နှုတ်လှန်ထိုးလို့ ခေါ်တယ်။ မိမိဘက်က ပုံစံချထားတာကို မိဘက ပြင်ရင် မကြိုက်ဘူး။ လက်မခံဘူး။ ဒေါသနဲ့ ပြန်တိုက်ခိုက်တယ်။ အမူအရာနဲ့ ပြန်တိုက်ခိုက်တယ်။ ဒါဟာပြစ်မှားတာပဲ။ စိတ်ကောက်တယ်ဆိုတာလည်း ပြစ်မှားတာပဲ။ သဘောပေါက်ရဲ့လား။ ဘုန်းဘုန်းတို့တစ်တွေ ငယ်ငယ်က စိတ်ကောက်ဘူးတယ် မဟုတ်လား။ ဒါဟာ ပြစ်မှားခဲ့တာပဲ။ မိဘက ကိုယ်စိတ်ကောက်တယ် ဆိုရင် ချော့ရတယ်။ စိတ်ကောက်နေတယ်ဆိုတာ သိတာကိုး။ လိုချင်တာ မရတော့ ဒီမှာ (ဘဝင်မှာ) ပူပြီး တိုက်ခိုက်တာပဲ။ ဒေါသပါတယ်နော်။ ကိုယ်က ဆော့ချင်တယ်။

အမေက မသွားနဲ့ဆိုတော့ မျက်ထောက်နီကြီးနဲ့ ကြည့်ပြီး ထွက်သွားတယ်။ တစ်ချို့ဆို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဇွတ်ထွက်သွားတယ်။ နားမထောင်ဘူး။ ရင်ထဲ တင်းတာနော်။ အိမ်က အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး နဲ့ တင်းလာတယ်ဆိုတာ ရှိသေး တယ်။ ဒီလိုပြောခဲ့ဖူးကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒါဟာ ပြစ်မှားလိုက်တာပဲနော်။ ဒါကိုပဲ ဂုဏ်ယူပြီး ပြောနေလိုက်ကြသေးတယ်။ အရမ်းအန္တရာယ် များတယ်နော်။ မိဘ ပြောချင်တာ ပြောပါစေ၊ မိဘကို အမှန်ထားရတယ်။ တကယ်ချစ်ရတယ်နော်။ တကယ်ချစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ ဘယ်တော့မှ မဆင်းရဲဘူး။

သုဝဏ္ဏဘက်က ကလေးတစ်ယောက်ဆိုရင် ချမ်းသာတယ်။ အမေ နေမကောင်းတဲ့ အကြောင်းပြောတဲ့ စကားကို ဘုန်းဘုန်းတအားသဘောကျတယ်။ ဘုန်းဘုန်းရယ် အခုနေ သမီးသေပေးလို့ အမေနေကောင်းမယ်ဆိုရင် သမီးသေ ပေးလိုက်တယ်တဲ့။ ဒီလောက်ချစ်တာနော်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ချမ်းသာတယ်။

နောက် မလေးရှား ရောက်နေတဲ့ ဒကာတစ်ယောက်။ သူလည်း အမေ အဖေကို တအားချစ်တာပဲ။ အဖေသေသွားတော့ အမေပဲ ရှိတော့တယ်။ ချွေးမနဲ့ နေတာကိုး။ သူက မိဘနဲ့ ပတ်သက်ရင် အမှား၊ အမှန် ဘာမှခေါင်းထဲ မထည့်ဘူး။ တစ်ခါတစ်လေ အမေက မှားတဲ့အခါလည်း မှားတာပေါ့နော်။ ချွေးမက ယောက်ျားကို လှမ်းတိုင်တဲ့အခါ အမေမှန်လည်း အမေမှန်တယ်။ အမေမှားလည်း အမေမှန်တယ်လို့ ထားလိုက်။ ဘာမှ စကားမပြောနဲ့တဲ့။ ငါ့အသက်ဟာ အမေ အသက်ပဲ။ ငါတောင်အမေအတွက် သေရဲသေးတာ။ နင်တို့ သည်းခံကြ တဲ့။ ဒီလို နော်။ တအားချမ်းသာတယ်နော်။ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က သူပြီးမှပြီးတယ်။ ဒီလိုစိတ်နဲ့ ပတ်သက်တယ်။ အရေးအကြီးဆုံးပဲ။ စေတနာကောင်းမှ ကံကောင်းမှာကိုး။ အဲ့ဒီ ကလေးဟာ တရားနဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့ ဘုန်းဘုန်းရဲ့တပည့်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့စကားကျတော့ ဘုန်းဘုန်းရဲ့ဆရာ။ ဒီစကားလေးဟာ တန်ဖိုးရှိလွန်းလို့နော်။ အမေမှားလည်း အမေမှန်တယ်။ အဖေမှားလည်း အဖေမှန်တယ်။ မှားလည်းပဲ မှန်တယ်လို့ ထားရတယ်။ အဲ့ဒီလိုစိတ်မျိုး မွေးရမယ်။ သဘောပေါက်ရဲ့လား။ မိဘကို မှားတယ်လို့ ပြန်မပြော၊ ပြန်မလုပ်နဲ့နော်။ မှားတယ်ဆိုရင် ဒေါသပါသွားပြီ။ ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးရမယ်။ မိဘကို ပိုပြီးချစ်ရမယ်နော်။

ခုန မိတ္ထဝိန္ဒက ဟာ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ပြောင်းပြန် သူကတိုက်ခိုက် တာကိုး။ ဒီလိုနဲ့ အကြိမ်များစွာတိုက်ခိုက်တယ်။ သူ (၁၆)နှစ်သား အရွယ်ရောက်

တော့ အဖေသေသွားတယ်။ အမေက စဉ်းစားမိတယ်။ ဒီအတိုင်းသာ ငါ့သားလေး သွားရင် ငရဲကျတော့မှာပဲ တဲ့။ အမေက သောတာပန်ဆိုတော့ နားလည်နေပြီကိုး။ သူက အပူဓာတ်ပဲ ထွက်နေတဲ့ ကလေးဆိုတော့ နော်။

အမေ ငွေ (၁၀၀၀)ပေးမယ်။ ဥပု (၁)ရက် စောင့်မလားတဲ့။ ဟိုတုန်းက ငွေတစ်ထောင်ဆိုတာ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကိုး။ အများကြီးဆိုတော့ စောင့်မယ်ပြော တာပေါ့။ တကယ်လည်း ရအောင်စောင့်တယ်။ ကတိတည်တယ်။ မနက် အစော ကြီးသွား ဥပုယူပြီး ညပါအိပ်ရတယ်။ နောက်တစ်နေ့မနက်မှ ငါးပါးသီလခံပြီး ပြန်ရတာကိုး။ ဒါကို သူက ရအောင် စောင့်ခဲ့တယ်။ တရားတော့ မနာခဲ့ဘူး။ နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောပြန်ပြီး ငွေအရင်တောင်းတယ်။ ရမှ အစာပြေ ကျွေးတာစားပြီး ထွက်တော့တာပဲ။

တရားမနာခဲ့တော့ အသိမတိုးဘူးပေါ့။ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် မခွဲတတ် တော့ လမ်းမှန် ဘယ်သိမလည်း။ တစ်နေ့သူဟာ တစ်ခြားတစ်မြို့ကို သွားမယ် ဆိုပြီး စီမံလာတယ်။ သင်္ဘောထွက်ခါနီးမှ လိုက်သွားမယ်ဆိုပြီး အမေကို လာပြော တယ်။ အမေကလည်း ဒီသားလေး တစ်ယောက်တည်းရှိတော့ စိတ်ပူတာပေါ့။ အမေနဲ့ ဒီသား နှစ်ယောက်တည်း ရှိတာကိုး။ စိုးရိမ်တော့ မသွားဖို့ တားတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မရဘူး။

သတ်မှတ်ချက် ဘောင်ခတ်တာ များတယ်။ ဖြစ်ချင်တာ အရှိန်များတာ ကိုး။ ကွာဟချက်ဆိုတော့ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး တားပိုင်ခွင့်မရှိဘူးလို့ ပြောချ လိုက်တယ်။ အမေက သားကိုချစ်လွန်းတော့ သားလေးလက်ကို ကိုင်ပြီး “သားရယ် အမေပဲ တားပိုင်ခွင့် ရှိတာပေါ့” တဲ့။ ချော့မော့ပြီး ပြောတယ်။ ဒါကို အရမ်း စိတ်ဆိုးတယ်။ လက်ကို ရုန်းပြီး အမေကို လဲအောင် ရိုက်ပစ်ခဲ့တယ်။ လဲအောင် ရိုက်တယ်ဆိုတော့ ပြင်းထန်တာပေါ့။ အမေကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ရိုက်ပစ်ခဲ့လို့သာ လဲတာပေါ့နော်။ ပြီးတော့ ထွက်သွားတယ်။

ရှေးတုန်းက သင်္ဘောတွေဟာ ရွက်သင်္ဘောတွေ။ ရွက်တွေ အများကြီး လွှင့်ပြီးသွားတော့ များပစ်သလိုပဲ မြန်တယ်တဲ့။ တစ်နေရာရောက်တော့ အဲ့ဒီ သင်္ဘောဟာ ရပ်သွားတယ်။ သူကံအရှိန်ကြောင့် ရပ်သွားတာနော်။ ဆရာတော် ကြီးများက ကောက်ချက်ချတယ်။ ကံဆိုတာသည် အရှိန်အဟုန်တစ်ခုပဲတဲ့နော်။ လက်ကိုရမ်းတယ်ဆိုရင်လည်း တွန်းအားရှိမှ ရမ်းလို့ရတာနော်။ ဒီအထဲမှာ

တွန်းအားအရှိန်အဟုန် ရှိမှ လက်ကို တွန်းလှိုရတာနော်။ ပြုလုပ်ခြင်းလို့ခေါ်တယ်။ သို့သော် စေတနာဟာ အရှိန်အဟုန်ပဲ။ ဒီအရှိန်ဟာ နှလုံးအိမ်ကထွက်တာ။ အမှားဆုံးဖြတ်ရင် အပူဓာတ်အရှိန်၊ မေတ္တာနဲ့ယှဉ်ရင် အအေးဓာတ်အရှိန် နားလည် ပြီနော်။ ဒါပဲရှိတာနော်။

မိတ္တဝိန္ဒက အမေကိုပြစ်မှားလိုက်တဲ့ အပူဓာတ်အရှိန်နဲ့ အကျိုးပေးပြီတဲ့။ သဘောက ရပ်သွားတယ်။ ဒီအခါ မာလိန်မှူးက မဲချတယ်။ သူ့ချည်း (၃)ခါ ပေါက်တယ်။ ဒီတော့ “မိတ္တဝိန္ဒက သင့်အသက်နဲ့ အများအသက်နဲ့ မလဲနိုင်ဘူး” ဆိုပြီး ဖောင်လုပ်ပြီး ရေထဲချလိုက်တယ်။ သူလည်းအောက်ရောက်ရော သဘောက တန်းထွက်တာပဲတဲ့။ အံ့ဩစရာ ကောင်းတယ်နော်။

ဥပုပ (၁) ရက်စောင့်ထားတဲ့ ကံလေးရှိနေတော့ သူမသေသေးဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ဖောင်လေးကမျောပြီး ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို သွားကပ်တယ်။ အဲဒီကျွန်းမှာ (၄)ခါ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေခွင့်ရတယ်။ နတ်သမီးတွေနဲ့ပဲ ပထမ(၄)ယောက်၊ ဒုတိယ(၈) ယောက်၊ နောက်(၁၆)ယောက်၊ (၃၂)ယောက်အထိတောင် နေရတယ်တဲ့။ ဆတိုး သွားတာနော်။ အဲဒီ နတ်သမီးတွေ က အစစ်မဟုတ်ဘူး။ အသူရကာယ်တွေ ခုနစ်ရက်စံ၊ ခုနစ်ရက်ခံ၊ (၇)ရက်ပဲ နတ်သမီးလို ချမ်းချမ်းသာသာ ဝိမာန်နဲ့ နေရ စားရတယ်။ ကျန်တဲ့(၇)ရက်က ငရဲခံရတာ။ အမောင်... ကျွန်မတို့ကို စောင့်ပါ။ (၇)ရက်ပြည့်ရင် ပြန်လာမယ်။ ကျွန်မတို့သွားစရာရှိတယ်လို့ ပြောပြီးပျောက်သွား တယ်။ ဒါပေမယ့် သူကမစောင့်ဘူး။ ဖောင်ကို ဆက်မျောတယ်။ နောက်(၈) ယောက် သွားတွေတယ်။ ဒီလိုနော် ဆပွားနဲ့ သွားလိုက်တာ (၃၂)ယောက်အထိ ဖြစ်သွားတယ်။ သဘောပေါက်တယ်နော်။ ဒါနဲ့သူက ရှေ့ဆက်သွားရင် ဒီထက်ပို ကောင်းတာ တွေ့မယ်ထင်ပြီး ပီတိဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုတွေးတဲ့အချိန် သူ့မှာ ကုသိုလ်နဲ့ ဘယ်နေမလဲ။ ကြမ်းတယ်ပေါ့။ ကာမဂုဏ်အာရုံဆိုတာ အင်မတန် ကြမ်းတမ်းတဲ့ စိတ်နဲ့ဆိုတော့ အပူဓာတ်ပဲ ထွက်မှာပဲ။ မေထုန်မူတွေ၊ ကာမဂုဏ် တွေဆိုတာ အင်မတန်ကြမ်းတမ်းတယ်။ အပူဓာတ် ထွက်တယ်ဆိုတော့ သူ့မှာရှိတဲ့ ဓာတ်တွေ ကုန်တော့တာပဲ။ ရှုပ်တွေပျက်စီးကုန်တာနော်။ ကုသိုလ်ဓာတ်တွေ ကုန်တော့တာပဲ။ ဒီဟာပြီးရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်ပြီး ဆက်မျောတော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကုသိုလ်ဓာတ်တွေ မရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့မှာ ငရဲသားက ဖြစ်ပြီ။

သူကံ့ရိုန်အတိုင်းပဲ မိဘများပြစ်မှားရင်ကျတဲ့ ဥဒ္ဒဿငရဲဘုံကို ဖောင်က ဆိုက်တယ်။ အဲဒီကို အလွယ်တကူပဲ ဝင်လိုရသွားတယ်။ မြို့ကြီးလိုပဲ စည်ကား နေတယ်လို့ သူမြင်တယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် အထဲမှာက ပြေးလွှားပြီးအော်ဟစ် နေတယ်။ ကံသတ္တိကြောင့် ခေါင်းထိပ်မှာ သင်တုန်းဓားအဝိုင်းပြား ဓားစက် ခေါ်တယ်တဲ့။ စကြာလိုလည်ပြီး ဖြတ်တယ်။ ခေါင်းတစ်ဝက်ကို ဖြတ်တာ မသေလည်း မသေဘူး။ သေလောက်အောင်ခံစားပြီး ပြေးနေရတယ်။ တစ်မြို့လုံး သွေးတွေရဲပြီး ညှိစော်နံ့နေတာပဲတဲ့။ နှစ်ပေါင်းလည်း အကြာကြီး ခံစားနေရတယ် တဲ့။ အဲဒါကို သူက ကြည့်လိုက်တော့ အမြင်တွေ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပြီ။ ခေါင်းမှာ အင်မတန်လှတဲ့ ကြာပန်းကြီးကိုပန်ပြီး သီချင်းတွေဆိုနေတယ်လို့ မြင်နေ၊ ကြားနေ တယ်။ ညှိစော်နံ့နေတာကို မွှေးနေတယ်။ သူပါရောပြီး ပျော်တယ်တဲ့နော်။ နှာခေါင်း ကရတဲ့ အနံ့ကလည်း ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားပြီ။ ဓာတ်ရိပ်၊ ဓာတ်ခိုးက ပြောင်းသွား တယ်လို့မှတ်။

ခွေးများလိုပေါ့ မစင်ဆိုတာ အင်မတန်နံ့တယ်မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ခွေးကတော့ မွှေးနေတယ်။ အကုသိုလ် အကျိုးပေးဟာ အဲ့ဒီလို ပြောင်းပြန်နော်။ အရက်သမားဆိုလည်း သူ့အတွက် အရက်ကမွှေးနေတာပဲ။ သူတို့အတွက်က အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒီလိုမဟုတ်လား။ အရက်သမားပါရင် ဘွားတေးပေါ့နော့။

အခုလည်း မိတ္တဝိန္ဒကဟာ ညှိစော်နံ့နေတာကို သူကမွှေးတယ်။ အော်တဲ့ အသံ ဝိုတဲ့အသံကို သီချင်းသံလို့ ကြားနေတယ်။ ပြောင်းပြန်နော်။ အခု ဒစ္စကို (Disc) သီချင်းသံတွေ ဒီလောက်ဝုန်းဒိုင်းကြဲနေတာကို နားထောင်ကောင်းတယ် လို့ထင်ပြီး နားထောင်တဲ့သူကရှိသေးတယ်နော်။ ဒါလည်းတစ်မျိုးပဲပေါ့။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း အသံကို နားထောင်ကောင်းတယ်ဆိုတော့ သိပ်ဟန်မကျဘူး။

ဒါနဲ့သူက အနားကို ရောက်လာတဲ့သူကို “ခင်ဗျားခေါင်းပေါ်ကပန်းကို ကျွန်တော့်ကို ပေးပါ” လို့တောင်းတယ်။ ဟိုက ကယ်ပါယူပါလို့ အော်ရင်းကနေ ခင်ဗျားမှားနေပြီ။ ကျုပ်တို့ အခုဟာက မိဘပြစ်မှားလို့ ငရဲခံနေရတာ ဒါဟာ ဓားစက်ခေါ်တယ်တဲ့။ “ခင်ဗျား မပေးချင်လို့ ပြောတာပါ” လို့ မိတ္တဝိန္ဒက ကဆိုတော့ ဟိုကသိသွားပြီ ငါကျွတ်တော့မယ်ပေါ့။ ဒီတော့မှ ရော့ယူတော့လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ဟိုက ချက်ချင်းပျောက်သွားတယ်။ ကိုယ်လုံးပါ ပျောက်သွားတာနော်။ အကုသိုလ်အရှိန် ကုန်သွားတာပေါ့။ ဒီအခါ သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ ဓားစက်ဟာ

လာပေါ်တော့တယ်တဲ့။ ဒီတော့ခေါင်းမှာ သွေးတွေဖြာထွက်သွားတယ်။ ပြေးလို့ လည်းမလွတ်ဘူး။ သူလည်း အော်ဟစ်ပြီး ပြေးရတော့တယ်။

ဒါကို ဘုရားအလောင်း ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကသိတယ်။ အဲဒီတော့မှာ နတ်မင်း ဖြစ်နေတာကိုး။ လူ့ပြည်နဲ့ တစ်ဆက်တည်းနော်။ ဘုရားအလောင်းတော်ဟာ တောထဲကို လှည့်လည်သွားတဲ့အချိန် ငရဲသားအသစ်ကိုတွေ့တော့ ရပ်ကြည့် နေတယ်။ ဒါကို အားကိုးတကြီးနဲ့ အရှင် နတ်မင်းရယ်နေပါဦး။ ဘာကြောင့်သူဒီလို ခံစားနေရတာလည်းလို့မေးတော့ အလောင်းတော် နတ်မင်းက ရှင်းပြလိုက်တယ်။ သင်ဟာငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘကို နှုတ်လှန်ထိုးတယ်။ ပြစ်မှားတာနော်။ အမေ ကိုလည်း လဲအောင်ရိုက်ပစ်ခဲ့တဲ့ကံ ရှိတယ်တဲ့။ ဒီဘဝမှာ ပုဗ္ဗသလေး(၁)ရက် စောင့်ပြီး ကုသိုလ်လေး ဖြည့်ခဲ့တဲ့ကံဘဲ ရှိတယ်။ ဒါကလည်း နတ်သမီးတွေနဲ့ (၄)ခါ တောင်ဖြန်းခဲ့မယ်။ ဒီတော့ ဒီကုသိုလ်ဟာ ကုန်ပြီတဲ့။ သင့်သဏ္ဍာန်မှာ အကုသိုလ် အပြည့်နဲ့ မိဘကို ပစ်မှားတဲ့ကံပဲရှိတယ်တဲ့။ ဒီတော့မှ သူက နတ်မင်းရယ် သိပါပြီ တဲ့။ ဘယ်လောက် ကြာအောင်ခံရမှာလည်းလို့ မေးတဲ့အခါ သင့်ရဲ့ကံအရှိန် မကုန်မချင်း ခံရမှာပဲလို့ အမိန့်ရှိတယ်။

ခံရတော့ အကြောင်းရှာပြီ (မိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တအားခံလာရရင် ကြောက်တယ်တဲ့)။ ဒီတော့မှ အကြောင်းရင်းကို ရှာတာနော်။ အကြောက်တရား အရှက်တရားပေါ်မှ လိမ္မာတယ်လို့မှတ်ပါ။ ဒါကြောင့် လောကပါလတရားဖြစ်တဲ့ အရှက်အကြောက်တရားဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ။ ဒါကို ဟီရို၊ ဩတ္တပ္ပလို့ ခေါ်တယ်။

ဘုရားအလောင်းတော်ဟာ ပြောပြီးဖယ်ခဲ့တယ်တဲ့။ ရှေ့က ရဟန်းကို ဘုရားဟောနေ တာနော်။ ပြီးတော့ ဘုရားဟာ ဇာတ်တော်ကို ပြန်ပေါင်းတယ်။

ချစ်သား ... မပေါ့နဲ့ မမိုက်နဲ့တဲ့။ မိတ္တဝိန္ဒကဆိုတာ သင်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်ခဲ့တာတဲ့။ ရုက္ခစိုးနတ်မင်း ဟာ ငါဘုရားလောင်းတော်တဲ့ ဇာတ်ပေါင်းပေးတယ်။ အဲဒါနဲ့ သူတအားကြောက်တယ်။ ဒီတော့မှ ဘုရားက သစ္စာတရားဟောပေးလိုက်တော့ သဘောပေါက်သွားတယ်။ သောတာပန် ဖြစ်ပြီး ရှေ့ဆက်မဂ်တွေထိ တက်သွား တာပေါ့နော်။ ဖြစ်ခဲ့ဘူးတယ်လို့ မှတ်ပါ။

အပိုင်းခွဲပါ

ဒီတော့ ကိုယ်မှားရင် ဘယ်သူခံရမှာလဲ စဉ်းစား (ကိုယ်ပဲခံရမှာပါ ဘုရား) အပိုင်းခွဲထားနော်။ သူ့ကိုယ်နဲ့ သူ့စိတ်တပိုင်း။ တခြားသူရဲ့ ပုံရိပ်ကို ဒီမှာဆွဲဖို့တယ်။ ပြီးရင်ပြစ်မှားတယ်။ ဒီအခါ ဘယ်သူရှုံးလဲ။ ကိုယ်ရှုံးတယ်နော်။

မှန်လို့ဖြစ်စေ၊ မှားလို့ဖြစ်စေ ပြစ်မှားမိရင် ကိုယ်ရှုံးတာပဲ။ အပိုင်းခွဲတဲ့ နေရာမှာ အရေးကြီးတယ်နော်။ ဒါကို ဘုန်းဘုန်းဘယ်ကရလဲဆိုတော့ ဒရိုင်ဘာ တစ်ယောက်ဆီကရတာ။ ဟိုးတုန်းက ပုသိမ်နဲ့ ရန်ကုန်လိုင်းကားတွေစီးရင် ညောင်တုန်းမှာ ခဏဆင်းရတာကိုး။ ဘုန်းဘုန်းတို့ကလည်း တရားဟောပြီး အပြန်ပေါ့။ ဒီမှာ ကလေးနေမကောင်းလို့ ပါလာတဲ့ ခရီးသည်တစ်ယောက်က ဒရိုင်ဘာကို မေးတယ်။ ဒီကားက ဇက်ပေါ်ကို ကားတင်ပြီး တိုက်ရိုက်သွားတဲ့ကား လားလို့မေးတယ်။ ဒရိုင်ဘာက မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ညောင်တုန်းမှာပဲ ရပ်ပါတယ်လို့ ဖြေလည်းပြီးရော ခရီးသည်က ထသောင်းကျန်းတော့တာပဲ။ ယုတ်မာကြတယ်။ လက်မှတ်ကို လိမ်ရောင်းကြတယ်ပေါ့။ တစ်လမ်းလုံး သောင်းကျန်းလာတယ်။ ဒရိုင်ဘာက စိတ်မဆိုးဘူး။ ဒီတော့ ဘုန်းဘုန်းက ဒီဒရိုင်ဘာမှာ ဘာတရားများရှိ လည်းလို့ စောင့်ကြည့် နေတယ်။ စိတ်မဆိုးလို့နော်။ တဖက်က သိပ်ပြောပါများ တော့ သူက တစ်ခွန်းတော့ ပြောလိုက်တယ်။ “နောင်ကြီးရယ် ဒါကျွန်တော့်အပိုင်း မဟုတ်ဘူး။ လက်မှတ်ရောင်းတဲ့သူ အပိုင်းပေါ့ဗျာ” တဲ့။ ဒီလိုပြောလိုက်တော့ ဟိုက ဘွဲ့ရ၊ ပညာတတ်ပဲနော်။ ကျွန်တော် မှားသွားတယ်ဗျာဆိုပြီး ပြန်တောင်းပန်တယ်။ ဒီလို အပိုင်းခွဲထားတော့ ကားကို အေးအေးဆေးဆေးပဲ မောင်းနေနိုင်တယ်ပေါ့။ ဒီစကားကို ဘုန်းဘုန်းက တအား သဘောကျသွားတယ်။ အပိုင်းခွဲတတ်တယ်နော်။ အပိုင်းခွဲတာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ မှတ်ပါ။

သုံးသပ်ချက်

သုံးသပ်ချက်လေးလည်း ထည့်ပြောရအောင် နော်။ လူတစ်ယောက် သူ့ခေါင်းမှာ ရဲပြီး အနာတွေပေါက်တယ်။ နူသလို ဖြစ်ချင်နေတာ။ နားကိုတောင် ကူးလာပြီ။ ဘုန်းဘုန်းသတင်းကြားတော့ ရောက် လာတယ်။ ဘုန်းဘုန်းကလည်း နေမကောင်းတော့ ကုတင်မှာ လှဲနေတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ တိုတိုပဲ စကားပြောရအောင်။ ဘယ်သူ့ကို ပြစ်မှားထားလဲလို့ မေးလိုက်တော့ မှန်လှပါ။ ယောက္ခမပြစ်မှားမိပါတယ် ဘုရားတဲ့။ သူ့ကို ငယ်ငယ်လေးထဲက မွေးစား

ထားတဲ့ ယောက္ခမနော်။ ဘွဲ့ရ၊ ပညာတတ်အောင်လည်း သင်ပေးထားပြီး သမီးနဲ့လည်း ပေးစားထားတယ်။ ကျေးဇူးက ဘယ်လောက်များလည်း စဉ်းစားနော်။ ယောက္ခမက သူ့အပိုင်းနဲ့ သူမှားတာ။ အဲ့ဒီမှားတဲ့အပိုင်းကို ကြားကနေသူက စိတ်ဆိုးပြီး ဆဲဆိုတယ်။ ပြီးတော့အိမ်ကဆင်းတယ်။ တခြားစီပဲနော်။

နောက်အိမ်ငှားနေတယ်။ ခေါင်းယားလို့ ကုတ်ရင်းနဲ့ ပွတက်လာတယ်တဲ့။ ငွေချမ်းသာတော့ ကုလည်းကုနိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကုရင်းနဲ့ ပိုဆိုးလာတယ်။ ဒီတော့ အရမ်းလန်ပြီး ဘုန်းဘုန်းဆီကို ရောက်လာတယ်။ ဘုန်းဘုန်းမေးမယ်လို့ အခုယောက္ခမ အပေါ်မှာ စိတ်က တွေးတိုင်း အေးလား၊ ပူလား ဆိုတော့ တွေးတိုင်း မကျေနပ်ဘူးတဲ့။ အေး ... ဒီလိုမကျေနပ်ရင်တော့ ဆေးကုလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ နော်။ ဘာလို့လည်းဆိုတော့ တွေးတိုင်း ပြစ်မှားနေတာကိုးလို့။ အပူဓာတ် ထွက်နေတာကိုး။ သူရှိတဲ့ အသွေးအသားဟာ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အသွေးအသားဖြစ်နေတာ။ သူကျွေးလို့ ကြီးပြင်းလာရတာ။ သူ့ရဲ့ကျေးဇူးက ထောက်ပံ့ထားတာ မဟုတ်လား။ ပြစ်မှားတဲ့ အားများလွန်းတော့ ခံရတာပေါ့နော်။ ဒကာကြီး အပိုင်းခွဲထားရတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ကိုယ့်သွေးက တစ်ပိုင်း။ သူမှားတာ သူခံလိမ့်မယ်။ သူ့အကြောင်းကို တွေးပြီး ကိုယ်က ဒီမှာ (ဘဝင်က) ပူရင်ဖြင့် ကိုယ်အရုံးဘဲလို့ သူကျွေးတဲ့ကျေးဇူးက ကိုယ့်မှာ ရှိတာကိုး။ သူကျွေးထားတဲ့ ကျေးဇူးနဲ့ သူ့ကို ပြစ်မှားတယ် ဆိုရင် ဒါဟာ တန်ပြန်လှိုင်းလာပြီး ကိုယ်ရုံးတယ် လို့ပြောတော့ နားလည်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ သူ့ကို သွားတောင်းပန်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ယောက္ခမက တံခါးပိတ်ထားတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ရွှေတိဂုံမှာ သွားကန်တော့ခိုင်းလိုက်ရတယ်။ လေးပတ်လောက်ကြာတော့ သူ့ရောဂါ ပျောက်သွားတယ်။ သူကျွေးတဲ့ ကျေးဇူးက ကိုယ့်မှာ ရှိတာကိုး။ သူကျွေးထားတဲ့ ကျေးဇူးနဲ့ သူ့ကို ပြစ်မှားတယ် ဆိုရင် ဒါဟာ တန်ပြန်လှိုင်းလာတယ်။ သဘောပေါက်ကြလား။ အပိုင်းခွဲထားနော်။ သူမှားတာ သူခံလိမ့်မယ်။ သူ့အကြောင်းကို တွေးပြီး ကိုယ်က ဒေါသဖြစ်တယ် ဆိုရင် ဘယ်သူရုံးမလဲ။ (ကိုယ်ပဲ ရုံးမှာပါဘုရား)

ရဟန္တာတွေဆို ဒီအပိုင်းကို ရှင်းရှင်းမြင်ထားတော့ သတ်ဖို့လာပစေဦး။ ဒီလူကို စိတ်မဆိုးဘူး။ သတ်နေပစေဦး။ အဲ့ဒီလူကို စိတ်ကမညွတ်ဘူး။ သဘောပေါက်ရဲ့လား။ သတ်တာ သူ့ကံနဲ့ သူ့အပိုင်းသွားတာ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တရားမှတ်ပြီး လွတ်အောင်နေတာက ကိုယ့်အပိုင်း။ ရှင်းရှင်းလေး ခွဲထားလိုက်တာနော်။

ဓာတ်ရိပ်၊ ဓာတ်ခိုးတွေ အပျက်မခံဘူး။ အကြောင်းညီညွတ်လို့ သေမယ့်ကံပါလာ ရင် ရှောင်လို့မရဘူး။ သေမှာပဲ။ အပိုင်းခွဲပစ်လိုက်တာနော်။ ကိုယ့်ကို မကောင်း ပြောပြီး ဆဲနေပစ်ဦး။ ကိစ္စမရှိဘူး။ သူ့အပိုင်းနဲ့ သူပဲ။ ကိုယ်က အကြွေးကျေတယ်။ သူများက အကြွေးလာဆပ်ပေးတယ်လို့မှတ်။ အချိန်ကာလ တစ်ခုကြာရင် ပြီးသွား မှာပဲ။ ဒီလိုအပိုင်းခွဲရမယ်။ အရေးကြီးတယ်နော်။

ဘာကြောင့်ချက်ချင်း အကျိုးမပေးတာလဲ သုံးသပ်ကြည့်တော့ ဘုန်းဘုန်း စောစောကပြောတဲ့ မိတ္တဝိန္ဒက ရော၊ အမေကိုကန်ချပြီး နှစ်လအတွင်း ချမ်းသာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရော ဆန်းကြယ်တဲ့အဖြစ်လေးတွေ ကြည့်ရအောင်နော်။ ပြစ်မှားပင် ပြစ်မှား သော်လည်း ချက်ချင်း ငရဲသားမဖြစ်ဘူး။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ဒါဟာ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာတယ် မဟုတ်လား။

လူတစ်ကိုယ်လုံးမှာရှိတဲ့ ဓာတ်ရိပ်၊ ဓာတ်ခိုး သတ္တိတွေကိန်းတာကို သွေး တစ်စက်နဲ့ ပြန်ပြီးပေါင်းလိုက်ရအောင်နော်။ သွေးတစ်စက်ဟာ တစ်ကိုယ်လုံးပဲ ထားလိုက်ပါတော့။ သတ္တိဆိုတာ ရှိတယ်။ သတ္တိဆိုတာ ပါဝါ (power) လို့လည်း ခေါ်တယ်။ စိတ်ကျက်စားရာ တွေးတိုင်း တွေးတိုင်း ဒီမှာ သတ္တိဆိုတာ ရှိတယ်။ နားလည်ပြီလား။ ဒီမှာ အအေးဓာတ်များတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ချမ်းသာတယ်။ ရုပ်ပါ လှတယ်။ အအေးဓာတ်ဆိုတာ အပေးနဲ့ ပျော်တာပေါ့။ ဒါနု၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ဒါတွေပေါ့။ တစ်ဖက်သားရင်ထဲအေးအောင်၊ နှလုံးအေးအောင်၊ သားသမီးကအစ အကုန်ပါတယ်။ ပေးပြီးပျော်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တူသောအကျိုးပေး၊ စိတ်တိုင်း ကျအောင် ပေးပျော်ခဲ့တဲ့အားများသောကြောင့် စိတ်တိုင်းကျဖြစ်တယ်။ စိတ်တိုင်း ကျနေရတယ်လို့ မှတ်ပါ။ အဲဒီသတ္တိတွေ များသောကြောင့် ရှေ့ပိုင်းမှာ မိတ္တဝိန္ဒက ဟာ ရာနှုန်း (၁၀၀) မှာ (၉၀) လောက်က ကုသိုလ်လှိုင်းများ ရှိတယ်။ (၁၀) လောက်က အကုသိုလ်လို့ မှတ်ရအောင်။

သွေးပေါ်မိုပြီးဖြစ်တဲ့စိတ်က သွေးနှလုံးအိမ်ထဲ ရောက်တိုင်း ရောက်တိုင်း စိတ်ဟာ ဖြစ်ခွင့်ရတယ်နော်။ ဒီကနေ အာရုံကိုဆွဲပြီး ကြံစည်တောင့်တတဲ့အရာ ဟာ အမျိုးတစ်ရာရှိရင် ရာနှုန်း(၉၀)ပြည့်လိမ့်မယ်။ သူ့ကြွယ်သားဆိုတော့ ပြည့်စုံ တာပေါ့။ သဘောပေါက်ပြီလား။ သူ့မှာ ဆရာကောင်း သမားကောင်းကို မမှီရတော့ အကြိမ်ကြိမ် အာရုံဆွဲယူတာ မှားတော့ ဒီထဲမှာ (ဘဝင်မှာ) အပူဓာတ်တွေ တိုးပြီး

လာတယ်။ ရာနှုန်း (၁၀၀) မှာ (၃၀) က အကုသိုလ်ဆို (၇၀) ဟာ ကုသိုလ်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ (၇၀) နဲ့ (၃၀) ဆိုတော့ (၇၀) က မသာဘူးလား။ (သာပါတယ် ဘုရား...) ဒါဆို မသိသာသေးဘူး။ စီးပွားရေးလည်း မသိသာသေးဘူး။ အကျိုးပေးလည်း မသိသာသေးဘူးနော်။ ထပ်ပြီး မိဘလည်းပြစ်မှား၊ ဘုရားလည်း ရှိမခိုး၊ ပုတီးလည်းမစိပ်ဘဲ သောင်းကျန်းနေမယ်ဆိုရင် အပူဓာတ်ထွက်နေတယ်ပေါ့။ စိတ်ကနေ သူများအတင်း ပြောတာကအစ ပါတယ်။ နားလည်ပြီလား။

ဒါဆိုရင် ရာနှုန်း (၁၀၀) မှာ (၅၀) က အကုသိုလ်ဆို (၅၀) ဟာ ကုသိုလ်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ကုသိုလ်နဲ့ အကုသိုလ်ဟာ (၅၀)စီ။ ဒါဆိုရင် စိတ်တိုင်းကျတာ တစ်ဝက်၊ မကျတာ တစ်ဝက်ပေါ့။ ဒါလည်း မသိသာသေးဘူး။ နှလုံးအေးစရာ ဆွဲအားက စိတ်တိုင်းကျတာ တစ်ဝက်၊ မကျတာ တစ်ဝက်ဖြစ်နေပြီ။ သဘော အဓိပ္ပာယ်က စီးပွားရေးမှာ (၁)သိန်းရရင် (၁)သိန်းကုန်မယ်။ ဒီလိုနော်။ အဖတ် မတင်တော့ဘူးဆိုရင် စဉ်းစားရမယ်။ တို့တစ်အိမ်လုံး ကုသိုလ်ဓာတ်တွေ မှိန်လာပြီ။ အကုသိုလ်ဝင်လာပြီလို့ မှတ်ရမယ်။ ဒါဆိုရင် ဘုရားရှိခိုး မပျက်နဲ့တော့။ ရုပ်ရှင်၊ တီဗွီ (TV) တွေရှေ့တော့။ မလျှော့လို့ မရဘူးနော်။ ပြီးရင် ဘုရားကို ခဏခဏ သွားပြီး အအေးဓာတ်နဲ့ ဝိတိဖြစ်နေ၊ ဒါနပိုပြုပေး သီလဆောက်တည် ပေးတော့။ ဒီလိုဆို ပြန်တက်လာလိမ့်မယ်။

အမွေပေးတတ်ပါစေ

ကိုယ့်ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေဟာ ဆွဲအားကြောင့် ဖွဲ့ပြီးနေတာကိုး။ ဆွဲအားမရှိရင် စီးပွားဟာကျမှာပဲ။ ဒါကြောင့် တစ်ချို့ဟာ မိဘဘိုးဘွား အစဉ်အဆက် ချမ်းသာတယ်။ ဒါပေမယ့် သားသမီးလက်ထက်ရောက်တော့ တစ်ချို့ဆင်းရဲသွားတာရှိတယ်။ ဘာလို့လဲလို့ ဆန်းစစ်တော့ မိဘလက်ထက်မှာ ချမ်းသာတော့ သုံးချင်တိုင်းသုံး၊ ဖြုန်းချင်သလို ဖြုန်းနေကြတယ်။ မိဘကိုလည်း ဒေါသနဲ့ ပြန်အော်ပြီး ပြစ်မှားတယ်။ ဒီအခါ စွမ်းအားတွေ ကျကုန်တာပေါ့။ စီးပွားပျက်ရော။ ဘာလို့လည်းဆိုတော့ ဆွဲအားမှ မရှိတော့တာကိုး။ ဒီတော့ မှတ်ပါ။ သားသမီးတွေ ချမ်းသာစေချင်ရင် အမွေပေးချင်ရင် ကုသိုလ်နဲ့ တွဲပေးရတယ်။ အဲဒီ ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့ လျော်ညီတဲ့ ဆွဲအားကို ထည့်ပေးမှ ရမှာပေါ့။

အအေးဓာတ်ကို ထုတ်ပြီး အားဖြည့်တော့နော်။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ဆက်မိုက်နေမယ်ဆိုရင် အကုသိုလ်ဘက်ကို (၁၀) တိုးလိုက်မယ်ဆိုရင် (၆၀) ဖြစ်ပြီနော်။

ရာနှုန်း (၁၀၀) မှာ (၄၀) က ကုသိုလ်ဆို (၆၀)ဟာ အကုသိုလ်ပဲ။ များလာတယ်။ အကုသိုလ်ဟာ သာသွားပြီနော်။ ဒါဆိုရင် ကြိုက်သလိုရှာ၊ အကြွေးတွေနဲ့ လည်နေမှာပဲ။ ကြံဖန်ပြီး အကြွေးတင်နေမှာပဲနော်။ စိတ်ဆင်းရဲစရာ အမြဲကြုံနေရမယ်။ ဒီထက်အပို အကုသိုလ်တွေနဲ့ဆက်ပြီး ကျက်စားလိုက် ဦးမယ်ဆိုရင် ရပ်ကွက်ရုံးပဲ။ ရာနှုန်း (၁၀၀) မှာ (၃၀) က ကုသိုလ်ဆို (၇၀) ဟာ အကုသိုလ်ပဲ။ များလာတယ်။

ဒဏ်ဆယ်ပါး စပြီနော်။ ဒီထက်အလွန်ဆိုရင်တော့ ရာနှုန်း (၁၀၀)မှာ (၈၀) အကုသိုလ်၊ ဒါဆို အချုပ်တို့ ထောင်တို့ပဲနော်။ ဘဝတွေ ကြမ်းတမ်းပြီး အပြည့်ဆိုရင်တော့ ပြောစရာမရှိတော့ဘူးပေါ့။ ငရဲသားလိုပဲ ထောင်ထဲမှာ ခံစားနေရတာနော်။ မိတ္တူပိန္နဲက က ရုတ်တရက်ပြည့်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နော်။ ခုနပြောတဲ့ အမေကို ကန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာလည်း ပြည့်သွားတာပဲ နားလည်ပြီလား။ ကြားထဲမှာ (၂)လအတွင်းချမ်းသာတာ အခြားမဟုတ်ဘူး။ ကံဆိုတာ အမြဲတန်ပြန်လိုက်လာတာကိုး။ အချိန်ကာလအားဖြင့် သိန်းပေါင်းများစွာ ချမ်းသာနိုင်တဲ့အချိန်။ အဲဒီအချိန် သူ့မှာဆွဲအားမရှိတော့ (၄/၅)သိန်းနဲ့ ပြီးသွားတယ်။ သဘောပေါက်တယ်နော်။ တစ်ချို့ဆို သောက်စားပျော်ပါးပြီး မိဘလည်းမလေးစားဘူး။ ကြမ်းတမ်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနော်။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ ချမ်းသာနေတာကို အားမကျနဲ့။ အဟောင်းစားတွေ။ ဒီအချိန်မှာ သူ့ရဲ့အတိတ်ကံက ထောင်ချီပြီး အကျိုးပေးချိန်မှာ ဒီအထဲမှာ (အခံဓာတ်) ဆွဲအားမရှိတော့ တစ်ရာလောက်နဲ့ပဲ ပြီးနေတယ်။ အရှိန်ကုန်သွားရင် ထိုးကျတော့မယ်။ အင်အားကောင်းတွေကို နှလုံးအိမ်က အစာစားမှားတယ်လို့ ခေါ်တယ်။ အကုသိုလ်ဖြစ်စေတဲ့ အစာကို ထည့်တော့ (နှလုံးသွင်းခြင်းကြောင့်) အားလျော့လျော့ သွားတာပေါ့။

ကိုယ်မှားကိုယ်ခံ   အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ်မှားရင် ကိုယ်ပဲ ခံရမှာ။ နောက်ဆုံး မိသားစု တစ်ခုလုံးမှာ တစ်ယောက်တည်း ကွက်ဆိုးနေလည်း တစ်ယောက်တည်းပဲ ခံရမှာပဲ။ ဒီအနားမှာနေသွားတဲ့ ဒကာတစ်ယောက်ဆိုရင် သူက အမူးသမားပဲ။ နေ့တိုင်းဆဲဆိုနေတာ။ သားသမီး၊ သားမယားကို သိပ်နိုင်တာပဲ။ မိန်းမနဲ့ကလေးတွေက ဘုန်းဘုန်းဆီချဉ်းကပ်ပြီး ငွေလေးစုထားကြတယ်။ ကလေးတွေ အရွယ်ရောက်ရင် ရဟန်းခံချင်လို့ပါတဲ့။ ဘုန်းဘုန်းကလည်း မဖြစ်ဖြစ်အောင် ရဟန်းခံပေး အလှူဒါနပြုပေးတော့ မိသားစုကျန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အကုန်ကုသိုလ်ဒါနရှိတယ်။

ကုသိုလ်ဓာတ်ရှိတယ်။ သူတစ်ယောက်တည်း ဆိုးနေတာနော်။ စီးပွားရေးလည်း တက်ရော ဟိုလူက လေဖြတ်ပြီး မစားရဘူး။ အဲဒီ စီးပွားရေးနဲ့ သူနဲ့မဆိုင်တော့ဘူး။ သူ့မိသားစု စီးပွားရေးတက်တော့ ဟိုလူက လေဖြတ်ပြီးသေသွားတယ်။ ဒီလိုနော်။ တစ်ယောက်တည်းဆိုးလည်း တစ်ယောက်တည်း ခံရတယ်နော်။ ကွက်ပြီး ခံရတယ်။ ဒီတော့မှတ်ပါ။ ကိုယ်မှားရင် ကိုယ်ပဲခံရတယ်နော်။

ကံသဘောတရားဟာ မျက်နှာမလိုက်ဘူး။ ဒီကံအရှိန်ကို ဘုန်းဘုန်းတို့က ရပ်တတ်ဖို့၊ လျော့တတ်ဖို့၊ ထိန်းတတ်ဖို့ပဲ လိုတယ်။ အသက်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ဝါရင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သိပါတယ်နော်၊ ရှာတိုင်းမရမှန်းကို။ ဘယ်လောက်ပဲ သေသေချာချာ ချိန်းထားပါစေ၊ ချိန်းထားရင်းနဲ့ပဲ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း လွဲနေတာတွေ ရှိတယ်နော်။ ဒါကြောင့်မို့ မိမိရဲ့ ကုသိုလ်ကံကို ဖြည့်ကြပါ။ အပေးနဲ့ပဲပျော်ပါ။ ဒီလိုလုပ်ပေးမှ အကောင်းဘက်ကို ရောက်မှာပေါ့။ အအေးလှိုင်း၊ အအေးဓာတ် ဖြစ်မှာပေါ့။

ဘုန်းဘုန်းက တရားဟောနေပေမယ့်လည်း မနောက အပူဓာတ်တွေ ထွက်နေတယ်။ ညံ့နေမယ်ဆိုရင် ဘုန်းဘုန်းခံရမှာပဲ။ ကတုံးမို့လို့ မညှာဘူးနော်။ သဘောပေါက်ပြီလား။ ကိုယ်မှား ကိုယ်ခံကြေးပဲ။ အဝတ်အစားနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး။ အမည်နာမနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး။ ဒီမနောပဲ။ အဓိက စိတ်ကျက်စားရာလွဲရင် ကိုယ်ခံရမှာချည်းပဲ။ နားလည်ပြီနော်။ ဒီတော့ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်းကို သတိထားရမယ်။ တစ်ယောက်တည်း ကွယ်ရာမှာ သူများဆိုးကြောင်း တွေးနေမယ် ဆိုရင် ညံ့မလား၊ ကောင်းမလား၊ (ညံ့ပါတယ် ဘုရား...)။ ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်ရုံးမှာပဲ နော်။ အချိန်တိုင်း အရေးကြီးတယ်။ သဘောပေါက်ပြီနော်။

ဗေဒင်မေးရင်တော့ မွေးလတို့၊ ဘာတို့၊ ညာတို့ ပေါ့။ ဒီလိုနော်။ အချို့က ဘုန်းဘုန်းကို ဗေဒင်ဆရာ သာသာလောက်ပဲ အောက်မေ့ကြတယ်။ ဘုန်းဘုန်းက ဘုရားဟောအတိုင်း သင်ပေးနေတာ။ ဓာတ်သဘော၊ ကံသဘောတွေကို ချိန်ဆပြီး သင်ပေးနေတာ။ နားလည်ပြီနော်။ ဗေဒင်မေးတာကို ဘုန်းဘုန်း ကြိုက်မှ မကြိုက် တာ။ အင်းတွေ၊ ဆေးတွေလည်း မကြိုက်ဘူး။ ကံသဘောကိုသာ ချိန်ဆပြီး သင်ပေးတာပဲ ရှိတယ်။ သဘောပေါက်ကြပြီလား။ ဒါကိုလည်း သိဦးမှ။ တစ်ချို့က ဒါကို နားမလည်ကြဘူးနော်။

အားလုံးဟာ သွေးမှာမှီပြီး ဖြစ်တဲ့စိတ်က အာရုံကို ဆွဲယူတာကိုး။ သွေးမှာ ငွေတွေ အများကြီးလှူခဲ့တဲ့ သတ္တိကိန်းထားတယ်ဆိုရင် ငွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆွဲရတယ်။ ရွှေတွေလှူခဲ့တဲ့ သတ္တိဆိုလည်း ဒီအတိုင်းဘဲရတယ်။ သတ္တိကိန်းနေ တာကိုး။ ဒီလိုမဟုတ်ပဲ သူများမကောင်းကြောင်းအတင်းတွေ ပြောနေတဲ့ သွေးပိုင်ရှင်ဟာ အဲဒီသတ္တိသွေးပိုင်ရှင်ဟာ စီးပွားကို ဆွဲလို့ရပါ့မလား။ အပျက်ပဲ ဆွဲလို့ရမယ်။ စိတ်တိုင်းမကျတာပဲ ဖြစ်မယ်။ နားလည်ပြီနော်။ ဒါကြောင့်မို့ ဘုရားက အမိန့်ရှိတယ်။ ရာဟုလာဝါဒသုတ္တန်မှာ မြန်မာလိုပြောရင် သူတစ်ပါးရဲ့ မကောင်း ကြောင်း ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချတဲ့စကားကို ရှေ့မှာလည်းမပြောဘူး။ နောက်ကွယ်လည်း မပြောရဘူးတဲ့။ ပြောမယ်ဆိုရင်လည်း စဉ်းစားပြီး ကုသိုလ်လား၊ အကုသိုလ်လား ဆိုတာကို ချိန်ဆပြီး ပြောရမယ်တဲ့။ ကိုယ်ပြောတဲ့စကားဟာ အပူဓာတ် အရှိန်နဲ့ ပြောတာလား၊ အအေးဓာတ်နဲ့ ပြောတာလားဆိုတာကို ခွဲခြားနေရမယ်။ ဒါဟာ သံလိုက်အိမ်မြှောင်လိုပဲနော်။ အပူဓာတ်ဆိုရင် အစုံလမ်း၊ အအေးဓာတ်အရှိန်ဆို အဆန်လမ်း။ ဒါကို ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိနေရမယ်။ ဒါဟာ မလွဲသာတဲ့တရား။ လူမျိုး၊ ဘာသာ၊ အမည်နာမ နဲ့ မဆိုင်ဘူးနော်။ ရဟန်းရယ်၊ လူရယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒီကျရင်တော့ ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံပဲ။ ဒီလိုနော်။ သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား။

ပြီးရင် သူတစ်ပါးရဲ့ အပြစ်ကို စိတ်ကကြံစည်ပြီး ပုံဖော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် နှုတ်ကပါ ပြောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အာသဝေါတရား တိုးသထက် တိုးတယ်တဲ့။ တစ်နည်းအားဖြင့် စွမ်းအားကျတယ်ပေါ့။ နိဗ္ဗာန်နဲ့ ဝေးသထက် ဝေးပါလိမ့်မယ်တဲ့။ ဒီတော့ အားလုံးမှတ်ပါ။ အိမ်ကိုပါအောင် သယ်ကြပါ။

နိဗ္ဗာန်လိုချင်ရင် သူများအတင်းမပြောနဲ့

ဒီတော့ တကယ်ချမ်းသာ ချင်ရင် သူများအတင်း မပြောရဘူး။ နိဗ္ဗာန်လိုချင်ရင် သူများအတင်းမပြောနဲ့။ နားလည်ပြီနော်။ ဒါဟာ ထွဋ်ခေါင်ဆရာတော်ကြီး ဆုံးမလိုက်တဲ့ စကားနော်။ မကောင်းတဲ့ဂုဏ်နဲ့ ပေါင်းစပ်တယ် ဆိုကတည်းက ပြစ်မှားလိုက်တာပဲ။ ဒေါသပါ သွားပြီ။ ကျေးဇူးဆိုတာ အပြန်အလှန်ပဲ။ ဘယ်သူမှ မကင်းကြဘူး။ ဘုန်းဘုန်း ရွှေတောင်ကို ရောက်သွားတုန်းက ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး သူ့ဘေးနားမှာ ရေးထား တာကို တွေ့တော့ ဘုန်းဘုန်းကြည့်ပြီး ပြုံးမိတယ်။ ချမ်းသာချင်ရင် သူများအတင်း မပြောနဲ့ တဲ့။ ရေးထားတယ်နော်။ ဒီလိုရေးထားတော့ ဆရာတော်ဘုရားအနားကို

လူတွေ သိပ်မသွားကြတော့ဘူး။ လူတွေဟာ များသောအားဖြင့် အတင်းအဖျင်း ပြောချင်တဲ့သူတွေက များတယ်မဟုတ်လား။ စကားဆယ်လုံးမှာ ရှစ်လုံးဟာ အတင်းပါတော့ ဆရာတော်ကြီးနား လူတွေရှင်းနေတာပဲ။ ဆရာတော်ကြီးက အေးအေးလေးရယ် နေတာနော်။ ဒီတော့ ဆရာတော်ကြီးမှာ ပြောစရာစကား သိပ်မရှိတော့ဘူး။

နောက်ဆုံးပိတ် နိုင်ငံရေးလည်း မစွက်နဲ့။ ကိုယ့်အကြောင်းကို သိအောင် ကြိုးစားရမယ်။ သင်တာကိုလည်း မမေ့နဲ့နော်။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ရမယ်။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် လျှောက်ရမယ်။ ဒါဟာ ယောဆရာတော်ကြီး ဆုံးမခဲ့တဲ့စကား နော်။ ပြန်ပြောမယ်။ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိအောင် ကြိုးစားရမယ်။ ငါဟာ ကုသိုလ်များသလား၊ အကုသိုလ်များ သလားဆိုတာ သိနေရမယ်။ ဘုရားဟော အတိုင်း သိအောင်ကြိုးစားနော်။

ပြီးရင် ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ရမယ်။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ရမယ်။ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်နေရမယ်။ သဘောပေါက်ရဲ့လား။ ရဟန်းက ရဟန်းနေရာနေ၊ လူက လူနေရာလူ နေပေါ့။ ဒီဥပမာအတိုင်းဘဲ၊ ကိုယ့်နေရာကိုယ် နေပေါ့နော်။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ဆိုတာဟာ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် လုပ်ခြင်းအားဖြင့် တာဝန်ကျတယ်။ အများပါချမ်းသာတယ်။ အများအတွက်ပါ ပြီးသွားတယ်။ ရဟန်းဆိုရင်လည်း ရဟန်းတာဝန်က မကောင်းမြစ်တား၊ ကောင်းရာညွှန်လှစ်၊ အသစ်ဟောကြား၊ နာဖူးထပ်မံ၊ နတ်ထံတင်ရာ၊ မေတ္တာ လည်းပြု၊ ရဟန်းမှု တဲ့။ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျင့်တဲ့နေရာမှာ ဒကာများကို ဆက်ဆံ တဲ့အခါ ကောင်းတဲ့လမ်း၊ မကောင်းတဲ့လမ်း ခွဲပေးရတယ်။ မေတ္တာပေးရတယ်။ တရားအကြိမ်ကြိမ် ဟောပေးရတယ်။ နာပြီးသားတရားကို ရှင်းအောင်လည်း သင်ပေးရတယ်။ နိဗ္ဗာန်အထိ လမ်းရောက်အောင် သင်ပေးရတယ်။ မေတ္တာထား ရမှာ ဘုန်းဘုန်းတို့အလုပ်။ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်လျှောက်၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်၊ ကိုယ့်နေရာကိုယ်နေ ပေါ့နော်။ သဘောပေါက်လား။ ဒီလိုနေရင် အများချမ်းသာ သွားတာပဲ။ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ကျေလို့ မေတ္တာနဲ့နေမယ် ဆိုရင်တော့ ဘာမှ ပြဿနာ မရှိဘူး။ ဒီတော့ဒီနေရာမှာ ပြစ်မှားတယ်ဆိုတာလည်း ဘောင်ကျော် တာပဲ။ အပိုင်းကျော်ကြတာပေါ့။ ဒီတော့ အကောင်းဆုံးသည် မေတ္တာ အကောင်း ဆုံးပါပဲ။

ဘယ်သူ့အပေါ်ဘဲဖြစ်ဖြစ် ပုံဖော်ရင် ပြီးရွှင်တဲ့ ပုံကိုသာ ရအောင်ဖော်ကြ
နော်။ မေတ္တာဘဲ လွှတ်ကြ။ နားလည်ပြီလား။ အပြစ်တွေ မရှာရဘူးနော်။ အပြစ်ရှာ
ရင် အတင်းပြောတာဘဲ။ မနောကလည်း မပြောနဲ့၊ နှုတ်ကလည်း မပြောမိစေနဲ့။
မေတ္တာသာလွှတ်။ ဘာလို့လည်းဆိုတော့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ကျေးဇူးဟာ ကင်းမှ
မကင်းကြတာပဲနော်။ ကျန်တဲ့ ပြဿနာသည် ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ သူ့အပိုင်းနဲ့သူ၊
သူ့ဟာသူ သွားလိမ့်မယ်။ ကံတွေပဲပေါ့။ ကံအရှိန်လေးအတိုင်းပဲ ဖြစ်နေကြတာကိုး။
ကိုယ်ကတော့ မေတ္တာလွှတ်။ ဒါဟာ ကိုယ့်တာဝန်ပဲ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုံအောင်
ကာကြ။ ဒါပဲရှိတယ်။ မေတ္တာနဲ့နေမှ အေးချမ်းမှာနော်။ ဘယ်သူ့အပေါ်ကိုမှ
မကောင်းတဲ့ဂုဏ်တွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီး မကြည့်နဲ့။ အမြဲတမ်း ပြီးပြီးရွှင်ရွှင်နဲ့ ဖြစ်နေတဲ့
ပုံကိုပဲဖော်ပါ။ ရွှေငွေတွေပြည့်စုံပြီး ပြီးရွှင်တဲ့ ပုံလေးဖော်၊ နှလုံးအေးတဲ့ပုံကိုဖော်၊
ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ကျေရင် ပြီးတာပဲ။ အဲဒီအတိုင်း နေကြရမယ်။ သဘောပေါက်
ကြပြီလား။

မဂ်တားဖိုလ်တား ကိုယ့်သဏ္ဍာန်မှာ အသွေးအသားဟာ တီဗွီ (TV) စက်
လိုပဲနော်။ နိုင်ငံပေါင်းစုံက လိုင်းတွေဖမ်းချင်ရင် စလောင်းတပ်ရတယ် မဟုတ်လား။
လိုင်းတွေထည့်ရသေးတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့မှ ဖမ်းလို့ရတာ။ အသွေးအသား
ထဲမှာ အကုသိုလ်ဓာတ်တွေ ရာနှုန်းအပြည့်ထည့်ထားမယ်။ ကြမ်းတမ်းနေမယ်ဆို
ရင် စီးပွားကိုဆွဲနိုင်ပါ့မလား။ (မဆွဲနိုင်ပါ ဘုရား...)။ ရတနာရှိရာ ရတနာစုဆိုတဲ့
စကားရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဒီအသွေးအသားထဲမှာ မကောင်းတဲ့ဓာတ်တွေ
ထည့်ထားတော့ စီးပွားတောင် မဆွဲနိုင်ဘူး။ သဘောပေါက်လား။ နိဗ္ဗာန်ဆိုသည်
ဘုရားဉာဏ်တော်နဲ့ မြင်ခဲ့တဲ့ နိဗ္ဗာန်တရား၊ အင်မတန် သိမ်မွေ့တဲ့တရား၊
အင်မတန်ကြည်လင်တဲ့ အသွေးအသား စိတ်ပိုင်ရှင်မှ မြင်ရတာ။ ကုသိုလ်ဓာတ်
ပြည့်မှ မြင်ရတာနော်။ အနည်းဆုံး ပထမဈာန်ဆိုတာ မဟာကုသိုလ်ခေါ်တယ်။
ရာနှုန်းပြည့်ကုသိုလ်ခေါ်တယ်။

အဲဒီကုသိုလ်ဓာတ် အရှိန်မရှိဘဲနဲ့ နိဗ္ဗာန်မပေါ်ဘူး။ နားလည်ပြီနော်။ အဲဒီ
ကုသိုလ်ဓာတ် အရှိန်အဝါများတဲ့ သွေးနဲ့သတ္တိစိတ်ဟာ ဖြေကြည့်ပါ။ နိဗ္ဗာန်မြင်ပါ
မလား။ (မမြင်ပါဘူး ဘုရား)။ တခြားစီဘဲ။ ဒါကြောင့် မဂ်တား ဖိုလ်တား လို့ ပြော
တာနော်။ တရားအားထုတ်ချင်တဲ့ စိတ်လည်းပေါ်မှာမဟုတ်ဘူး။ အားထုတ်လည်း

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ နားလည်ပြီလား။ တစ်ချို့ဆိုပြောတယ်။ မျက်လုံး မှိတ်လိုက်ပြီဆိုရင် မှောင်တာတွေပဲပေါ်တယ် တဲ့။ တခြားဘာမှ မမြင်ရဘူးတဲ့။ ကြမ်းတမ်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ထိုင်တယ်ဆိုရင် မှောင်နေတာပဲ တဲ့နော်။ ဘုန်းဘုန်းက သူတို့ကို ကြည့်ပြီး ဪ အကုသိုလ်တွေ များလိုက်တာလို့နော်။ တကယ်လည်း အကုသိုလ်များတယ်။ ဒီတော့မှတ်ပါ။ ကိုယ့်အသွေးအသားမှာ ရှိတဲ့ သတ္တိတွေကို ပြောင်းပစ်ရမယ်။

ဒီအထဲမှာ ပဉ္စာနန္ဒိယ ကံကလွဲရင် ကျန်တာတွေ ပြေတယ်လို့မှတ်ထား။ ပဉ္စာနန္ဒိယ ကံသမားတောင်မှ ကန်တော့လို့ရှိရင် ငရဲသက်တမ်း လျော့တယ်တဲ့။ အဇာတသတ်မင်းသားကိုကြည့်လေ။ ပဉ္စာနန္ဒိယကံငါးခုကို ရေတွက်ကြည့်ရ အောင်။

- ❖ ဘုရားကို သွေးစိမ်တည်အောင် လုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်လောက် ကန်တော့ ကန်တော့ ငရဲကျမှာပဲတဲ့။
- ❖ ရဟန္တာသတ်မိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြေလို့မရဘူး၊ ကျမှာပဲ။
- ❖ အမိသတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြေလို့မရဘူး၊ ကျမှာပဲ။
- ❖ အဖသတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြေလို့မရဘူး၊ ကျမှာပဲ။
- ❖ အဇာတသတ်မင်းသား ငရဲကျတာပဲနော်။ မဂ်တား၊ ဖိုလ်တားတယ် မရဘူးနော်။
- ❖ သံဃာသင်းခွဲတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြေလို့မရဘူး၊ ကျမှာပဲ။

ဒေဝဒတ်နော်၊ သူလည်းငရဲကျတယ်။ ဒါပေမယ့် အဇာတသတ်မင်းသား ဟာ ငရဲသက်တမ်းလျော့သွားတယ်။ မဂ်သာ မရတာနော်။ ဒါကြောင့် ကန်တော့ တာ နည်းနည်းမှ မလျော့နဲ့။ မရှုံးဘူးလို့ မှတ်ပါ။

အဖေ၊ အမေကို သတ်မိပါစေဦး နားလည်ပြီး ဘုရားကို ကန်တော့ရင် ငရဲ သက်တမ်း လျော့တယ်။ ပြန်တက်ရင် အဆင်ပြေမယ်ပေါ့။ ရှုံးပါဦးမလား။ (မရှုံးပါဘူး ဘုရား...)။ ဒီတော့ ကုသိုလ်နဲ့ယှဉ်တဲ့ အအေးဓာတ်ကိုသွင်းထား။ ကိုယ့် အတွက် အမြတ်ချည်းပဲလို့မှတ်။

ကန်တော့ခန်း   ကန်တော့နည်းကိုလည်း   သင်အုံးမယ်။
ဘုရားရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေကို အောက်မေ့ပြီး ကန်တော့နော်။ မျက်စိမှိတ်လိုက်ရင်
ဘုရားပုံ အကြီးကြီးကို ရအောင်ဖော်ကြ။ နားလည်ပြီလား။ မပေါ်ရင် ထပ်ကြည့် ပြီး
ရင် မျက်စိမှိတ်ပြီးအာရုံယူ ကန်တော့လိုက်။ ဘုရားအပေါ် ချစ်လာအောင် ပုံဖော်ရ
တယ်။ အဲဒီလို ကန်တော့ရင်တော့ ဒီက (အခံဓာတ်) စွမ်းအားတွေ ပြောင်းသွား
ရော။ မကောင်းတဲ့ဓာတ်တွေပျက်ပြီး ကောင်းတာတွေအစားထိုးလို့ ကျေသွားပြီ။
နိုင်သွားပြီ။ ကန်တော့နည်းနော်။ အဲဒါကို ဘုရားဟောမှာ လိုက်ရှာပြီး စဉ်းစား၊
အဖြေပေါ်တော့မှ ကန်တော့ခန်းကို ထည့်ပေးတာ။ တရားနာလို့ မရတဲ့သူတွေ
နာလို့ ရသွားတယ်။ စီးပွားလည်းတက်ပါတယ်။ တစ်ချို့ရောဂါတွေ ပျောက်ကုန်
တယ်။ ကိုယ်တွေ့တွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။

ကန်တော့တဲ့နေရာမှာ ဘုရားခြေဖမ်းတော်နဲ့ မိမိဦးခေါင်းထိပြီး ကန်တော့
တဲ့ပုံကို ဖော်ပြီးကန်တော့ပါ။ စိတ်အစာစားတယ် ခေါ်တယ်။ စိတ်ကူးပဲနော်။ အရိပ်
ပဲ။ စိတ်အစာစားတာ အဓိကပဲ။ ဒီလိုအာရုံယူပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ အေးနေရတယ်။
နားလည်ပြီလား။ ဒီကုသိုလ်အရှိန်နဲ့ ပြစ်မှားတဲ့ကံတွေ ပျောက်အောင် ကန်တော့
ပါတယ် ဒီလိုနော်။ ဒါဆိုရင် ဓာတ်တွေပြောင်းသွားတာပေါ့။ ကန်တော့ရင်လည်း
ဘုရားဓာတ်တော်ကိန်းရာမှာ ကန်တော့ရမယ်နော်။ အပြစ်မှားခံ ပုဂ္ဂိုလ်မရှိဘူး
ဆိုရင် ဘုရားဓာတ်တော်ကိန်းရာမှာ ကန်တော့ရတယ်။ ဓာတ်တော်ဟာ ဘုရားပဲ။
တန်ပြန်အဆ များတယ်။ မေတ္တာကြီးမားတဲ့ ဘုရားလို့ ဒီလိုပီတိစွမ်းအားကို
ယူနော်။

ရှေးရှေးဘုရားများဟာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတယ်ဆိုရင် ရွှေတုံးကြီးလိုပဲ ထားပေးခဲ့
တယ်။ ရွှေတုံးလို တစ်တုံးတည်း ရှိတာနော်။ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်
မြတ်ကြီးကျတော့ သက်တမ်းတိုလို့ သတ္တဝါတွေ မဖူးလိုက်ရဘူး။ ဓာတ်တော်တွေ
ကွဲသွားတယ်။ ဓာတ်တော်ဟာ ပူဇော်ရင် ပွားတယ်။ မပူဇော်ဘူး၊ မရိသေဘူးဆိုရင်
ဓာတ်တော်ဟာ မနေဘူး။ ပြန်ကြွသွားတယ်။

သက်ရှိဘုရားလို့မှတ်   အောက်ဖက်အရပ်မှာ ဒကာတစ်ယောက်ရဲ့
ကိုယ်တွေ့နော်။ ဓာတ်တော်ဟာ အသက်ဝင်တယ်။ အသက်ရှိတယ်လို့ပဲ ယူဆ
တယ်။ သက်ရှိဘုရားလို့ပဲ ခံယူထားတယ်။ ဘုန်းဘုန်းခံယူထားတယ်နော်။ အဲ့ဒီ

ဒကာဟာ ဓာတ်တော်(၉)ဆူကို ပုလင်းထဲကို ထည့်ထားတယ်။ အိမ်ပြင်တော့ ဓာတ်တော်ပုလင်းကို ကုတင်အောက်ထဲ ထည့်ထားတယ်။ “ဒကာကြီး အဲဒီလိုဆိုရင် ရှိချင်မှရှိလိမ့်မယ်” ပြောလိုက်တော့ ကဗျာကသီ ပြေးကြည့်တယ်။ ပုလင်းကို အဖုံးပိတ်ထားတာနော်။ မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲလို့ ဘုန်းဘုန်းကိုမေးတယ်။ စမ်းကြည့်မယ်ပေါ့။ ဓာတ်တော်ထည့်တဲ့ပုလင်း ကိုဆေးတယ်။ နောက်ကန်တော့ပွဲထိုး ငါးပါးသီလခံပြီး ညဘက်ကျတော့ ပင့်တာ ပေါ့။ ဘုန်းဘုန်းက သိချင်လို့ အဖုံးမဖွင့်ထားဘူး။ မနက်ကျတော့ (၉)ဆူလုံး ပြန်ရောက်နေတာတွေ့ရတယ်။ အံ့ဩစရာ ကောင်းတယ်။ သက်ရှိဘဲနော်။ သဘောပေါက်လား။

စကြာဝဠာပျံ့နေသော ဘုရားဓာတ် ဒီတော့ သက်ရှိဘုရားရှိနေတယ်လို့ကို စိတ်ထဲမှာ ထားရမယ်။ တန်ပြန်အဆကလည်း အများကြီးပဲပေါ့။ ဓာတ်တော်ရဲ့ ဓာတ်ရိပ်၊ ဓာတ်ခိုးတွေဟာ စကြာဝဠာကို ပြန့်နေပါတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒီခေတ် တော့ နားလည်လွယ်ပါတယ်။ တီဗွီ (TV) လှိုင်းလိုပေါ့။ ဒီအနီးအနားမှာ တီဗွီလှိုင်း (TV wave) ရှိတယ်မဟုတ်လား။ သို့သော် ဒီအတိုင်း လက်နဲ့ကိုင်လို့ စမ်းလို့တော့ မရဘူး။ လှိုင်းတူစက်နဲ့ ဖမ်းရင် (TV) အရုပ်တွေ ပေါ်လာမှာပဲ။ ဓာတ်တူရာနဲ့ ဖမ်းမှရတယ်လေ။ သဘောပေါက်တယ်နော်။ အဲဒီလိုပဲ ဓာတ်ရိပ်၊ ဓာတ်ခိုးတွေက ပြန့်နေတာ။ ကိုယ်က အင်မတန်အေးတဲ့ဓာတ်နဲ့ ဘုရားကို ပုံဖော်မှ စိမ့်ဝင်လာမှာ။ နှလုံးအေးပြီး မာန်လျော့၊ ကြွက်သားအာရုံကြောတွေ လျော့ချလိုက်ရတယ်။ ရင်ထဲမှာ စကားမပြောပဲ အေးနေအောင် ခံစားတတ်ရတယ်။ အင်မတန်အေးတဲ့ ဓာတ်နဲ့ ဘုရားကို ပုံဖော်မှ စိမ့်ဝင်လာမှာ၊ နားလည်ပြီနော်။ ဒါမှ စွမ်းအားပြောင်းမှာ နော်။

ဓာတ်ရိပ်၊ ဓာတ်ခိုး ရှိတယ်ဆိုတာ ပြောလို့သိရတာ။ ရွှေတိဂုံဘုရား တစ်ဝိုက် ရပ်ကွက် ရောက်သွားရင်တောင် အောက်လမ်းပညာတွေဟာ တစ်ဝက် လောက် သုံးမရဘူးတဲ့။ ဘုရားရဲ့ ဓာတ်ရိပ်၊ ဓာတ်ခိုး ရှိတော့ တစ်ဝက် လောက်သုံးလို့ကို မရဘူးတဲ့။ သူတို့ ပြောကြတယ်။ တအားအံ့ဩဖို့ ကောင်းတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘုရားရဲ့ဓာတ်တော်တွေ ရှိလို့ပဲ။ ဘုရားရဲ့ ဓာတ်ရိပ်၊ ဓာတ်ခိုးတွေ ရှိလို့နော်။ အဲဒီ ဓာတ်ရိပ်၊ ဓာတ်ခိုးတွေဟာ ဒီအခန်းလောက်တော့

အသာလေးပဲပေါ့။ စကြာဝဠာ သောင်းချီပြီးတော့တောင် ပျံ့နေသေးတာပဲနော်။ ဘုရားရဲ့ရင်ငွေ၊ ဘုရားရဲ့ နှလုံးသားထဲကို ရောက်နေသလိုပဲ စိတ်ကူးပုံဖော်ပြီး ဘုရားကို ဦးခိုက်ကြည်ညို ကန်တော့ရမယ်။ လုပ်ကြည့်ပါ။ အဲဒီစွမ်းအားတွေ ပြည့်ပြီဆိုရင် ဘာငြိုလ် နုတ်တုတ်မှ စောင့်စရာမလိုပါဘူး။ အဲဒီစွမ်းအားတွေကြောင့် ဓာတ်ရော၊ နတ်ရော မနေနိုင်ပါဘူး။ ဝိုင်းတာပါပဲ။ ဓာတ်ပိုင်တယ်၊ နတ်ပိုင်တယ် ဆိုတာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ မိမိရင်ထဲ အအေးဓာတ်ရှိနေဖို့ပဲ လိုပါတယ်။

စောစောက အရာရှိဒကာဆို အပိုင်းခွဲသင်ပေးလိုက်တော့ သဘောပေါက် ပြီး ဘုရားမှာသွားကန်တော့တယ်။ (၄)ပတ်လောက်ကြာတော့ သူ့ရောဂါပျောက် သွားတယ်။ ဓာတ်တွေ ပျက်သွားတာပေါ့နော်။ ဓာတ်ပြယ်သွားတယ်။ ဒီလိုနော်။ အသွေးအသားတွေဟာ စိတ်နဲ့ဆိုင်တာကိုး။ ပြောင်းလဲသွားတာပေါ့။ ကြီးစားပြီး ကြည်ညိုကြပါ။ ရင်ထဲ အေးနေပစေနော်။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက သတ္တဝါတွေအပေါ် အင်မတန် မေတ္တာ ဂရုဏာ ကြီးမားတယ်နော်။ သုမေဓာ ရသေ့ဘဝမှာ နိဗ္ဗာန်ရလိုက် ရနိုင်ပါသော် လည်း သတ္တဝါတွေအပေါ် သနားတဲ့စိတ် ကရုဏာဓာတ် အင်မတန်ကြီးမားတာ ကြောင့် ဘုရားဆုပန်ခဲ့တယ်နော်။ ဘုရားဆိုတာသည် မိသားစုအတွက် မဟုတ်ပါ ဘူး။ ရပ်ရွာတစ်ခု၊ မြို့ရွာတစ်ခု၊ တိုင်းပြည်တစ်ခု၊ ကမ္ဘာတစ်ခုအတွက် မဟုတ် ပါဘူး။ စကြာဝဠာရှိ သတ္တဝါ အားလုံးအတွက်နော်။ ဒီလိုမေတ္တာ ဂရုဏာပိုင်ရှင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူခါနီးတောင်မှ မိုက်မဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ကျွတ်တန်းဝင်ရန် ဓာတ်တော်ချန်ပေး ခဲ့တယ်။ အဓိဋ္ဌာန်ပေးခဲ့တယ်နော်။ ဓာတ်တော်သည် ဘုရားကိုယ်စား ဘုရားပါပဲလို့ မှတ်ကြ။ အဲဒီဓာတ်တော်ကို သက်ရှိထင်ရှားလို့ အောက်မေ့ကြပါ။ ဒါကြောင့်မို့ အားလုံးရဲ့ သဏ္ဍာန်ရှေ့၌ သက်တော်ထင်ရှား ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကြီး ကြွရောက်နေပါပြီ ...။
“သက်တော်ထင်ရှား ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၊ ဘုရားတပည့်တော်သည် မသိ၊ မလိမ္မာ ခင်က မိုက်မဲစွာ ပြစ်မှားမိတဲ့ ကံတွေရှိခဲ့ပါ၏။ ထိုကံသတ္တိနှင့် တန်ပြန်မှု အပြစ်တွေ ပျောက်ခြင်းငှာ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား အဆုံးအမကို ခံယူလျက်၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား ထံ၌ပင် တောင်းပန်ကန်တော့ခြင်း အခွင့်ကို ပေးတော်မူပါဘုရား။”

လိုက်ဆိုရန်တိုင်

ဘုရားတပည့်တော်သည် သံသရာအစမှစ၍ ယနေ့ တိုင်အောင် ဂုဏ်ကျေးဇူးကြီးမားကြကုန်သော မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော် မြတ်ကြီး တို့၏အပေါ်၌ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ သုံးပါးသောကံတို့ဖြင့် ပြစ်မှားမိသည် ရှိခဲ့ပါသော် ထိုအပြစ်တို့ကို ပျောက်ပါ စေခြင်းအကျိုးငှာ ရိုသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပါ၏ မြတ်စွာဘုရား။

* ဘုရားတပည့်တော်သည် သံသရာအစမှစ၍ ယနေ့တိုင်အောင် ဂုဏ်ကျေးဇူးကြီးမား ကြကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်ကြီးတို့၏အပေါ်၌ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ သုံးပါးသောကံတို့ဖြင့် ပြစ်မှားမိသည်ရှိခဲ့ပါသော် ထိုအပြစ်တို့ကို ပျောက်ပါစေခြင်း အကျိုးငှာ ရိုသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပါ၏ မြတ်စွာဘုရား။

(ဉာဏ်ဆန်းကြယ်မှ ကံဆန်းကြယ်တယ်နော်။ မိမိနဖူးထိရာ အရပ်သည် ဘုရားရှင်ရဲ့ ခြေဖမိုးတော်ကို ထိသကဲ့သို့ ရအောင်ကြိုးစားပြီး ပုံဖော်နော်။ ရင်ထဲအေးချမ်းပါစေ။ အအေးဓာတ်ကို စိမ့်နေပစေ။ ရအောင်ကြိုးစားပြီး ကန်တော့ပါ။)

* ဘုရားတပည့်တော်သည် သံသရာအစမှစ၍ ယနေ့တိုင်အောင် ဂုဏ်ကျေးဇူးကြီးမား ကြကုန်သော အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝက ရဟန္တာ အရှင်မြတ်ကြီးတို့၏အပေါ်၌ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ သုံးပါးသောကံတို့ဖြင့် ပြစ်မှားမိသည်ရှိခဲ့ပါသော် ထိုအပြစ်တို့ကို ပျောက်ပါစေခြင်းအကျိုးငှာ ရိုသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပါ၏ မြတ်စွာဘုရား။

(ကြက်သီးမွေးညှင်း ထလောက်အောင် အအေးဓာတ် စိမ့်ထွက်ပစေ။ အဲဒါဆို ပိုကောင်းပါတယ်။ ကြိုးစားကြနော်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရလာပါလိမ့်မယ်။)

* ဘုရားတပည့်တော်သည် သံသရာအစမှစ၍ ယနေ့တိုင်အောင် ဂုဏ်ကျေးဇူးကြီးမား ကြကုန်သော ရဟန္တာ အရှင်မြတ်ကြီးတို့၏အပေါ်၌ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ သုံးပါးသောကံတို့ဖြင့် ပြစ်မှားမိသည်ရှိခဲ့ပါသော် ထိုအပြစ်တို့ကို ပျောက်ပါစေခြင်း အကျိုးငှာ ရိုသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပါ၏ မြတ်စွာဘုရား။

(အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝက ဆိုတာ ဘုရားရှင်ရဲ့ ပါရမီကို လေးပုံတစ်ပုံဖြည့်ရတယ်။ တစ်သင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီတွေ ဖြည့်ရတာနော်။ အဂ္ဂသာဝကဆိုတာ တခြား မဟုတ်ဘူး။ လက်ဝဲရံ လေးဆယ်၊ လက်ျာရံ လေးဆယ်၊ စုစုပေါင်း ရှစ်ဆယ်ပေါ့။ အဲဒီမှာ ဦးဆောင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အရှင်သာရိပုတ္တရာနဲ့ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလန် ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ပါးနော်။ အဂ္ဂသာဝက လို့ခေါ်တယ်။ ဖွဲ့စည်းပုံတွေ ကောင်းသထက်ကောင်းအောင် အချိန်ပေးပြီး ပါရမီ ဖြည့်ခဲ့ရတာ။ ကျန်တဲ့ (၇၈)ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကမ္ဘာတစ်သိန်းဖြည့်ရတဲ့ မဟာသာဝက ရဟန္တာကြီးတွေ လို့မှတ်ပါ။ ရိုးရိုးရဟန္တာတွေက ပါရမီ အတိုင်းအတာ မရှိဘူး။)

* ဘုရားတပည့်တော်သည် သံသရာအစမှစ၍ ယနေ့တိုင်အောင် ဂုဏ်ကျေးဇူးကြီးမား ကြကုန်သော မိခင်၊ ဖခင် တို့၏အပေါ်၌ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ သုံးပါးသော ကံတို့ဖြင့် ပြစ်မှားမိသည်ရှိခဲ့ပါသော် ထိုအပြစ်တို့ကို ပျောက်ပါစေခြင်း အကျိုးငှာ ရိုသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပါ၏ မြတ်စွာဘုရား။ (မိဘနှစ်ပါးရှိသေးတယ်ဆိုရင် နေ့စဉ် နဖူးနဲ့ ခြေထောက်ထိပြီး ကန်တော့ကြပါ။ အိပ်ယာဝင်ခါနီးတိုင်း ကန်တော့ပြီးမှ အိပ်ပါ။ အခွင့်မသာရင်တော့ ဓာတ်ပုံကိုဘဲ ပူဇော်ပါ ရပါတယ်။ ခြေရာကို မသေသေးရင် ရအောင်တောင်းထားကြနော်။ အဲဒီခြေရာကို ရိုရိုသေသေနဲ့ သွားလေရာဆောင်ထား။ မိဘရဲ့ မေတ္တာစေတနာ ကြောင့် အစစအရာရာ အဆင်ပြေ အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်။ အမွေထက် စိတ်ချရ တယ်။ မိဘကို စိတ်ကညွတ်တဲ့အခါ အအေးဓာတ်နဲ့ ညွတ်နော်။ ကိုယ့်ခေါင်း အထက်မှာ ပုံဖော်ထား၊ အကြိမ်ကြိမ် ကန်တော့ရင် သိသာပါလိမ့်မယ်။ ဘဝပြောင်းလဲမှု များပါလိမ့်မယ်။ အကောင်းပြောင်းလဲတာလို့ မှတ်ပါ။)

* ဘုရားတပည့်တော်သည် သံသရာအစမှစ၍ ယနေ့တိုင်အောင် ဂုဏ်ကျေးဇူးကြီးမား ကြကုန်သော လိမ္မာစေရန် ကျိုးကြောင်းပြု၍ ဆုံးမတတ်သော ဆရာတို့၏ အပေါ်၌ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ သုံးပါးသောကံတို့ဖြင့် ပြစ်မှား မိသည်ရှိခဲ့ပါသော် ထိုအပြစ်တို့ကို ပျောက်ပါစေခြင်းအကျိုးငှာ ရိုသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပါ၏ မြတ်စွာဘုရား။

(ဒါဟာ စာပေအလိမ္မာ၊ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း အလိမ္မာတွေကို ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ အောင် သင်ကြားပေးတဲ့ လောကီဆရာသမားတွေကို ပြောတာနော်။)

✽ ဘုရားတပည့်တော်သည် သံသရာအစမှစ၍ ယနေ့တိုင်အောင် ဂုဏ်ကျေးဇူးကြီးမား ကြကုန်သော သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ် တို့ကို ဆည်းပူးဖြည့်ကျင့်လျှက် ရှိကြကုန်သော လူပုဂ္ဂိုလ်၊ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်၊ အရိယာပုဂ္ဂိုလ် တို့၏ အပေါ်၌ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ သုံးပါးသောကံတို့ဖြင့် ပြစ်မှား မိသည်ရှိခွဲပါသော် ထိုအပြစ်တို့ကို ပျောက်ပါစေခြင်းအကျိုးငှာ ရိုသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပါ၏ မြတ်စွာဘုရား။
(ရင်ထဲမှာ အေးချမ်းနေပစေ၊ ဆန္ဒမစောနဲ့။ မာန်လျော့ထားပါနော်)

✽ ဘုရားတပည့်တော်သည် သံသရာအစမှစ၍ ယနေ့တိုင်အောင် ဂုဏ်ကျေးဇူးကြီးမား ကြကုန်သော တရားဓမ္မတို့ကို ဟောပြောပြသဆုံးမ တတ်သော ဆရာသမားတို့၏ အပေါ်၌ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ သုံးပါးသော ကံတို့ဖြင့် ပြစ်မှားမိသည်ရှိခွဲပါသော် ထိုအပြစ်တို့ကို ပျောက်ပါစေခြင်း အကျိုးငှာ ရိုသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပါ၏ မြတ်စွာဘုရား။
(နောက်ဆုံးပိတ် ခင်ပွန်းဆိုတဲ့ စကားဟာ ကျေးဇူးရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်သမျှ ခင်ပွန်းလို့ သုံးတယ်နော်။ ထမင်းတစ်လုပ်ဖြစ်စေ၊ ရေတစ်မူတ်ဖြစ်စေ၊ ဖျာလေး တစ်နေရာစာ စသည်ဖြင့် ထောက်ပံ့ဘူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်သမျှသည် ကျေးဇူးရှင်ခင်ပွန်းထံ ထည့်ထားနော်။)

✽ ဘုရားတပည့်တော်သည် သံသရာအစမှစ၍ ယနေ့တိုင်အောင် ဂုဏ်ကျေးဇူးကြီးမား ကြကုန်သော ထမင်းတစ်လုပ်၊ ရေတစ်မူတ် စသည်ဖြင့် ပေးကမ်းချီးမြှင့် ထောက်ပံ့ ဖူးသော ကျေးဇူးရှင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အပေါ်၌ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ - (မနောကံဆိုတဲ့နေရာမှာ အရေးကြီးတယ်နော်။ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ကို ပုံဖော်တဲ့နေရာမှာ အပြစ်တွေတင်ပြီး မကျေမနပ်နဲ့တွေးရင် ပြစ်မှား နေတယ်လို့မှတ်ပါ။ မကြည်မလင်နဲ့ အပြစ်တွေရှာ၊ အားနည်းချက်တွေရှာပြီး စိတ်ထဲက အဲဒီအားနည်းချက်တွေကို ပြောနေမယ်ဆိုရင် ပြစ်မှားနေတာပါပဲ။)

နှုတ်နဲ့ပြစ်မှားနေတာကို မဟုတ်ဘူးနော်။ မနှောနဲ့ပြစ်မှားနေတာကို ပြောတာ။ ဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန်လိုချင်ရင်၊ ချမ်းသာချင်ရင် သူများအတင်းမပြောနဲ့၊ စိတ်ကူးနဲ့တောင် မဖော်ကြနဲ့နော်။ ပုံဖော်ရင်လည်း ပြီးရွှင်နေတဲ့ပုံကိုပဲ ဖော်ရတယ်။ ကျေးဇူးဂုဏ်လေးတွေကိုတွေးပြီး ချစ်လာအောင်ဖော်ကြနော်။ ဒီတော့မှ ကိုယ့်ဘဝ တိုးတက်မယ်လို့ မှတ်ကြပါ။ ဒီမှာလည်းစဉ်းစား၊ သူများအတင်းပြောခဲ့တာသည် နည်းသလား၊ များသလားလို့နော်။ သူများမကောင်းကြောင်းတွေ မကျေနပ်ချက် တွေ များရင်တော့ စွမ်းအားကျမယ်၊ စီးပွားလည်းကျမယ်နော်။ မလုပ်မိအောင် ကြိုးစားကြနော်...။) သုံးပါးသော ကံတို့ဖြင့် ပြစ်မှားမိသည်ရှိခွဲပါသော် ထိုအပြစ်တို့ကို ပျောက်ပါစေခြင်းအကျိုးငှာ ရိုသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပါ၏ မြတ်စွာဘုရား။

“ဘုရားရှင်ကို ပိုပြီး ကြည်ကြည်လင်လင် အာရုံယူပြီး ရှိခိုးနိုင်အောင် တညီတညာ တည်း ငါးမာန်အောင်မြင် ဘုရားရှိခိုးဖြင့် ရှိခိုးကြရအောင်”

- 👤 ငါးမာန်အောင်မြင် ဘုရားရှင်ကို ကြည်လင်မြတ်နိုး ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။
- 👤 ကိလေသာကင်းစင် ဘုရားရှင်ကို ကြည်လင်မြတ်နိုး ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။
- 👤 သစ္စာသိမြင် ဘုရားရှင်ကို ကြည်လင်မြတ်နိုး ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။
- 👤 အနန္တဂုဏ်အင် ဘုရားရှင်ကို ကြည်လင်မြတ်နိုး ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။
- 👤 ငြိမ်းအေးသခင် ဘုရားရှင်ကို ကြည်လင်မြတ်နိုး ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။
- 👤 သံသရာကယ်တင် ဘုရားရှင်ကို ကြည်လင်မြတ်နိုး ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။
- 👤 နိဗ္ဗာန်စံဝင် ဘုရားရှင်ကို ကြည်လင်မြတ်နိုး ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။

 ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင် ဘုရားရှင်ကို ကြည်လင်မြတ်နိုး ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။

သာဓု - သာဓု - သာဓု

ဆုတောင်းခန်း

ဤသို့ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ရသော ကောင်းမှုကံ စေတနာ တို့ကြောင့် အလုံးစုံသော ဘေးရောဂါ အန္တရာယ်အပေါင်းတို့မှ ကင်းဝေး ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူသော သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ကောင်းစွာသိမြင်၍ နိဗ္ဗာန်သို့ စံဝင်နိုင် သောကိုယ် ဖြစ်ရပါစေသား အရှင်ဘုရား။

လောကီမင်္ဂလာ အဖြာဖြာတို့သည်လည်း စိတ်ကြံတိုင်း တောင့်တတိုင်း လွယ်ကူ လျှင်မြန်စွာ ပြည့်စုံ၍ နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းရပါစေသား အရှင်ဘုရား။

ကန်တော့ခန်း

ဣမာယဓမ္မာန၊ ဓမ္မပဋိပတ္တိယာ၊ မဂ်လေးတန်၊ ဖိုလ်လေးတန်၊ နိဗ္ဗာန် တည်းဟူသော ဤလောကုတ္တရာတရား၊ ကိုးပါးအားလျော်သော ကျင့်ဝတ် ပဋိပတ်ဖြင့် ဗုဒ္ဓိ မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော် ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ဣမာယဓမ္မာန၊ ဓမ္မပဋိပတ္တိယာ၊ မဂ်လေးတန်၊ ဖိုလ်လေးတန်၊ နိဗ္ဗာန် တည်းဟူသော ဤလောကုတ္တရာတရား၊ ကိုးပါးအားလျော်သော ကျင့်ဝတ်ပဋိပတ် ဖြင့် ဓမ္မ တရားတော်မြတ်ကို ပူဇော် ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ဣမာယဓမ္မာန၊ ဓမ္မပဋိပတ္တိယာ၊ မဂ်လေးတန်၊ ဖိုလ်လေးတန်၊ နိဗ္ဗာန် တည်းဟူသော ဤလောကုတ္တရာတရား၊ ကိုးပါးအားလျော်သော ကျင့်ဝတ်ပဋိပတ် ဖြင့် သံဃံ သံဃာတော်မြတ် ကို ပူဇော် ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

မေတ္တာပို့ အမျှဝေ

ဤသို့ပြုရ မြတ်ပုညကြောင့် ချမ်းမြအေးကြည် ဘေးမဲ့မည်သည်၊ ရွှေပြည် ထုတ်ချောက် လမ်းမကောက်ပဲ ရောက်ရပါလို့၊ ထိုထိုဘဝ ကျင်လည်ရလည်း အနိဋ္ဌ ဘေးဒဏ် ရန်၊ မာန် အပေါင်း မကောင်းဟူသမျှ မတွေ့ရဘဲ သဗ္ဗဣတ္ထ မင်္ဂလာကို ရွယ်တာ တတိုင်းရစေသော်...။ ယနေ့ယခု ပြုပြုသမျှ မြတ်ဘာဂကို မိဘဆရာ မျိုးသဟာနှင့် ကိုယ့်မှာစောင့်ကြပ် ကိုယ်စောင့်နတ်က အရင်းစ၍ ရှိသမျှအလုံးစုံ ဘုံသုံးဆယ့်တစ် ဖြစ်ဖြစ်သမျှ ဝေနေယျတို့ ရကြပါစေ ပေးမျှဝေသည် .... များထွေသာဓုခေါ်စေသော်..... ဝသုန္ဒရေ ဤမြေပုံသု သီလာထုလည်း သက်သေ အမှု တည်စေသော် .....။

ကုသိုလ် ... အမျှ ... အမျှ ... အမျှ ယူတော်မူကြပါကုန်လော့။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓု

၁၃၆၅ ခု၊ ဝါဆိုလဆန်း (၁၂) ရက်
၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ (၁၀) ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့တွင် ဟောကြားတော်မူသည်။

ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးပူဇော်ခြင်း အကျိုးဆယ်ပါး

- ၁။ အရပ်တစ်ပါးသွားလည်း အစားအစာ မရှားပါးခြင်း။
- ၂။ ရောက်ရာအရပ်၌ လေးစားပူဇော်ခံရခြင်း။
- ၃။ ရန်သူမျိုးငါးပါး မနှိပ်စက်ခြင်း။
- ၄။ ချစ်ခင်သူ ပေါများခြင်း။
- ၅။ မည်သည့်ပရိသတ်အလယ်၌မဆို တင့်တယ်စွာ နေနိုင်ခြင်း။
- ၆။ ကောင်းသော ဂုဏ်သတင်း ကျော်ဇောခြင်း။
- ၇။ အခြံအရံ မပြတ်ရှိခြင်း။
- ၈။ မွေးမြူသော တိရိစ္ဆာန်၊ စိုက်ပျိုးသော သီးနှံ ဖြစ်ထွန်းခြင်း။
- ၉။ ဘေးဒုက္ခရောက်ခဲ့သော် အကူအညီ အမှီအတွယ် ရရှိခြင်း။
- ၁၀။ သားသမီးနှင့် စီးပွားဥစ္စာ ကောင်းမွန်စွာ ဖြစ်ထွန်းခြင်း။

ခင်ပွန်းထြီးဆယ်ပါးဖြစ်မှားမိပါက

သင့်တတ်သောဒဏ်ဆယ်ပါး

သွေးအန်ဖြစ်လွယ်၊ ရောင်းဝယ်ရုံးခြင်း၊ ချိုယွင်းအင်္ဂါ၊ နှုတ်ကုဋ္ဌ၊
 ရူးကြဖောက်ပြန်၊ မင်းဒဏ်သင့်ခဏ်း၊ ကြမ်းတမ်းစွပ်စွဲ၊ သေကွဲသားချင်း၊
 ပျက်ခြင်းစည်းစိမ်၊ နေအိမ်မီးလောင်၊ ဒုက္ခကောင်သည်၊ လူ့ဘောင်ဒိဋ္ဌ၊
 တွေ့ကြုံရ၍၊ သေကင်ရဲ၊ ကမ္ဘာစွဲ၏။
 ဤဒဏ်ဆယ်ပါးအပြင် မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ကိုလည်း တားနိုင်ပါသည်။

သွေးအန်ဖြစ်လွယ်	ရောင်းဝယ်ရုံးခြင်း	ချိုယွင်းအင်္ဂါ	နှုတ်ကုဋ္ဌ	ရူးကြဖောက်ပြန်
မင်းဒဏ်သင့်ခဏ်း	ကြမ်းတမ်းစွပ်စွဲ	သေကွဲသားချင်း	ပျက်ခြင်းစည်းစိမ်	နေအိမ်မီးလောင်